KAREN ROSE SMITH

Crăciun în Spania

Traducerea şi adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Parcat în faţa măcelăriei, în piaţa mare a satului, BMW-ul de culoarea bronzului, cu capota coborâtă, oferea un spectacol neobişnuit pentru acele locuri. Părea tot atât de deplasat cum ar fi fost şareta cu cal a bătrânului Miguel mergând pe autostrada care şerpuia de-a lungul coastei orientale a Spaniei, de la Pirinei până la staţiunile balneare supraaglomerate de pe Costa Blanca. Apărând cu bicicleta ei în *plaza,* Lucinda remarcă imediat maşina şi plăcuţa cu număr britanic, şi se întrebă ce-or fi căutând turiştii la Sant Blai, în această perioadă a anului.

Zilele erau încă destul de călduroase, şi tânăra englezoaică suplă nu purta decât un

tricou şi un şort kaki, ceea ce nu era şi cazul sătenilor care se îmbrăcaseră deja, având în vedere data din calendar, cu pulovăre groase şi canadiene.

Sezonul turistic se sfârşise. Turiştii plecaseră, după ce, aceia care aveau proprietăţi acolo, îşi închiseseră obloanele, şi-şi încuiaseră uşile apartamentelor ce dădeau spre plajă, de-a lungul părţii maritime a deltei - *la ribera,* cum o numeau localnicii.

Trebuia să se aştepte acum până vara viitoare când vor reapărea străinii în satul izolat care supravieţuia datorită orezăriilor din jur.

La uşa magazinului Angelitei se mai afla încă perdeaua cu franjuri multicolore, destinată a ţine muştele afară.

Dând la o parte fâşiile colorate de plastic cu braţul ei gol şi bronzat, Lucinda intră lansând formula uzuală de salut.

înăuntru se aflau o bătrână îmbrăcată în negru, care abia dacă ajungea la umărul fetei, o femeie robustă cu o sacoşă plină cu pâini lungi cumpărate de la brutăria de alături, şi un bărbat chipeş care vorbea cu Angelita.

Lucinda ar fi putut să creadă că el este proprietarul maşinii, dacă nu l-ar fi auzit exprimându-se atât de bine în catalană. într-adevăr, chiar dacă unii străini care veneau la Sant Blai în vacanţă vorbeau un pic castiliana, limba oficială a Spaniei, nici unul, după ştirea ei, nu se exprima în această limbă atât de deosebită care era catalana, dialectul local. în plus, văzut mai de aproape, străinul nu părea deloc a fi englez; avea mai degrabă părul închis la culoare şi tenul măsliniu. Ochii lui aveau strălucirea aurie a coniacului privit în lumina soarelui. Elegant şi relaxat, venea cu siguranţă din Barcelona, capitala Cataloniei şi unul dintre oraşele cele mai dinamice şi întreprinzătoare ale Spaniei.

Angelita nu mai termina să-i explice că-i va fi greu să găsească locul pe care-l căuta. în prima perioadă după ce venise să stea în deltă ca să se ocupe de bunicul ei şi să-l ajute să termine o carte despre flora şi fauna locală, Lucinda crezuse că va înnebuni de fiecare dată când aştepta, uneori şi o oră, în timp ce Angelita şi clienţii săi trăncăneau verzi şi uscate. în timp ce vorbea, Angelita tăia şi cântărea bucăţile de carne cu o dexteritate uimitoare, dar se întrerupea mereu ca să adauge în conversaţie grăuntele ei de sare şi piper. în Spania, comerţul eficace şi organizat nu părea să fie cunoscut, cel puţin în acest colţ pierdut de lume.

încetul cu încetul însă, Lucinda se obişnuise şi ea cu ritmul nonşalant al vieţii de aici, şi acum se întreba uneori dacă va mai reuşi să se readapteze la ritmul de viaţă londonez.

- Domnul doreşte să se ducă la Casa Englezului, spuse Angelita în catalană, privind-o fix pe Lucinda. Poate că nu sunteţi la curent, senor... Bătrânul domn englez a murit. Dacă aveţi vreo treabă cu el, aţi venit degeaba.

- Vreau s-o văd pe domnişoara Radstone.

- Poate că aţi face mai bine să-i scrieţi. înmormântarea a avut loc doar în urmă cu câteva zile. S-ar putea ca ea să nu dorească să-i vadă decât pe prietenii de familie.

Lucinda admiră tactul şi diplomaţia de care dădea dovadă Angelita; aşadar, ea nu va trebui să-şi dezvăluie identitatea dacă nu dorea.

- Este vorba despre o problemă urgentă, insistă străinul. Dacă aveţi amabilitatea să-mi arătaţi drumul, senora, cred că voi găsi casa.

Curioasă să afle ce ar fi putut să aibă cu ea acest străin, Lucinda interveni:

- Pot să vă conduc eu, senor... dacă puteţi să aşteptaţi să-mi termin cumpărăturile.

Pentru prima oară, el o privi cu atenţie. Lucinda bănui că, la fel ca mulţi alţii, el o credea mai tânără decât era în realitate. Cu părul negru împletit într-o coadă groasă şi, în loc de orice machiaj, un pic de loţiune solară pe faţa-i bronzată şi acoperită cu câţiva pistrui, cu uşurinţă îi dădeai doar vreo optsprezece ani. Ea împlinise însă douăzeci şi doi.

- Durează mult, senorita?

Ea îi răspunse în spaniolă, ridicând din umeri, ceea ce voia să spună: „Cine ştie... ce importanţă are?“

- Duceţi-vă şi beţi o cafea la barul din faţă, până mă aşteptaţi, îi sugeră ea.

El păru uşor contrariat si aruncă o privire la ceas; avea mâini frumoase...

- Nu prea am timp. N-aţi putea să vă faceţi cumpărăturile mai târziu? Am o întâlnire la prânz la Ulldecona.

- în cazul acesta, în loc să vă deplasaţi până la Casa Englezului, poate că ar fi mai simplu să vorbiţi cu senorita chiar aici, în sat, îi propuse ea, din ce în ce mai intrigată de graba străinului.

Chipul acestuia se lumină.

- Vreţi să spuneţi că aţi văzut-o pe aici, în Sant Blai?

- Exact. Puteţi să vorbiţi cu ea la bar. La ora asta, acolo nu este lume prea multă. Veniţi cu mine.

Lucinda ieşi prima din magazin.

- Domnişoara Radstone îşi petrece mult timp la bar? întrebă necunoscutul, puţin neliniştit.

- Vreţi să ştiţi dacă bea? întrebă la rândul ei Lucinda, cu o licărire fugară în ochii ei verzi.

- Văd că ştiţi mai multe despre ea decât mine. Până acum câteva zile, eu nici măcar nu ştiam că există.

Zâmbi, ceea ce dădu chipului său farmec şi o putere de seducţie neaşteptată. Apoi continuă:

- ...Vă întreb într-adevăr dacă bea.

- Nu, dar obişnuieşte să bea vin ca aperitiv, şi asta îi face pe cei mai în vârstă s-o privească miraţi.

încă de pe vremea când se ducea la bar cu bunicul său, în timpul excursiilor lor lungi prin deltă şi uneori prin munţii din împrejurimi, Lucinda observase că, atunci când Constantin Radstone comanda o bere şi ea cerea un pahar cu vin, de cele mai multe ori berea era pusă în faţa ei. Ţăranii spanioli nu obişnuiau să bea vin decât la masă, şi în cantitate foarte mică.

- Dar acesta nu este un obicei prea rar la englezi.

- Cum vă numiţi dumneavoastră, senor, şi de unde veniţi?

- Mă numesc Diego Montfalco, şi sunt din... Barcelona. Trăiesc şi lucrez la Londra, într-adevăr. Dar dumneata, presupun că locuieşti în apropiere de casa acestui englez? îl cunoşti bine?

- L-am cunoscut foarte bine pe bătrânul domn.

Lucindei îi făcea plăcere să mai prelungească păcăleala. într-o clipă, vor intra în bar şi atunci îi va dezvălui adevărul. Dar la câţiva metri de intrare, Diego Montfalco îi atinse braţul ca s-o oprească.

- Vorbeşte-mi un pic despre ea. Câţi ani are senorita şi cum arată?

- De ce această întrebare?

Chiar dacă el îşi retrăsese deja mâna, Lucinda mai simţea încă apăsarea uşoară dar fermă a degetelor lui pe braţul ei.

- Poate că am ceva de lucru pentru ea... dacă este de acord.

Iată un răspuns neaşteptat pentru Lucinda. îşi închipuise că era ceva în legătură cu bunicul ei, după ce ea începuse să se ocupe de afacerile acestuia de când bătrânul şi cu mama ei erau practic certaţi.

- Fără îndoială că este mai bine să vă faceţi singur o părere, senor. Eu sunt Lucinda Radstone. Cine v-a dat adresa şi numele meu? Presupun că este vorba despre cineva din Londra?

- *Dumneata...* eşti Lucinda?

Era vizibil consternat.

- Ah, nu... eşti mult prea tânără. Este evident că mi-am pierdut timpul. Nu e cazul să mai vorbim inutil. Te rog să mă scuzi. Sunt foarte grăbit, am o mulţime de lucruri de rezolvat. La revedere.

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă ducându-se spre maşina lui. Dar Lucinda nu avea deloc de gând să rămână aşa, nelămurită. Bărbatul acesta îi datora explicaţii.

Acum, ea era proprietara căsuţei dărăpănate în care Constantin Radstone îşi petrecuse ultimii ani de viaţă, şi-i moştenise de aseme-

nea şi nişte acțiuni ale căror dividente modeste - ca să nu spunem derizorii - se adăugau la pensia de bătrânețe a bunicului său. Fără acest venit minim, Constantin nu şi-ar fi putut consacra zece ani din viață studiului florei şi faunei din deltă. Lipsită acum de această pensie după moartea bunicului ei, Lucinda nu va mai putea rămâne prea multă vreme în casa asta de care totuşi era profund ataşată. Puținii bani pe care-i avea puşi deoparte la Banca Centrală îi vor permite să reziste până la Crăciun. Dar după această dată, va tebui să închidă casa şi să se întoarcă în „câmpul muncii" şi în climatul rece al Europei de Nord. Poate că va fi obligată să vândă casa, dar încă mai spera să nu ajungă la asta.

-Aşteptați, senor, zise ea pe un ton hotărât, în castiliană, limbă pe care o stăpânea la fel de bine ca şi catalana.

- Nu vi se pare cam nepoliticos din partea dumneavoastră ca nici măcar să nu-mi explicați în ce constă munca aceea pentru care eu sunt, evident nepotrivită?

El se opri brusc.

- ...Sunt sigură că n-o să întârziați prea mult cât vom bea o cafea. Ulldecona nu este chiar atât de departe, mai ales cu o maşină rapidă ca a dumneavoastră.

Diego Montfalco ezită, puțin dispus, după cum se vedea, să întârzie mai mult, dar vizibil conştient că se purtase cam necavalereşte. Aşa că se întoarse.

- Ai dreptate, domnişoară. Presupun că-ți datorez nişte explicații, recunoscu el. Dar nu voi putea să-ți detaliez prea mult, pentru că mă grăbesc.

în clipa când intrară în barul răcoros şi întunecos, el adăugă, pe un ton puțin amar:

- Dacă nu mă înşel, este adevărat că voi pierde încă mult timp de acum până diseară. în țara asta există o concepție foarte diferită despre punctualitate.

- Aşadar, trăiţi în străinătate de mai mulţi ani?

- De când am început să lucrez, răspunse el de data asta în engleză.

Pronunţase cuvintele cu un accent perfect de Oxford, încât chiar şi Lucinda s-ar fi putut înşela asupra lui.

- Sunt arhitect... Este o meserie în care e vital să fii punctual. Mi-am pierdut foarte repede obiceiul să las pe mâine ce pot face azi - presupunând totuşi că l-aş fi avut vreodată. în copilărie am avut o guvernantă englezoaică foarte drăguţă, dar foarte severă.

Din acel moment, Lucinda avu convingerea că el provine din înalta societate barceloneză, acea elită socială care avea descendenţi direcţi din regii Cataloniei. Numele de Montfalco, cu rezonanţă patrician', era în perfectă armonie cu eleganţa inerentă persoanei sale şi cu chipul cu trăsături nobile. Totuşi, oricare ar fi fost originea sa, bărbatul acesta nu manifesta nici cel mai mic dispreţ faţă de atmosfera mai degrabă simplă a barului, cu pardoseala lui din plăci inegale de gresie pline de mucuri de ţigară, şi cu barmanul nebărbierit. Fără îndoială că un arhitect trebuia să se simtă în largul lui şi printre meseriaşi şi muncitori ca şi printre clienţii bogaţi.

- Nu-mi place cafeaua tare, zise el când barmanul se apropie de masa lor. Am să iau un *quinto de cerveza.* Dar dumneata? Vrei puţină bere?

- Mulţumesc, nu. Am să iau o cafea cu lapte.

în sfârşit, Diego Montfalco începu să facă o expunere rapidă a motivelor pentru care venise s-o vadă.

- Sunt pe punctul de a începe un proiect de mare importanţă în Spania, începu el. Nu este vorba să construiesc ceva nou, ci să restaurez clădiri vechi... de fapt, aproape un sat întreg. Locul în chestiune a rămas aproape pustiu în aceşti ultimi ani, pentru că tinerii pleacă şi bătrânii rămaşi mor.

Privirea Lucindei străluci plină de interes; uitase parcă de

iritarea ei, cel puțin deocamdată.

- îmi amintesc că am citit un astfel de articol în *El Pais,* în legătură cu numeroasele sate şi orăşele „fantomă" aflate peste tot în Spania. Pare-mi-se că sunt vreo sută.

-Da, şi se încearcă, în unele locuri, să fie readuse la viață. Cel de care mă ocup eu se află undeva, în munți, nu prea departe de aici. în cea mai mare parte a timpului eu voi sta acolo, mai întâi într-un mod rudimentar, apoi, sper ca destul de rapid să-mi creez un confort relativ. De îndată ce casa va fi locuibilă, am să-mi aduc fiica, pentru ca să trăiască şi ea în Spania. Rosa are şapte ani. Mama ei a murit; era englezoaică. Din motive pe care este inutil să le mai evoc, copilul acesta vorbeşte foarte puțin spaniola, şi trebuie să corectez asta cât mai repede cu putință. Am nevoie de cineva care să se ocupe de ea şi să poată să-mi țină locul la nevoie. Cineva care să vorbească trei limbi: engleza, spaniola şi catalana. Este greu să găsesc aşa ceva. Când mi s-a spus că dumneata vorbeşti curent spaniola şi că ai învățat şi catalana, m-am gândit că ar fi bine să te cunosc. Dar îmi închipuiam că eşti o domnişoară de vreo cincizeci de ani, nu o fetişcană!

- Poate că nu sunt chiar atât de tânără precum credeți. Am aproape douăzeci şi trei de ani, zise ea mințind un pic.

Dacă ar avea norocul să poată rămâne în Spania decât să se întoarcă în Anglia, aceasta era ocazia visată! Ea nu cunoştea prea multă lume la Londra. Pe vremea când locuise acolo, nici unul dintre prietenii şi cunoştințele ei nu-i înțelesese hotărârea de a se duce în Spania, renunțând la un viitor strălucit doar pentru a-i ține companie şi a ajuta gratuit un bătrân excentric care alesese să trăiască la mii de kilometri de lumea modernă numai pentru a-şi putea studia în linişte dragile lui păsări migratoare.

Dar Lucinda nu regreta nimic acum. Ştia bine că, fără ajutorul

ei, bunicul său nu şi-ar fi terminat niciodată opera; măcar murise fericit. Şi nu acesta era esenţialul? Timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese o bucurie pentru amândoi.

- Şi eu care îţi dădeam vreo şaptesprezece-optsprezece ani! Dar chiar dacă ai douăzeci şi trei, asta nu schimbă cu nimic lucrurile, tot eşti prea tânără.

Lucinda ştia că are foarte puţin timp la dispoziţie ca să-l convingă să se răzgândească. Oricum, prea puţin pentru a încerca să afle cine-i băgase în cap ideea că ea era mai în vârstă. Dar despre asta vor vorbi altă dată... dacă va mai exista vreo altă dată...

îşi trecu în revistă cu rapiditate diversele calificări: franceza o vorbea bine, germana acceptabil, ştia dactilografie, pe care o învăţase singură, aşa cum învăţase şi să gătească bine iar, de curând, să se ocupe de un bătrân infirm.

- Am şi permis de conducere spaniol, ceea ce aici vrea să însemne că ştiu şi cum funcţionează o maşină. Am impresia că sunt aproape ideal calificată pentru postul pe care-l propuneţi. Singurul inconvenient este vârsta mea, dar, în ceea ce o priveşte pe fiica dumneavoastră, mi se pare că o persoană tânără ar fi mai potrivită decât una în vârstă, presupunând că aţi găsi una.

- Va trebui să găsesc neapărat, zise el ridicând din umeri. Nimănui de vârsta dumitale nu i-ar plăcea să stea la Pobla de Cabres. Acolo nu ai nimic de făcut, mai ales seara. Nu există televiziune, nimeni cu care să vorbeşti. Barul cel mai apropiat este la vreo douăzeci de kilometri, iar dacă vrei să mergi la un bar de noapte, trebuie să cauţi şi mai departe. Te asigur că te-ai plictisi de moarte.

- Dimpotrivă, este exact modul de viaţă pe care-l duc şi aici, şi nu mă plictisesc nici o secundă! Credeam că v-aţi dat seama de asta până acum.

El o privi din nou, îngândurat.

- Este adevărat, se pare că dumitale îți place mai mult viața în aer liber, dar chiar si aşa, fetele de vârsta dumitale au nevoie să se distreze din când în când, după apusul soarelui... şi de asemenea apreciază compania tinerilor. Iar la Pobla de Cabres nu prea întâlneşti tineri, decât nişte muncitori care, o dată cu lăsarea serii, se întorc pe la casele lor. De altfel, nici n-ar fi o companie convenabilă pentru dumneata.

- Eu n-am nevoie de o viață socială trepidantă; de felul meu sunt o solitară... sau poate că ar fi mai potrivit să spun că îmi place mai mult să stau singură decât cu oameni care nu sunt pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Si de altfel, nu eşti niciodată singur, dacă ai o carte bună la îndemână, adăugă ea zâmbind.

- Si de unde îți procuri cărțile?

- Bunicul meu avea o grămadă pe care m-am apucat să le citesc de când sunt aici. Iar la San Carlos de la Rapita am găsit o bibliotecă grozavă.

Era vorba despre un alt orăşel nu departe de deltă.

- Nu există nici cea mai mică bibliotecă pe o rază de kilometri de Pobla de Cabres, remarcă el.

- S-ar putea, dar cu siguranță că există un birou de poştă nu prea departe, sau altfel cum v-ați primi corespondența? Mama îmi trimite adeseori pachete cu cărți... care-mi ajung câteva săptămâni.

Si se data asta, Lucinda trişa un pic: mama sa, Georgia Garforth, scriitoare şi conferențiară celebră în întreaga lume - unii credeau chiar că este *prea* celebră - îi expedia într-adevăr din când în când câte un pachet cu cărți, însă mai rar totuşi ca înainte. După cum nu-i mai trimitea decât rareori haine, pe care Lucinda nu le purta, nici cecuri generoase ca în trecut.

Toate astea i se păreau Lucindei normale; o fată de douăzeci şi doi de ani trebuie să ştie să se descurce singură fără să mai ceară ajutorul mamei sale. Ceea ce însă o făcea să sufere un pic era gândul că

Georgia, în sinea ei, ar fi vrut să rupă legăturile cu ea, pur şi simplu. Faptul de a avea o fiică de vârstă adultă era mai degrabă un inconvenient pentru o femeie al cărei amant avea treizeci şi cinci de ani, iar ea - chiar dacă nu părea - avea cu zece ani mai mult.

în ciuda feminismului ei declarat, Georgia nu accepta să îmbătrânească. „Uitând“ să sărbătorească aniversările fiicei sale Lucinda, poate că încerca să le uite pe ale sale, ea şi declinul lent dar inexorabil al frumuseţii irezistibile care contribuise din plin la faima sa internaţională.

- Ei bine, chiar dacă îţi place să citeşti tot timpul, asta nu schimbă nimic, nu eşti potrivită, zise Diego fără menajamente. Suntem în Spania, şi aici există reguli foarte stricte. Nu numai reputaţia dumitale ar avea de suferit, dar şi eu aş fi prost văzut. Dacă ai fi fost aşa cum mi te-am imaginat, nimeni n-ar mai fi avut nimic de comentat. Dar o fată tânără ca dumneata, trăind într-o asemenea izolare alături de un văduv de vârsta mea, ar suscita inevitabil comentarii răuvoitoare. Şi apoi, de altfel, clientul meu n-ar fi de acord.

- Cine este clientul dumneavoastră? întrebă ea, dezamăgită să simtă că nici un argument nu l-ar clinti de pe poziţia lui, şi totuşi curioasă să afle cine se afla în spatele ideii de restaurare a satului.

- Mă îndoiesc că ai auzit vorbindu-se despre el. Dar poate că, după nume, o cunoşti pe soţia lui. Este vorba de o stilistă... Laurian.

-Oh, da, bineînţeles! Am chiar o rochie creată de ea. Nu mi-am cumpărat-o eu, mi-a fost dăruită. Şi ea participă la propiectul de la Pobla de Cabres?

- S-ar putea... mai târziu... când vom ajunge la decoraţiunile interioare. Dar va mai dura până atunci, nu mai puţin de un an.

El îşi goli paharul.

- Iar acum, te rog să mă scuzi...

Se ridică. Lucinda se ridică şi ea ca să-i strângă mâna, gest obligatoriu în Spania, pentru a saluta sau a-ţi lua la revedere de la cineva, chiar şi la tineri.

- N-aţi putea măcar să vă mai gândiţi? Trebuie neapărat să-mi găsesc repede ceva de lucru, şi sunt sigură că aţi fi mulţumit de mine.

- Nu mă îndoiesc, dar ar exista prea multe priviri inchizitoare, prea multe întrebări. Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş întoarce în Anglia. La revedere, domnişoară Radstone, şi mult noroc.

- Mulţumesc, şi vă doresc la fel pentru proiectul dumneavoastră.

De îndată ce el întoarse spatele, Lucinda simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. De ce îşi făcuse iluzii? Iată, avusese la îndemână soluţia problemelor ei şi, brusc, aceasta se evaporase. El nu se va răzgândi niciodată. Probabil că era un om care lua decizii rapide şi ferme, o fiinţă mai degrabă autoritară şi austeră, în ciuda unicului zâmbet pe care i-l adresase.

Poate că reţinerile lui se datorau faptului că-i murise soţia? Probabil că nu trecuse de treizeci de ani, dar părea că are mai mult. Fără îndoială că ea murise de curând şi el încă o mai plângea. Chiar şi Lucinda se trezise la un moment dat pierdută şi abandonată, dar moartea unui bunic bătrân era o durere mult mai blândă, fără îndoială, comparată cu aceea a unei soţii tinere şi frumoase. Pentru că fusese frumoasă, Lucinda era sigură de asta.

îşi amintea că citise undeva - esenţialul din ceea ce ea ştia îl căpătase din lecturi mai mult decât din experienţă - îşi amintea aşadar că într-un cuplu, soţii erau potriviţi din punct de vedere fizic, şi asta aproape de fiecare dată. Dacă această observaţie se dovedea corectă, atunci mama Rosei Montfalco fusese de o excepţională frumuseţe pentru a se potrivi cu înfăţişarea princiară a soţului ei.

îl privi urcându-se în maşină şi-şi pregăti un răspuns cordial în cazul în care el s-ar întoarce să-i facă un semn cu mâna. Dar el nu făcu nimic. Probabil că se gândea deja la problemele care-l aşteptau la Ulldecona, şi şi-o alungase din minte. După ce va ajunge pe autostradă, va uita de drumul nesăbuit pe care îl făcuse la Sant Blai, şi de fata care se numea Lucinda Radstone. Nemişcată, ea privi somptuoasa maşină îndepărtându-se, apoi dispărând.

*

* *

Chiar în aceeaşi zi, Lucinda începu să-şi împacheteze cele câteva lucruri. După câteva ore de gândire, hotărâse să-i urmeze sfatul lui Diego Montfalco şi să se întoarcă în Anglia, mai întâi ca să încredinţeze manuscrisul dactilografiat al cărţii bunicului ei unui editor serios, apoi pentru a se întoarce la proiectele ei profesionale pe care le abandonase atunci când venise să-şi ajute bunicul ca să-şi termine opera vieţii lui. El mai publicase şi înainte. Explorator şi alpinist faimos, prin anii douăzeci-treizeci, scrisese numeroase lucrări în care îşi relata aventurile, şi care încă se mai găseau la vânzătorii de cărţi de ocazie. Dar stilul lui era demodat; cât priveşte aventurile, ele fuseseră depăşite de isprăvile exploratorilor mai tineri. Astfel că numele şi opera lui căzuseră în uitare, iar celebritatea fiicei sale nu-l ajutase deloc, pentru că Georgia adoptase de multă vreme numele de fată al mamei sale, şi-l transmisese propriei sale fiice.

într-adevăr, numele care figura pe certificatul de naştere al Lucindei era: Lucinda Mary Garforth. Dacă ar fi venit pe lume în alte timpuri, mai îndepărtate, numele ei ar fi fost urmat de : „filia nullia“ - fiica nimănui, cu alte cuvinte un copil din flori. Este adevărat că părinţii ei nu fuseseră căsătoriţi, pentru că pe vremea aceea nu numai că mariajul făcea parte din acele tradiţii pe care feminista de Georgia se hotărâse să le respingă în bloc, dar ea nu ezitase niciodată să-i spună fiicei sale că nu era decât rodul unui

„accident“.

întrebându-se unde s-o fi aflând acum mama ei, şi dacă aceasta îi va spune vreodată cine fusese tatăl ei, Lucinda împături cu grijă compleul de firmă pe care mama sa i-l trimisese şi care părea insolit printre celelalte haine ale ei cumpărate ieftin din marile magazine. îl păstrase numai pentru plăcerea de a pipăi minunata ţesătură de mătase, şi pentru a-l proba din când în când, în speranţa că vreodată va avea ocazia să-l poarte şi în public.

Din moment ce se hotărâse să plece, nu vedea nici un motiv să mai întârzie. în fiecare zi, un atutobuz făcea legătura dintre portul de pescari din San Carlos şi Barcelona. De aici va găsi poate un zbor mai ieftin spre Londra sau, dacă nu, îşi va putea continua drumul cu trenul. Cât timp va lipsi de aici, vecinii ei cei mai apropiaţi, Javier şi Maria Roig, vor supraveghea casa. Fiul lor cel mic, Jose-Maria, o va conduce cu maşina până la staţia de autobuz, apoi va duce înapoi bătrâna maşină hodorogită a bunicului ei şi o va băga în garaj, acolo unde odinioară erau ţinuţi catârii.

*

* *

Chiar dacă ziua fusese călduroasă, o dată cu lăsarea serii se simţea o răcoare de început de toamnă. Lucinda se hotărî să facă focul cu ceea ce-i mai rămăsese din grămada de lemne. Cum în bufetul din bucătărie mai era o sticlă de vin de Freixenet, îşi zise că nu i-ar strica un pahar la cina ei solitară. O supă deasă de fasole fierbea încet pe aragaz. îşi aşeză tacâmul fredonând o melodie catalană şi se pregătea să deschidă sticla, când auzi un zgomot de maşină ce se apropia.

Drumul ce trecea prin faţa casei nu era deloc vreo şosea importantă; singura persoană care-l folosea seara era tânărul Jose Maria pe motocicleta lui.

Auzi portiera închizându-se, urmară câteva clipe de linişte, apoi zgomot de paşi pe aleea pavată de bunicul ei când se instalase aici. Aleea înconjura casa şi se lărgea ajungând la faţada dinspre sud,

pentru a forma o terasă umbrită vara de o boltă de viță.

Deodată se auzi o bătaie în uşă. Lucinda se aştepta la asta, dar nu putu totuşi să se abțină să tresară.

- Cine este? întrebă ea cu o voce pe care şi-o dorea fermă.

- Diego Montfalco.

Se repezi spre uşă şi o deschise în grabă, larg, cu o licărire de bun-venit în ochii ei cenuşii.

- Intrați, intrați vă rog. Trebuie să înțeleg din asta că v-ați răzgândit în privința mea?

- Mă tem că nu; dar, după întrevederea noastră, mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă interesez de situația dumitale... şi să mă asigur că ai cu ce să te întorci în Anglia. Eu o să înnoptez în San Carlos. Vrei să iei cina cu mine?

După obiceiul spaniol, era încă prea devreme pentru cină. Aici, nu se stătea la masă mai devreme de ora nouă seara.

- Sunteți foarte amabil, senor Montfalco, dar asta înseamnă să mă conduceți acasă după aceea, şi-mi imaginez că astăzi v-ați săturat să tot şofați. De ce n-ați rămâne să mâncați cu mine? Este suficientă mâncare pentru doi, şi chiar dacă este ceva foarte simplu, probabil că e la fel de bun cu ceea ce ați mânca în oraş. Tocmai voiam să înfulec ceva, cum zicea bunicul meu.Vreți să participați şi dumneavoastră?

- Ei bine, cu plăcere. Dar eşti sigură că nu te deranjez?

- Dimpotrivă; meniul este simplu, aşa cum v-am spus: supă de casă, omletă rece cu cârnați, salată, şi un pic de *cabrales,* pe care am cumpărat-o azi-dimineață de la Angelita după ce ați plecat. Eu sunt *aproape* vegetarian', aşa că nu trec pe la ea decât în speranța că găsesc această brânză de capră.

- Este un adevărat festin! Dă-mi voie mie să desfac asta, zise el arătând spre sticla de vin care aştepta pe masă.

- Cu plăcere, mulțumesc. Mă duc să mai aduc un pahar.

Chiar dacă el îi spulberase de cum intrase speranța de a-i oferi postul, Lucinda era foarte bucuroasă să-l revadă pe Diego Montfalco. Era oricum mai bine să-şi petreacă această ultimă seară spaniolă cu un invitat interesant decât să rămână singură şi să risipească astfel degeaba jumătate de sticlă de vin.

El umplu paharele, şi-i întinse unul Lucindei.

- Pentru Pobla de Cabres! exclamă ea. Sper ca într-o zi să revin s-o văd.

Diego Montfalco răspunse acestui toast cu o înclinare curtenitoare a capului. Apoi sorbi o gură de vin.

- Si pentru succesul operei bunicului dumitale, şi al dumitale de asemenea, orice proiecte ai avea.

- După câte am auzit vorbindu-se despre criza de acum, fără îndoială că va trebui să accept orice slujbă care să-mi permită să supraviețuiesc. M-am hotărât să vă urmez sfaturile şi să mă întorc imediat în Anglia. Mai precis, chiar mâine dimineață. Am aranjat să mă conducă cineva până la stația de autobuz; fiul vecinilor care vor avea grijă de casă în lipsa mea, va trece să mă ia.

- Ei bine, văd că nu pierzi timpul şi, de îndată ce ai luat o hotărâre, ai şi trecut la fapte!

El o privi îndelung, cu atenție. Lucinda remarcă faptul că părea foarte obosit; probabil că se trezise devreme.

- Luați loc un pic până ce mă duc eu la bucătărie; cina va fi gata repede.

Când se întoarse în salon, își găsi oaspetele nu la gura sobei aşa cum s-ar fi aşteptat, ci contemplând cărțile din bibliotecă.

- Constat că pasiunea bunicului dumitale nu se limita doar la mediul natural spaniol.

- Oh, nu! el se interesa de tot felul de lucruri.

- Inclusiv mişcarea feministă, după câte văd eu?

Luă o carte.

- ...Iată o preocupare puțin obişnuită printre bărbații generației

sale. Sau poate această lucrare îți aparține dumitale?

Tonul pe care-i vorbise era disprețuitor. Lucinda remarcă expresia lui zeflemitoare când privi fotografia de pe coperta cărții.

- Nu, nu, era cartea lui.

Nu-i preciză însă că autorul cărții *Femeile - sexul tare* era propria fiică a lui Constantin, adică mama ei.

Erau ani de zile de când Lucinda întâlnea bărbați cărora doar numele de Georgia le provoca efectul pe care-l are o pânză roşie asupra unui taur. Se învățase să nu insiste asupra legăturii lor de rudenie, care ar fi făcut-o şi pe ea suspectă de feminism în ochii multor oameni. Imediat s-ar fi presupus că împărtăşeşte ideile mamei sale, chiar şi pe cele mai radicale. Astfel, adeseori tinerii cu care avusese de-a face porneau de la principiul că ea era cu siguranță o femeie „uşoară", pentru a afla apoi pe pielea lor că nu acesta era adevărul. Sătulă de toate aceste prejudecăți, Lucinda hotărâse de îndată ce sosise în Spania să se prezinte sub numele bunicului său. I-ar fi plăcut să-şi ia numele tatălui său, dacă l-ar fi cunoscut, pentru că era evident că-i semăna, atât din punct de vedere fizic cât şi în alte privințe.

- Bunicul nu era de acord cu această carte.

- Cred şi eu, zise Diego Montfalco, privind cu ostilitate fotografia care o arăta pe Georgia primind ovații în cursul unei reuniuni feministe. Femeia asta este o adevărată scorpie... face un fel de terorism psihologic. în fond, eu cred că scopul ei nu este să amelioreze soarta femeilor, ci să zăpăcească pe toată lumea. Ce mijloc mai bun de a distruge o societate stabilă există decât acela de a submina celula familială? Când ajunge la asemenea extremisme, feminismul înseamnă anarhie!

Ca de fiecare dată când cineva se lua de mama ei, Lucinda simțea imboldul s-o apere. Pe vremea când era adolescentă, adeseori se pornise s-o justifice, cu obrajii în flăcări, negând cu indignare

acuzațiile cu care o copleșeau. Cu vârsta însă, își dăduse seama că este mult mai eficace să răspundă cu calm tuturor acuzelor.

- Cred că exagerați un pic, zise ea încetișor. Ați citit cu adevărat această carte?

- Nu, dar am auzit-o vorbind la televizor, și i-am citit articolele provocatoare. Si de asemenea am putut să simt cât rău poate să facă. O admiri cumva?

Părea atât de furios și hotărât încât Lucinda ar fi ezitat să răspundă afirmativ, chiar dacă acesta ar fi fost cazul. Dar de fapt, ea nu o admira pe Georgia, și nici ceea ce ea reprezenta. Se gândise îndelung și cu maturitate la toate astea, pentru a ajunge la concluzia că nici una dintre măsurile extreme preconizate de feministele cele mai înverșunate nu se dovediseră necesare sau eficiente în lungul drum spre emanciparea femeii.

- Nu, zise ea cu calm. Dar cred că adeseori este rău înțeleasă și-i sunt deformate ideile... și mai sunt sigură că nu este o anarhistă.

- Femeia asta e îngrozitoare! Dar n-o să ne certăm acum pentru ea...

începu apoi să-i pună întrebări Lucindei despre cartea bunicului său, și despre perspectivele de publicare.

în timpul cinei, conversația atinse tot felul de subiecte. Lucinda află astfel că el se specializase de la început în restaurarea caselor vechi. într-adevăr, fiind încă student în arhitectură, se trezise foarte repede în dezacord cu tendințele contemporane.

- ...Dar există un englez, Quinlan Tery, care proiectează imobile de inspirație clasică, și care are din ce în ce mai mult succes. Cred că până acum am văzut tot ce poate fi mai rău în arhitectura secolului XX, și că de acum va fi mai bine.

Mai sorbi o gură de vin.

- Nu spun că resping toate construcțiile moderne. Zgârie-norii

de sticlă din America, cu reflexele lor superbe, sunt nişte minuni ale epocii noastre. Ceea ce mi se pare însă hidos şi scandalos este aspectul sinistru al betonului gol şi murdărit de intemperii.

în cea mai mare parte a timpului, vorbi doar el, Lucinda mulţumindu-se să asculte, continuând să-l servească cu omleta picantă şi cu brânza proaspătă de capră, învelită într-o frunză de viţă.

Spre deosebire de mama ei, care domina toate discuţiile, Lucindei îi plăcuse întotdeauna mai mult să asculte decât să vorbească. Totuşi, dacă subiectul abordat de cineva era lipsit de interes, înceta să mai asculte. Dar acum, în timp ce Diego Montfalco vorbea, mintea ei nu vagabondă nici o clipă. El avea ceva fascinant în înfăţişare, şi fata trebui să se abţină să-l privească cu o atenţie prea evidentă. Fu surprinsă să-l vadă mult mai puţin rezervat decât i se păruse de dimineaţă. Poate că vinul îl făcuse mai comunicativ?

Diego Montfalco îi povesti că venise la Ulldecona - oraş renumit pentru fabricile lui de mobilă, ca să verifice calitatea echipamentelor destinate caselor din Pobla de Cabres.

- Luaţi loc mai aproape de foc, eu mă duc să pregătesc cafeaua, îl invită ea, după ce terminară de mâncat.

Când se întoarse în salon aducând cafeaua, Lucinda îşi găsi oaspetele întins comod pe pernele bătrânei canapele de lângă şemineu. Dormea profund.

* *

Rămase aşezată îndelung în faţa lui, bându-şi liniştită cafeaua şi observându-i în detaliu corpul relaxat şi expresia calmă a feţei.

Relaxat cum era acum, Diego Montfalco părea mai tânăr; nu mai avea acel aer îngrijorat şi aproape sever pe care ea i-l remarcase cu câteva momente mai devreme. Era foarte frumos, şi, ciudat, avea nişte gene lungi şi negre, foarte lungi, aproape feminine.

După vreo jumătate de oră, trebui să aibă grijă să mai pună lemne pe foc, pentru că acesta amenința să se stingă. Lucinda se întrebă atunci dacă ar trebui să aştepte ca Diego Montfalco să se trezească singur. Dar, după cât de profund dormea, asta s-ar fi putut să însemne vreo două-trei ore, şi cum ea trebuia să plece la drum mâine dimineață în zori, avea nevoie să se culce devreme.

Simți o ciudată reținere să-l deranjeze, dar în acelaşi timp, dacă nu-l trezea, cu siguranță că el va dormi toată noaptea. După ce focul se va stinge, în încăpere se va face frig, şi el se va trezi în zori amorțit şi înfrigurat; Lucinda se şi înfioră la acest gând.

Da, *trebuia* să-l trezească acum. Se ridică şi făcu puțin zgomot apoi îl scutură încetişor de braț. Fără nici un rezultat însă; el dormea adânc, de parcă luase un somnifer.

îl scutură atunci mai cu putere, dar tot fără succes. îşi aminti că ar fi un mijloc eficace să-l ciupească de lobul urechii. Puțin stânjenită de această atitudine cam familiară, îi prinse totuşi lobul urechii stângi pe care-l ciupi uşor fără să strângă prea tare. La început nu se întâmplă nimic. Apoi, în timp ce ea insista, văzu pleoapele lui Diego fremătând.

- Katie, murmură el. Katie...

Un zâmbet fugar îi pluti pe buze.

Lucinda îşi retrase mâna şi se dădu repede înapoi. Probabil că-i trezise amintirea femeii pe care o pierduse. O visa acum pe soția lui moartă; Lucinda vedea asta după expresia chipului său. Dintr-o dată, părea foarte fericit.

Nu trebuia în nici un caz ca el să se trezească acum şi să aibă în față o altă femeie. în felul acesta şi-ar da seama că soția lui, Katie, nu-i va mai fi redată decât în vise... O astfel de trezire ar fi atroce pentru el!

Tinându-şi răsuflarea, Lucinda se rugă Cerului ca acest lucru să nu se întâmple. în sfârşit, câteva minute lungi mai târziu, ea văzu cu uşurare că el se cufundase din nou în somn. în acelaşi timp, îşi dădu

seama că ochii ei erau umezi de lacrimi. Se gândi că de la moartea bunicului său, devenise foarte emotivă. Si de altfel, sfârşitul tragic al unei căsătorii fericite n-ar fi de ajuns ca să facă să plângă pe orice persoană sensibilă?

Simţea în adâncul sufletului ei că Diego Montfalco era genul de bărbat care, după ce-şi dăruise inima unei femei, o va iubi cu o intensitate pasionată şi nu-şi va reveni niciodată complet după pierderea ei.

Oare Rosa, fiica lui, semăna cu mama ei? Amintindu-i astfel permanent de soţia pe care o pierduse...

Plină de compasiune, Lucinda oftă şi mai puse pe foc doi buşteni. Pe unul din capetele canapelei se afla şalul mare de caşmir în care se învelea bunicul ei în timpul siestei. îl desfăcu grijulie şi-l întinse uşor peste picioarele lui Diego. Apoi scrise un bilet pe care-l puse la vedere pe consola şemineului pentru ca oaspetele ei să-l vadă de cum se trezeşte: „Am încercat fără succes să vă trezesc. Puteţi să vă petreceţi noaptea aici dacă doriţi. Eu trebuie să mă trezesc mâine dimineaţă la ora şase. L.R.”

Pentru ca el să poată citi mesajul când se trezeşte, Lucinda se duse să caute o lumânare în bufetul din bucătărie. Nu una dintre acelea obişnuite pe care le păstra în caz de nevoie, ci o lumânare groasă învelită în plastic roşu, ca acelea pe care spaniolii le duceau, de Crăciun, să le aprindă în biserică. Apoi, în vârful picioarelor, se duse în camera ei care dădea spre culoar.

* *

Ceasul deşteptător sună la şase fără un sfert. Pe pipăite, Lucinda se grăbi să pună capăt vacarmului infernal pe care acesta îl făcea şi mai rămase câteva minute în pat, profitând de cuibul călduţ de sub cuvertură. Apoi, temându-se să nu adoarmă la loc, aprinse lumina, şi sări repede jos din pat. Cât îi era de greu să se scoale!

Abia după ce-şi pieptănă părul lung şi-l despărţi cu o cărare, îşi aminti că nu era singură în casă. Cel puţin... atunci când se culcase,

nu era singură. Poate că acum nu mai era nimeni?

îşi puse capotul de mătase de culoarea mierii peste pijamaua verde de bumbac - vara dormea goală - şi intră în papucii căptuşiţi cu blăniţă de iepure pe care şi-i cumpărase cu câteva zile în urmă de la târgul din Sant Blai.

Lumânarea de Crăciun roşie mai ardea încă pe consola şemineului. Dar canapeaua era goală, şalul împăturit şi pus pe spetează, pernele aşezate frumos.

El plecase fără ca măcar să-i lase un bilet! Lucinda era teribil de dezamăgită. îl va revedea vreodată?

Brusc, zgomotul unui robinet o făcu să tresară. Se întoarse şi văzu atunci că pe sub uşa bucătăriei se strecura o rază de lumină.

Aşadar, el nu plecase! Fără îndoială că pregătea ceaiul. Uşurată şi surprinsă să se simtă aşa, Lucinda se grăbi să intre în bucătărie fără să bată la uşă, şi se opri, stupefiată: el nu pregătea ceaiul sau cafeaua, ci, gol până la brâu, se bărbierea! O parte a feţei îi era încă plină de spumă.

- Bună dimineaţa, zise el, deloc surprins. M-am gândit că dacă eu îmi fac toaleta aici, nu te împiedic să foloseşti baia. Apa este aproape fiartă. Ce bei, ceai sau cafea?

- Bună dimineaţa. Păi... un pic de ceai, mulţumesc. îmi cer iertare, trebuia să bat la uşă.

- De ce? zise el continuând să se bărbierească.

- Aţi dormit tot timpul, până azi-dimineaţă?

- M-am trezit pe la ora două, am văzut biletul dumitale, şi apoi mi-am zis că nu merită să mă mai duc la hotel pentru câteva ore, şi cum dumneata mă invitai atât de amabil, atunci... m-am instalat mai comod pe canapea, mi-am pus ceasul să sune la cinci şi jumătate, şi am adormit din nou.

- Sper că şalul acela v-a fost de ajuns. Ar fi trebuit să vă dau o pătură, şi o pernă mai bună.

- Focul încă ardea când m-am tezit. Nu mi-a fost deloc frig... Dar ar fi trebuit să insişti să mă trezeşti şi să mă dai afară. N-a fost prea rezonabil să mă laşi să-mi petrec noaptea aici.

- Ei, prea daţi atenţie la ce pot gândi oamenii. Oricum, cine poate şti că v-aţi petrecut noaptea aici? Mă îndoiesc că familia Roig, care sunt vecinii mei cei mai apropiaţi, v-au auzit maşina venind. Televizorul lor merge foarte tare toată seara, până la sfârşitul emisiunilor.

- Nu de asta îmi fac eu griji, ci de siguranţa dumitale, ceea ce este mult mai important, nu crezi? Ai încuiat cel puţin uşa camerei dumitale, sau ai pus ceva în faţa ei, vreo comodă, vreun scaun?

- Nu, nu mi s-a părut că ar fi nevoie. Nu sunteţi omul care să atace femeile fără apărare.

- Cum poţi fi sigură?

- Nu ştiu... Aşa... Nu vă faceţi griji, dacă aş fi avut cea mai mică îndoială, nu v-aş fi invitat la cină. Aş fi inventat o scuză ca să pot ieşi din casă şi aş fi alergat ca o nebună la familia Roig!

Răspunsul ei îl amuză. Farmecul fugar pe care ea îl observase în ajun când îi zâmbise reapăru, ca un ochi de senin printre nori.

- Află că o fată nu este niciodată destul de prudentă în vremurile noastre. Sunt destui criminali perverşi care la prima vedere par fermecători, să ştii.

- Stiu, şi cunosc riscurile, dar nici nu poţi să trăieşti în permanenţă cu frică şi să suspectezi pe toată lumea. Si, orice ar spune ziarele şi televizoarele, încă mai există pe lume mai mulţi oameni buni şi amabili decât bandiţi. Amintiţi-vă, aţi venit la mine pentru că vă făceaţi griji dacă am destui bani să mă întorc în Anglia.

-Aşa este, şi aseară aveam de gând să vorbim mai serios despre situaţia dumitale, dar îmi dau seama că am vorbit despre cu totul altceva.

Se aplecă peste chiuvetă ca să-şi dea cu apă pe faţă, oferind spectacolul spatelui său seducător de puternic şi bronzat, ceea ce-i trezi brusc Lucindei dorinţa de a întinde braţul şi de a-l atinge.

Fusese întotdeauna sensibilă la aspectul tactil al lucrurilor, dar acum fusese luată pe neaşteptate de propria-i dorinţă de a-l mângâia. îşi dădu seama că, pentru prima oară în viaţa ei, era pradă unei puternice atracţii fizice. Era în acelaşi timp excitant şi tulburător.

El luă de pe masa din marmură gri un mic şervet roşu şi-şi şterse faţa.

- Se întâmplă că şi eu mă întorc în Anglia chiar astăzi, zise el în sfârşit. Din moment ce ai avut suficientă încredere ca să mă laşi să-mi petrec noaptea aici, mi-ai permite să te duc cu maşina până la Barcelona? Dar mi-ai face un adevărat serviciu dacă ai vrea să faci tot drumul cu mine. Mă plictisesc când călătoresc singur, iar la radio nu sunt întotdeauna emisiuni interesante.

Pe Lucinda o cuprinse un sentiment de uimire amestecat cu bucurie, lăsând-o fără grai. De ani de zile nu mai simţise aşa ceva, probabil din ziua în care Georgia, contrar oricăror aşteptări, asistase la împărţirea premiilor la şcoală şi când Lucinda primise o cupă de argint pentru cea mai bună lucrare în limba franceză. Fusese singura dată când Georgia se deplasase ca să-i aplaude succesele, dar asta fusese de ajuns ca să compenseze numeroasele dăţi când îi promisese că vine şi nu se ţinuse de cuvânt.

- Sunteţi într-adevăr foarte amabil! exclamă ea, dar sunteţi sigur că aveţi nevoie de o tovarăşă de călătorie?

- Absolut sigur. Aşadar, am hotărât. Eu am foarte puţine bagaje, va fi suficient loc pentru tot ce vrei să iei cu dumneata.

- Mulţumesc. Am să fac rapid un duş, şi după aceea o să pregătesc micul dejun.

- Du-te, mă ocup eu de apă, zise el, chiar când ceainicul începu

să fluiere.

Câteva minute mai târziu, sub jetul de apă al duşului, Lucinda îşi mărturisi că se îndrăgostise. Era evident! într-un anume fel, era fericită că în sfârşit avea parte de această experienţă deosebită. Dar, chiar dacă era emoţionată la gândul că va face tot drumul până în Anglia alături de el, bunul ei simţ îi spunea că a-l iubi pe Diego Montfalco nu era poate cel mai bun mijloc de a ajunge la fericire. încheierea cea mai probabilă a acestui episod i se părea a fi o suferinţă profundă.

Trebuia să fie raţională: mai întâi, inima lui Diego nu era liberă, ci bântuită de o căsătorie care se sfârşise tragic. Pe de altă parte, un alt obstacol se înălţa între ei. Chiar dacă el nu ştia încă, ea era fiica Georgiei Garforth, şi el spusese fără nici o reţinere că această femeie era o scorpie.

Capitolul 2

în timp ce Diego încărca maşina, Lucinda se duse la familia Roig să le explice că nu va lua autobuzul pentru că un prieten se oferise s-o ducă. Din mare, soarele răsărea radios, scăldând într-o dulce lumină roz stâncile mărețe ale munților, care se înălțau în depărtare.

Apoi plecară... Si, după ce traversară Ebrul, lăsară în urmă oraşul Amposta, un pic în amonte pe stânga lor. Merseră fără să vorbească până intrară pe autostradă. După ce făcură virajul şi plătiră, Diego se întoarse spre Lucinda ca să-i dea tichetul şi-i zâmbi.

-Următoarea oprire, Paris.

Apoi maşina prinse viteză. Lucinda se aşeză comod pe scaunul ei. Peisajul se perinda foarte repede, şi ea se simțea bine. Ce diferență între maşina aceasta şi camioneta antică a bunicului său!

Diego avea oare într-adevăr de gând să ajungă la Paris dintr-o bucată? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el zise:

-De fapt, nu vom face popas la Paris. De aici până la Calais sunt mai bine de o mie cinci sute de kilometri...

Urmă un moment de uşoară panică în cursul căruia Lucinda se aşteptă ca el s-o anunțe că vor merge direct până la Marea Nordului. Dar era hotărâtă să nu se opună voinței lui, chiar dacă nu era de acord.

- ...şi există nebuni care fac drumul ăsta într-o singură etapă. Mi se pare un lucru prostesc şi periculos totodată. Chiar şi cu o maşină puternică, există limite! Propun să ne oprim astă-seară la Lyon, care este cam la jumătatea drumului de Calais. Există acolo un restaurant - unul dintre cele mai bune din Franța - unde o să luăm o cină grozavă.

„Ar fi trebuit să bănuiesc că el nu este genul să-şi rişte viața, nici pe a mea“, gândi Lucinda, un pic iritată de prima ei reacție.

- Este o idee minunată, zise ea; dar n-am nimic în ce să mă îmbrac pentru a merge la un restaurant de lux!

Compleul de la casa *Laurian*era totuşi prea elegant pentru o cină în oraş. Ar fi fost ideal pentru o recepţie sau un dineu la lumina lumânărilor, şi chiar şi atunci ar fi trebuit să se coafeze potrivit. Dar pentru cina de astă-seară, nu, nu se potrivea deloc.

Diego o privi cu coada ochiului, examinându-i hainele. Dacă ar fi călătorit cu autobuzul, ea şi-ar fi pus ţinuta de jogging sau blugii şi nişte pantofi sport. Dar ştiind că va călători cu el, în maşina asta frumoasă, îşi alesese o ţinută cât mai corespunzătoare cu a lui.

El era îmbrăcat cu o cămaşă de bumbac în dungi verzi sub un pulovăr de caşmir asortat şi pantaloni de gabardină bej, şosete de mătase verzi şi pantofii impecabil lustruiţi. îşi scosese sacoul uşor de tweed, care provenea cu siguranţă de la *Savil Row,* unul dintre cele mai celebre magazine din Londra. Lucinda se îmbrăca în general în stil clasic şi comod; culorile ei preferate erau verdele crud care-i accentua reflexele verzi din ochii cenuşii şi rozul de piersică, potrivit cu tenul ei. Acum purta o bluză crem, foarte simplă, un pulovăr cam în acelaşi ton cu decolteul în V şi o fustă midi, ecosez.

- După părerea mea, eşti foarte bine îmbrăcată aşa. Eşti chiar perfectă.

- Mulţumesc pentru apreciere. Totuşi...

De fapt, Lucinda nu prea ştia ce să creadă. Cu siguranţă că un arhitect avea o privire mult mai critică asupra modului de a se îmbrăca al femeilor decât altcineva. Poate că părea în ochii lui ternă, fără strălucire? Sau poate banal de clasică.

Ocoliră repede pe linia de centură oraşul Taragonne, capitala provinciei.

- N-am fost niciodată pe aici, spuse Lucinda. La puţin timp după ce am sosit aici, am fost cu bunicul până în Granada cu maşina. Voia să-mi arate neapărat Alhambra. Dar după acea călătorie, sănătatea lui a început să se şubrezească, şi n-am mai putut, din păcate, să

facem expediții mai lungi.

- Sunt o mulțime de lucruri în țara asta pe care nici eu nu le cunosc. Si există şi în Anglia multe regiuni pe care n-am avut timp să le vizitez. De exemplu, regiunea Highland, regiunea lacurilor, insulele... De cele mai multe ori, sunt nevoit să mă deplasez pentru afaceri în Cotswolds şi în vest.

Lucinda era cât pe ce să-l întrebe cum de el, un catalan din Barcelona, s-a dus să lucreze în Anglia, când îşi dădu seama că răspunsul lui ar fi putut avea legătură cu căsătoria. Nu se însurase el cu o englezoaică? Mai bine să nu abordeze acest subiect.

- Tot nu mi-ați spus cine v-a vorbit despre mine, îi reaminti ea.

- Un bărbat mai în vârstă - arhitect de meserie, dar şi ornitolog în timpul liber. L-am întâlnit la vernisajul unei expoziții de desene de arhitectură. Am vorbit despre diverse lucruri şi eu l-am pus la curent cu proiectul privind Pobla de Cabres. Se pare că a întreținut o importantă corespondență cu bunicul dumitale, despre păsări şi floră. Nu-mi amintesc prea bine, dar probabil că am menționat faptul că aş avea nevoie de o persoană care să vorbească trei limbi şi să mă ajute în munca mea dar şi cu creşterea fetiței. Câteva zile mai târziu, m-a sunat şi mi-a citit câteva pasaje dintr-o scrisoare a bunicului dumitale.

- într-adevăr, bunicul coresponda cu multă lume. Le scria în general seara, dar pe măsură ce-i slăbea vederea şi mâna îi tremura, scrisul devenea greu descifrabil. Dacă ați fi văzut cum se încăpățâna să şteargă şi să scrie pe deasupra ştersăturii! Ar fi putut să-mi dicteze scrisorile, dar era ambițios şi probabil nu-şi dădea seama cum arată. Presupun că în scrisoare o fi vorbit de „nepoțica“ lui, şi apoi o fi şters şi o fi scris „fiica“...

- Fără îndoială. Oricum, n-are importanță, n-am făcut un ocol prea mare ca să vin să te cunosc şi până la urmă, cred că am venit la momentul potrivit.

- O adevărată binecuvântare pentru mine! Este oricum mai

plăcut decât să zac prin vreun aeroport şi să aştept ca în ultima clipă să se elibereze vreun loc, sau să petrec treizeci şi şase de ore în autocar, cum am făcut atunci când am venit.

Se opriră într-un orăşel de lângă Barcelona, ca să ia benzină şi să bea o cafea.

- Părinţii dumneavoastră locuiesc la Barcelona? întrebă ea în timp ce se îndreptau spre maşină.

- Da, dar am trecut pe la ei la venire, şi ei ştiu că n-am timp să mă mai opresc la întoarcere. Dacă am venit cu maşina, am făcut-o numai ca să pot transporta nişte obiecte fragile pe care mama m-a rugat să i le aduc din Anglia. Altfel, ar fi fost mult mai practic să iau avionul şi să închiriez o maşină pentru câteva zile. Dar dumneata, mai ai părinţi?

- Mi-am pierdut tatăl. Mama călătoreşte mult. Ne vedem foarte rar.

în timp ce-i spunea toate astea, Lucinda se întreba care ar fi reacţia lui dacă ea i-ar mărturisi că nu ştia cum îl cheamă pe tatăl său şi dacă era mai bine să fie sinceră şi să-i spună cine este mama ei. Si hotărî că era mai bine să aştepte; el îşi va da curând seama că ea nu avea nici o înclinaţie către feminismul militant...

în nordul Barcelonei, peisajul începu să se schimbe, devenind evident mai înverzit si împădurit. Spre prânz, ajunseseră deja la frontieră, între orăşelele La Juquera si Boulon.

- Dacă eşti de acord, am să mă opresc în Boulon să cumpăr ceva de mâncare, zise Diego după ce trecură de vamă. Chiar dacă avem de gând să facem diseară un festin, nu trebuie totuşi să ne lăsăm să murim de foame până atunci!

- E o idee excelentă! Si este atât de frumos afară.

- Aşteaptă-mă, lipsesc doar vreo zece minute.

într-adevăr, zis şi făcut, el se întoarse foarte repede la maşină, cu o franzelă mare care mirosea delicios, cu brânză de capră şi rockfort, câteva roşii, prune şi piersici zemoase. El vorbea foarte

bine franţuzeşte, şi era evident că se descurcase de minune cu cele două doamne de la care cumpărase.

Deoarece plecaseră foarte devreme, se opriră undeva ca să mănânce pe iarbă. Mica zonă înverzită unde se opriră domina golful Lyon; în depărtare se zărea marea. Câmpia din spatele lor era aridă, acoperită cu ierburi pline de spini.

Când veni vremea să plece din nou, Diego îi propuse foarte firesc Lucindei dacă voia să treacă ea la volan şi să conducă în locul lui. Fata fu uimită de propunerea lui. într-adevăr, singurul bărbat pe care-l cunoscuse bine vreodată fusese bunicul său, şi acesta în ultima vreme nu avusese încotro şi o lăsase să conducă hârbul acela de camionetă, dar înainte nici nu s-ar fi gândit s-o lase, fără îndoială. Se ştie doar că bărbaţii se consideră în general şoferi mai buni decât femeile...

-Nu te obligă nimeni, adăugă el, cum ea ezita să-i răspundă. Eu nu sunt deloc obosit, dar ştiu că pentru cel de alături devine repede plictisitor să se lase condus pe o distanţă lungă, şi mi-am zis că poate ţi-ar face plăcere să-mi iei locul vreo oră sau două.

-Mi-ar plăcea mult, într-adevăr, dar am să vă mărturisesc că n-am condus decât maşini de capacitate mică.

- Ei, ai să vezi că o maşină puternică aşa ca asta nu este mai greu de condus... poate chiar mai uşor, pe autostradă, oricum. Evident, în oraş, situaţia este alta.

Si astfel Lucinda, nu fără teamă, luă locul şoferului. Apoi, după diverse indicaţii pe care le ascultă cu atenţie, fata demară şi se înscrise, cu prudenţă, în fluviul de maşini.

- Cred că am să încerc să aţipesc un pic, zise Diego câteva clipe mai târziu.

Lucinda îi fu recunoscătoare în gând pentru încrederea lui.

- Vreţi să opresc radioul? întrebă ea imediat. Poate că vă deranjează muzica?

- Nu, lasă-l. Muzica asta îmi place.

Si el închise ochii. Lucinda se hotărî să nu conducă prea repede. Va fi suficient să meargă cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Curând, coasta rămase în urma lor şi pentru puţină vreme începură să meargă de-a lungul Rhonului care curgea atât de maiestuos până la Lyon.

După vreo trei sferturi de oră, Diego se trezi şi aruncă o privire în jurul lui să vadă unde se aflau. Zâmbi, aparent mulţumit că se putuse odihni.

între Valencia şi Vienne, se mai opriră o dată ca să bea o cafea şi să-şi dezmorţească picioarele, după care Diego trecu la volan.

Depăşiră o maşină în care, pe bancheta din spate, se afla o fetiţă, şi Lucinda îşi aminti că şi Diego avea una.

- Mi se pare că mi-aţi spus că fetiţa are şapte ani, zise ea. N-ar deranja-o faptul că va fi mutată şi va schimba şcoala?

- Rosa nu merge încă la şcoală. Din păcate, a trebuit să-şi petreacă o mare parte din viaţă în spital. La trei ani, s-a ars grav. S-a refăcut foarte încet, şi a trebuit să suporte mai multe grefe de piele. înainte de accident, a mers şi ea o vreme la grădiniţă, dar la cinci ani era încă prea bolnavă ca să înceapă cu adevărat şcoala. De când a început să se simtă mai bine, am preferat să-i găsesc un profesor pentru un timp, ca s-o ajute să recupereze întârzierea. începusem să-i caut o şcoală, când s-a lansat proiectul Pobla de Cabres.

- înţeleg. Si cine se ocupă de Rosa când sunteţi în călătorie?

- Până acum s-a ocupat guvernanta mea, doamna Boston. Dar sora ei, care este o domnişoară bătrână, s-a îmbolnăvit şi are nevoie de ea ca să-i aibă grijă de casă. Altfel, aş fi putut s-o rog pe doamna Boston să vină cu noi la Pobla de Cabres; cred că ar fi acceptat cu plăcere. Are vreo şaizeci de ani, dar ştie să se adapteze oriunde. Totuşi, sora ei are mai multă nevoie de ea acum decât noi. De îndată ce voi găsi o soluţie s-o înlocuiesc, doamna Boston va pleca.

Lucinda fu cât pe ce să-i spună iarăşi că făcând abstracţie de vârsta ei, avea soluţia la îndemână. Dar i se păru mai prudent să se

abţină. îi sugerase deja să-şi reconsidere refuzul categoric de a o angaja, astfel că dacă ar insista acum, poate că şi-ar face mai mult rău decât bine.

- Mamei mele i-ar plăcea să i-o duc pe Rosa la Barcelona, continuă Diego. Cu siguranţă că s-ar ocupa minunat de ea, şi ar avea şi verişori cu care să se joace. Dar ea vrea să rămână cu mine, şi cred că aşa şi trebuie, cel puţin în viitorii doi ani. A suportat destule şocuri în viaţa ei...

Pe la jumătatea după-amiezii intrară în Lyon, celebru pentru mătăsurile şi mâncărurile sale. Diego alese să poposească la un hotel mic dar confortabil.

înainte să se despartă pentru a se duce fiecare în camera lui, îşi dădură întâlnire peste o oră în hol.

- Este încă devreme, şi am putea să ne plimbăm puţin şi să ne oprim la o terasă pentru un aperitiv înainte să mergem la cină. Ce zici?

- Este perfect. Atunci, pe curând!

Ajunsă în camera ei cu un tapet fermecător, îşi despachetă lucrurile pentru noapte şi atârnă pe un umeraş taiorul roz. Iniţial, prevăzuse să şi-l pună mâine, dar se hotărî că-l va purta astă-seară. Se hotărî de asemenea să-şi schimbe cerceii, foarte discreţi, cu unii în formă de inele de aur, şi să poarte medalionul primit de la bunica ei, care reprezena un păun cu coada strălucitoare răsfirată, din opal, o bijuterie lucrată superb. în lipsă de altceva, măcar în felul acesta va fi la înălţimea împrejurărilor!

*
* *

- Mulţumesc, doamnă. La revedere.

După ce plăti cu cartea de credit, Diego o salută cu amabilitate pe proprietara hotelului, îşi luă bagajele şi se îndreptă spre garaj.

în timp ce-l urma, Lucinda îşi zicea că cina de aseară de la

*
*

Bocuse, unul dintre cei mai renumiți bucătari francezi, îi va rămâne pentru totdeauna gravată în memorie. De neuitat, nu numai din cauza supei de trufe, de un rafinament absolut, a fripturii de pui Bresse, deosebit de fragedă, şi a şarlotei cu fructe, absolut divină, dar şi pentru că se simțise îndrăgostită de bărbatul din fața ei.

Nici micul dejun, compus din croasante calde, dulceață de vişine făcută în casă şi o minunată cafea servită în ceşti de faianță albastră groasă, nu fusese mai puțin memorabil, chiar dacă Diego vorbise mai mult cu chelnerița decât cu ea.

Dar deja cina şi micul dejun aparțineau trecutului, şi Lucinda se gândea cu tristețe că orele care-i mai rămăseseră să le petreacă alături de el erau numărate. Diseară vor fi la Londra şi-şi vor spune adio. După ce-şi va lua o cameră la un hotel ieftin, ea se va duce să mănânce în fast-food-ul cel mai apropiat. Ce decădere, după ce mâncase la Bocuse! Dar asta o speria mai puțin decât faptul că el o va părăsi.

Vremea frumoasă de ieri se schimbase, cerul se acoperise de nori şi bătea un vânt rece când porniră la drum spre Paris. După ce trecură de Lyon, peisajul se schimbă; casele şi fermele pe lângă care treceau nu mai erau deloc aceleaşi, iar vegetația nu mai semăna cu cea din sud. Se aflau deja în Europa de Nord unde copacii începuseră să-şi piardă frunzişul ruginiu, şi perspectiva unei ierni lungi, posomorâte şi friguroase accentua şi mai mult deprimarea Lucindei.

Diego părea şi el preocupat şi vorbiră puțin până la Paris, unde de altfel nici nu opriră. Cu puțin înainte să ajungă la Amiens, mâncară nişte sandvişuri delicioase cu pateu de gâscă pe care le cumpăraseră în aceeaşi dimineață înainte să plece. Dar trebuiră să mănânce în maşină, pentru că vântul sufla din ce în ce mai tare şi începuse să plouă în rafale.

- Speram să putem traversa Canalul Mânecii cu Hovercraft, dar mă tem că nu se va putea dacă timpul se menține la fel, zise Diego

în timp ce curăța o pară pentru ea. Eşti obişnuită să mergi pe mare?

- N-aş putea spune precis. N-am mers cu feribotul decât o dată, şi în ziua aceea marea era calmă.

Când ajunseră la Calais, furtuna era în toi, cerul şi marea înspumată se confundau într-un gri cenuşiu aproape amenințător. Valuri enorme veneau să se spargă de chei, proiectând în aer jerbe înalte de stropi. Dar nu era încă o vreme suficient de rea ca să împiedice feriboturile să circule.

Prevăzător, Diego îi dădu Lucindei o pastilă contra răului de mare, dar poate că era deja prea târziu ca aceasta să acționeze, sau poate că pastila ar fi acționat dacă ea n-ar fi mâncat cu atâta poftă mezelurile de la micul dejun. Aşa că, abia părăsiră portul că ea trebui deja să se scuze şi să se repeadă spre toaletă.

Următoarea oră şi jumătate fu un adevărat coşmar. Lucinda nu se simțise niciodată în viața ei mai rău. Aşezată pe un scaun lângă chiuvetă, închise ochii şi aşteptă. Era îngrozitor, avea impresia că stomacul său urma toate mişcările dezordonate ale vasului. La un moment dat, o chelneriță de pe vas, foarte spilcuită, veni să-i spună că în fața uşii este un domn care se interesează de starea ei. Lucinda era într-o stare încât ar fi preferat să moară, dar reuşi să-i spună cu o voce slabă:

- Spuneți-i că... sunt bine... doar un pic... amețită. O să... ne vedem când debarcăm.

„Dacă o să ajung până acolo", gândi ea, sfârşită, înainte să fie cuprinsă de un nou acces de spasme dureroase.

Când în sfârşit feribotul ajunse la chei, ieşi şi ea din toaletă, în acelaşi timp cu numeroşi alți pasageri, ale căror fețe livide şi verzui spuneau multe despre starea lor.

Diego în schimb era printre puținii pasageri care păreau să nu fi suferit în timpul traversării.

- Te compătimesc! îmi pare rău, eu ți-am impus încercarea asta

luându-te cu mine, zise el cu compasiune.

își trecu un braț pe după umerii ei ca s-o mai reconforteze. Foarte palidă, țeapănă ca un stâlp, Lucinda se simțea încă foarte rău, mai ales în mijlocul acestei mulțimi gălăgioase şi nerăbdătoare care se înghesuia spre ieşire. își dorea să fi putut să-şi ascundă fața la pieptul puternic al lui Diego şi să izbucnească în plâns, într-atât era de istovită, dar abia reuşi să schițeze un zâmbet slab.

-Ați fi amabil dacă ați stinge țigara aia, îi zise el sec unui tânăr care tocmai şi-o aprinsese.

Tonul lui era atât de ferm încât ordinul fu executat fără crâcnire. în timp ce coborau scara, Diego continua s-o țină protector de umeri pe fată, şi o ajută să se aşeze în maşină. Lucinda începu să se simtă mai bine şi regretă că nu suportase traversarea. De îndată ce pusese piciorul pe pământul ferm, aerul rece îi făcu bine. La Dover nu ploua, şi vântul nu sufla atât de puternic ca în Franța.

în oraş, Diego se opri în fața unui restaurant. Lucinda îşi aminti atunci că el îşi exprimase intenția de a cina înainte de a porni spre Londra. Dar numai gândul că va trebui să înghită ceva îi întorcea stomacul pe dos. Fără îndoială însă că lui Diego îi era foame. Aşa că, îl urmă în restaurant.

- însoțitoarea mea a avut parte de o traversare plină de peripeții, îi zise el recepționerei. Aveți cumva un loc mai liniştit unde i s-ar puea duce nişte biscuiți şi ceai, şi un pic de brandy?

-Cu siguranță, domnule. în salon arde un foc bun, şi probabil că veți fi singuri, pentru că aproape toată lumea este la bar, sau la televizor. Este prima uşă pe dreapta. Vă trimit imediat chelnerul.

-Dumneavoastră trebuie să mâncați bine, zise Lucinda după ce rămaseră singuri. Să nu vă simțiți obligat să rămâneți cu mine. Eu am să mă simt foarte bine singură cât timp luați masa.

-Eu am cinat deja, pe vas.

-Pe vas?! exclamă ea, neîncrezătoare.

-A fost, evident, mai puțin plăcut ca aseară.

Imediat Lucindei îi veni în minte cât de puțin timp le mai rămăsese înainte să se despartă. Nu voia ca el s-o păstreze în amintire ca pe o tânără lividă şi ciufulită cum era acum, presupunând că pur şi simplu n-o va uita.

-Vă rog să mă scuzați o clipă... Mă duc să mă aranjez puțin.

Chiar şi în lumina difuză şi roz din toaleta hotelului-restaurant, ea părea într-adevăr buimacă; rimelul i se prelinsese pe obraji, ochii îi erau roşii. îşi dădu cu puțină pudră pe nas, un pic de luciu pe buze şi puțin fard de obraz. Aşa arăta oricum ceva mai bine.

Când se întoarse în salon, găsi pe măsuța joasă de lângă şemineu un platou bine garnisit. Lemnele trosneau încetişor; Diego nu era aici. îşi turnă o ceaşcă de ceai şi muşcă cu prudență dintr-un biscuit cu cimbru. în sfârşit, apăru şi Diego.

-Am rugat-o pe doamna Boston să pregătească o cină uşoară şi camera de oaspeți. în momentul acesta ştiu că ți se pare imposibil să mănânci ceva, dar când vom ajunge la Londra vei fi moartă de foame.

- Dar nu pot să vă deranjez în felul ăsta, protestă ea. Ați făcut deja foarte mult pentru mine.

- Nu mă deranjezi deloc, draga mea. Doar n-o să-ți petreci prima dumitale seară la Londra singură într-un hotel după tot ce ai îndurat, nici nu se pune problema!

Lucinda se simți cuprinsă de un sentiment de uşurare: i se mai acorda o amânare a despărțirii!

- Sunteți foarte amabil, dar...

-Haide, bea puțin brandy. O să te refacă mai repede decât orice.

Supusă, Lucinda îi urmă sfatul şi constată cu surprindere că Diego avea dreptate. Când porniră în ultima etapă a călătoriei lor, se simțea din nou ea însăşi... Dar poate că mai ales perspectiva de a nu trebui să se despartă de el astă-seară o pusese pe picioare?

- în ce cartier din Londra locuiţi? întrebă ea ca să mai rupă tăcerea în timp ce rulau în întuneric.

- în apropiere de Liverpool Street Station.

Ciudat loc pentru un arhitect, gândi ea: în apropiere de o gară, şi în preajma cartierelor populare...

Diego parcă îi citise gândurile.

- Ai să vezi, casa se află într-un loc care se numeşte Spitalfields; în prezent, este destul de la modă, ceea ce nu era cazul atunci când l-am descoperit eu. De altfel, trăind acolo am conceput proiectul Pobla de Cabres. în acelaşi cartier are o casă şi Laurian Thornham, dar n-am cunoscut-o decât recent. Probabil că ţi-am spus, soţul ei finanţează proiectul.

în sfârşit ajunseră într-un minunat scuar aşa cum sunt multe în cartierele şic ale Londrei. Dar aici, casele aveau ceva mai deosebit. Micile imobile din secolul XIX, din cărămidă roşie, se învecinau cu nişte case moderne foarte frumoase, albe şi acoperite cu vegetaţie luxuriantă.

- Sper că nu te superi dacă te vei prezenta singură menajerei? întrebă Diego după ce deschisese uşa si pusese bagajele în hol. Eu mă duc să parchez maşina. Cred că doamna Boston este la primul etaj, în faţa televizorului. Am s-o sun.

Apăsă pe un buton ascuns discret în tocul uşii tipic victoriene. Cam după treizeci de secunde, în timp ce el plecase spre maşină şi ea admira lambriurile şi comoda Chippendale de pe coridor, o femeie apăru în capul scării.

- Bună seara, domnişoară Radstone. Eu sunt Muriel Boston, menajera domnului Collingham.

Coborî în grabă scara ca să vină să-i strângă mâna. Era o femeie micuţă şi durdulie, cu părul cărunt, a cărei faţă primitoare reflecta amabiliate şi bună dispoziţie.

- Acum vă simţiţi mai bine? Domnul Collingham mi-a spus ce traversare oribilă aţi avut. în sfârşit, să nu mai vorbim despre asta,

esențialul este că ați ajuns; vă așteaptă o baie bună și un pat cald.

în timp ce menajera continua să vorbească, Lucinda rămăsese perplexă; oare auzise bine? Femeia rostise de două ori numele de „Collingham"...

înainte să poată cere o explicație, avu o nouă confirmare.

- Lăsați bagajele aici. O să le urce domnul Collingham. Se supără foarte tare când eu vreau să urc ceva greu. „Urci și așa destul scările astea", îmi zice el adesea. După cum probabil v-ați dat seama, este o persoană foarte atentă, nu este dintre acei bărbați care nu observă niciodată ce faci pentru ei.

Foarte tulburată, dar hotărâtă să aștepte ca Diego însuși să-i dea explicații, Lucinda o urmă pe menajeră la etaj.

O jumătate de oră mai târziu, după o baie reconfortantă, așezată comod în pat cu o tavă de răchită pe genunchi, Lucinda savura prima înghițitură dintr-o omletă demnă de Paul Bocuse.

Ar fi vrut să-i spună lui Diego că avusese dreptate, pentru că, iată, acum ea mânca cu poftă. O mai preocupa însă o problemă: ardea de nerăbdare să-l întrebe de ce-i spusese că-l cheamă altfel, dar părea puțin probabil că-l va mai vedea până mâine. Ea va adormi la loc fără ca „misterul Collingham" să fie dezlegat, sau poate o s-o întrebe pe doamna Boston când aceasta va veni să ia tava.

în orice caz, un lucru era sigur: Diego nu avusese nici o clipă de gând să se întoarcă în ziua aceasta pentru că o auzise pe doamna Boston spunând că Rosa va fi nebună de bucurie, mâine dimineață când se va trezi, aflând că tatăl său se întorsese. Când nu era acasă, acesta îi lipsea enorm. Dar cum deja se culcase când el telefonase de la Dover, s-a hotărât să n-o mai emoționeze cu această veste.

în clipa când Lucinda tocmai își termina salata de fructe, se auzi o bătaie în ușă.

- Intrați!

Se aștepta să fie doamna Boston și fu uimită să-l vadă intrând pe

Diego.

- Cum te mai simți? întrebă el apropiindu-se de pat.

- Mult mai bine, mulțumesc... chiar bine. Dar dumneavoastră trebuie să fiți istovit după acest drum lung.

- Mie nu mi se pare obositor să conduc. Iar călătoria mi s-ar fi părut şi mai lungă dacă aş fi făcut-o singur.

Acest compliment implicit o făcu să roşească. I-ar fi plăcut să fie îmbrăcată într-un frumos dezabie feminin în loc de ridicola ei pijama de bumbac care avea imprimate pe piept o banană şi o portocală. Probabil că părea o puştoaică de șaisprezece ani!

- De ce doamna Boston vă spune domnul Collingham? întrebă ea, fără să-şi poată stăpâni curiozitatea.

- Ar fi trebuit să-ți explic mai de mult.

El se aşeză la picioarele patului.

- ...După cum ştii cu siguranță, în Spania, numele de familie complet se compune din numele tatălui, urmat de cel al mamei. Mama mea era englezoaică prin naştere, este greu de crezut când o vezi. Când s-a căsătorit cu tatăl meu, ea a adoptat tot ce este spaniol. Astfel că, în privința numelui meu complet, îți trebuie suflu ca să-l poți rosti până la capăt: Diego Cristobal Alexander Montfalco-Collingham. Bunicii mei din partea mamei, care n-au aprobat niciodată căsătoria fiicei lor, s-au încăpățânat să-mi spună James de câte ori mergeam la ei. Mai târziu, m-am dus la şcoală în Anglia, şi pentru că numele meu de familie era Montfalco- Collingham, am devenit James Collingham în Anglia, şi Diego Montfalco în Spania. Asta este povestea!

- Mie mi se pare că Diego vi se potriveşte mai bine decât James. Nu aveți aerul cuiva care este pe jumătate englez.

- Mama are părul negru şi ochii căprui. Ar putea la fel de bine să fie spaniolă. Rosa este de asemenea tipul iberic. Ai să vezi.

Expresia feței i se aspri brusc; se ridică.

- Dacă ai terminat de mâncat, am să iau eu tava. Ai tot ce-ți trebuie? Nu ai nevoie de nimic?

- Mă simt cât se poate de bine... şi vă mulțumesc încă o dată că m-ați adus.

- A fost o plăcere pentru mine.

Lucinda avu impresia că el spusese asta mai mult din politețe. Cu inima strânsă, îl privi plecând cu tava. El îi ură noapte bună şi ieşi.

Lucinda stinse lumina dar, chiar dacă era obosită, nu reuşi să adoarmă. „Katie. Katie..." zisese Diego când visase.

Cum arătase oare Katie? Dormiseră oare împreună în această cameră? Făcuseră dragoste? Cum putea un bărbat să se resemneze cu o viață solitară? Pentru că se vedea bine că nu era genul să alerge după femei doar pentru nişte relații trecătoare. Lucinda era sigură de asta.

Totul la el - felul în care se îmbrăca, maşina, plăcerea de a mânca bine şi a bea un vin bun, casa aceasta frumoasă - totul era dovada unui gust exigent, acela al unui cunoscător. Un asemenea bărbat nu s-ar mulțumi cu nimic banal. Probabil că femeile uşoare nu-l atrăgeau deloc.

Sau poate ea era naivă văzând în el esența a tot ceea ce admira la sexul opus? Nu, nu, nu putea să fie aşa.

- Diego Cristobal Alexander Montfalco-Collingham, murmură ea.

Se gândi fără tragere de inimă la faptul că, deşi traversarea dificilă o scutise să-şi ia astăzi adio de la Diego, nu putea totuşi să abuzeze de ospitalitatea lui. Mâine, imediat ce va lua micul dejun, va trebui să-şi adune lucrurile şi să plece să înfrunte singură valurile acestei lumi.

*

* *

Lăsase la culcare draperiile întredeschise şi, când se trezi, era

deja lumină în cameră. Preț de câteva clipe, se întrebă unde era. Apoi își aminti că ieri se trezise într-un hotel din Lyon, şi că astăzi se afla la Londra.

Si imediat simți că nu era singură... mai era cineva în cameră. Cum nici doamna Boston, nici Diego n-ar fi intrat fără să bată la uşă, se întrebă dacă nu cumva casa aceasta veche era bântuită de fantome. Nu crezuse niciodată în fantome, dar acum era atât de sigură de o prezență încât, o clipă, se îndoi.

Era culcată pe o parte, cu fața spre fereastră. în cameră exista cineva... oricine ar fi fost... în spatele ei, în colțul dintre pat şi baie.

Se întoarse dintr-o dată; speriată, copila cu părul negru făcu un salt înapoi. Vru să fugă, când Lucinda îi spuse:

- Bună dimineața, Rosa. Te-au trimis să mă trezeşti?

Acum, cu mâna pe clanța uşii, fetița ezită.

- N-ar fi trebuit să intru, zise ea în sfârşit. îmi pare rău. Tata o să se înfurie pe mine. Dar voiam să văd cum arăți. Mi-a spus că locuieşti singură într-o căsuță cu un palmier într-o parte şi un smochin în partea cealaltă. După cum povesteşte el, eşti ca o vrăjitoare... sau ca o zână?

- Mă tem că nu sunt nici una nici alta! Dar am un păun magic pe care mi l-a dat o bătrână ghicitoare. Vrei să-l vezi?

- Oh, da, te rog!

-Adu-mi, dacă vrei, poşeta.

Rose o căută cu privirea, apoi i-o aduse şi se cățără, curioasă, pe marginea patului, în timp ce Lucinda deschidea fermoarul buzunarului interior în care se afla, într-o cutiuță de piele, pandantivul primit de la bunica ei. Apoi îi întinse Rosei pasărea de opal.

Fetița era portretul viu al tatălui ei. Părul negru îi cădea ca o cascadă mătăsoasă pe spate, ochii îi erau aurii ca vinul de Jerez. Ar fi fost imposibil să-ți dai seama că fusese arsă; capotul lung din flanel roşu îi cădea până la călcâie şi nu lăsa să se vadă decât fețişoara zâmbitoare şi mânuțele-i delicate.

- Ce frumos este! De ce ți l-a dat ghicitoarea? Si de ce spui că este magic?

- Mi l-a dat pentru că mă iubea. Dar magia lui, este un secret pe care nu pot să-l destăinuiesc nimănui până când eu însămi nu voi fi o bătrână doamnă, să ştii. Atunci, pentru mine va veni timpul să dăruiesc păunul altcuiva.

- De ce locuieşti singură în căsuța cu palmier?

- Când a venit tatăl tău, nu eram singură de prea multă vreme. înainte de asta...

- înainte de asta?

- înainte, mă ocupam de bunicul meu, care scria o carte despre păsări: despre bâtlani, egrete, gâşte sălbatice. Avea aproape optzeci de ani, îți dai seama? Când a terminat cartea, a considerat că a făcut tot ce voise să facă, şi a murit. Si la puțin timp după asta, l-am întâlnit pe tatăl tău, care mi-a propus să mă aducă în Anglia.

Lucinda ezitase să-i explice fetiței de ce ea trăia singură, de teamă să nu tulbure copilul amintindu-i de moartea mamei sale. Dar singura reacție a Rosei fu:

- Dacă nu-l cunoşteai pe tata, de unde ştiai că poți să mergi cu el? Doamna Boston îmi spune întotdeauna că, dacă sunt singură pe stradă şi cineva îmi propune să mă ia cu maşina, nu trebuie niciodată, dar niciodată să accept... chiar dacă l-am mai văzut vreodată. Singurele persoane cu care am voie să merg cu maşina sunt prietenii cei mai buni ai tatei.

- Doamna Boston are perfectă dreptate, dar treburile stau un pic altfel cu persoanele adulte.

O bătaie uşoară în uşa întredeschisă o scuti să mai explice de ce.

- Intrați!

Diego intră în încăpere.

- Credeam că ți-am spus să n-o deranjezi pe domnişoara Radstone, ştrengărițo!

- Dar Rosa nu m-a deranjat deloc. Stătea aici, tăcută ca un şori-

cel, şi mă observa, când m-am trezit.

-Tată, tu ai văzut păunul ei magic?

Fetiţa traversă repede încăperea ca să i-l arate.

-Da, dar mie nu mi-a spus că este un păun magic...

-Nu eram sigură că, veţi crede...

-Dar bineînţeles, crede, zise Rosa pe un ton care părea să spună „cum poţi să te îndoieşti de asta?“ Astăzi ai mult de lucru, tată?

El o mângâie încetişor pe obraz.

- Nu, draga mea, astăzi nu. Am să rămân cu tine şi cu domnişoara Radstone. Ce am putea noi să facem? Ce-ai zice să mergem la muzeu, apoi la *Pinocchio* să mâncăm o pizza şi după aceea la cinematograf, să vedem desene animate?

- Oh, ar fi super! exclamă fetiţa, radioasă. Domnişoară Radstone, îţi plac muzeele?

- Foarte mult... dar mă tem că n-am să pot veni cu voi. Am foarte multe de făcut astăzi.

-Oh, ce păcat! Eşti sigură?

- Haide, Rosa, fugi jos şi spune-i doamnei Boston că ne-am trezit, interveni Diego. Poate să înceapă să pregătească micul dejun.

După ce fetiţa plecă, el spuse:

- Mai acordă-ţi o zi liberă, Lucinda. O să începi să-ţi cauţi de lucru de mâine.

- Dar mai întâi trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau... un apartament mobilat, orice.

-Nu-i nici o grabă. Rămâi aici. Atâta vreme cât nu ţi-ai găsit încă de lucru, nu poţi să ştii de câţi bani o să dispui pentru chiria unui apartament. Trebuie să începi prin a-ţi găsi de lucru, şi asta poate să-ţi ia vreo săptămână sau zece zile.

-Nu pot să stau aici în tot acest timp! Nu se cuvine, v-aş deranja prea mult.

- Ce tot spui aici? Bineînţeles că poţi să rămâi. De ce nu?

Deocamdată nu aştept oaspeţi, aşa că această cameră va rămâne neocupată. Până când vei găsi o locuinţă ca lumea. N-ar folosi la nimic să te instalezi într-un loc mizerabil, unde să nu ai cu cine să schimbi o vorbă până ce-ţi vei găsi de lucru. Mâine seară eu iau cina cu familia Thronham. Poate că Laurian va putea să-ţi dea unele sfaturi utile - ea cunoaşte o mulţime de lume la Londra.

- Nu... nu prea ştiu ce să spun. Aţi fost deja prea de amabil cu mine. Cred că n-ar trebui să abuzez astfel...

- Aşadar, am hotărât. Ne vedem la micul dejun.

Si ieşi, închizând uşa în urma lui. Cu inima plină de bucurie, Lucinda sări jos din pat şi alergă să se pregătească.

*
* *

- Lucinda m-a învăţat nişte cuvinte în catalană! îl anunţă Rosa de îndată ce el apăru.

Tatăl său tocmai intrase în salonul de la primul etaj, şi o găsi tricotând un şal pentru Orson, ursuleţul ei de pluş, în timp ce Lucinda îşi redacta Curriculum vitae.

După o zi de sărbătoare, cum zicea Rosa, Diego se întorsese la treabă. Iar dimineaţa, profesoara pensionară care făcea lecţii cu Rosa de două ori pe săptămână şi-i dădea teme pentru celelalte trei zile, venise la ora zece şi plecase la patru.

Acum era ora şase, aproape ora de cină pentru Rosa şi era prima oară de la micul dejun când îl revedea pe Diego. Toată ziua acesta lucrase sus, în ceea ce fusese înainte podul unui ţesător, şi acum acolo îşi amenajase el biroul. La ora prânzului, în timp ce femeile mâncau împreună în sufragerie, el luase doar o gustare uşoară pe care i-o dusese doamna Boston.

- Chiar aşa? Ei bine, ia să vedem, zise el lăsându-se să cadă într-un fotoliu.

Rosa lăsă deoparte andrelele groase de lemn şi inspiră adânc. Pe un ton rapid ca la recitarea unei poezii, începu:

- „Dotze jutges d-un jutjat menjam fetje d-un penjant".

Era un fel de „alabala" greu de pronunțat, cam cum ar fi: „Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru".

Spre bucuria Lucindei, expresia obosită a lui Diego lăsă locul unui zâmbet amuzat.

- Bravo! Si tu știi ce înseamnă asta?

- Da: „Doisprezece judecători la o judecătorie mâncau împreună un jambon", îi explică Rosa, foarte mândră de ea.

- Are o memorie foarte bună, remarcă Lucinda. A reținut fraza de prima dată, ceea ce n-aş putea spune şi despre mine.

- Să nu-mi spui că ai scos asta din vreo carte de şcoală!

- Nu, m-a învățat şi pe mine bătrânul Tomas Roig, socrul Mariei, când am început să învăț catalana, şi am descoperit că acolo „j" se pronunță ca în engleză.

- Iar mâine, Lucinda o să mă învețe zilele săptămânii, zise micuța, chiar înainte ca doamna Boston să-i aducă platoul cu cina ei.

- Cum domnul Collingham iese în oraş astă-seară, m-am gândit că aş putea să mă uit la Terry Wogan înainte să cinăm şi noi, îi zise menajera Lucindei. Vreți să veniți să privim împreună? De cele mai multe ori, e foarte nostim.

- Tata zice că este o prostie, interveni Rosa care nu avea prea adeseori voie să privească la televizor şi citea mult.

Doamna Boston râse de dezvăluirea Rosei.

- Dar poate că tata n-ar dori ca tu să spui şi altora părerea lui, draga mea, zise ea cu indulgență. Ah, copiii ăştia! adăugă ea zâmbind. Sunt sigură că aveți dreptate, domnule Collingham. Cu siguranță că de cele mai multe ori este o prostie. Dar, vedeți dumneavoastră, dacă micile glume ale lui Wogan nu vă spun nimic, ele reprezintă totuşi ceva pentru micii telespectatori... pentru bătrânele persoane singure, care nu-l au decât pe el ca să le facă să

râdă, de exemplu.

- Ai perfectă dreptate, doamnă Boston, şi într-adevăr, eu sunt cel care greşeşte. Asta mă pune pe gânduri... Apropo, astă-seară ieşim amândoi. Scuză-mă, Lucinda, ar fi trebuit să te previn. Laurian mi-a telefonat ca să-mi amintească de dineu. Când i-am vorbit despre dumneata, mi-a zis să te iau cu mine acolo. Aveam de gând să cobor mai devreme să-ţi spun, dar telefonul a sunat din nou, şi m-am apucat de altă treabă. Suntem aşteptaţi la ora opt fără un sfert. Sper că ai destul timp să te pregăteşti.

- Am suficient timp... Dar cum va trebui să mă îmbrac? Mai şic sau mai relaxat?

- în nici un caz în rochie de seară, dar îmi amintesc că ultima oară când am fost la ei, doamnele erau destul de elegant îmbrăcate. în fine, asta nu spune mare lucru. Cred că Laurian, de exemplu, era îmbrăcată în pantaloni de catifea neagră şi un corsaj cu paiete, zise el făcând un efort ca să-şi amintească.

- în acest caz, eu am ceva care cred că o să se potrivească, zise Lucinda. Urc să mă fac frumoasă.

- O să vii să-mi arăţi cum te-ai îmbrăcat înainte să pleci? o întrebă Rosa în timp ce ea se îndepărta.

- Am să te întreb chiar pe tine care cercei ar trebui să-i pun.

* *

- îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Boston, dar aveţi amabilitatea să-mi închideţi fermoarul? întrebă ea ceva mai târziu, după ce bătuse în uşa camerei menajerei.

- Oh, sunteţi încântătoare... foarte şic! exclamă aceasta ridicându-se de pe sofaua comodă pe care se aşezase.

Din fericire, în momentul acela evolua pe ecran un grup pop, şi Lucinda ştia că menajera nu se supăra dacă era deranjată în acest timp; spusese deja că nu putea să suporte această muzică.

- Mulţumesc.

- Aveţi un compleu superb. Vă vine de minune! Ah, iată-l din nou pe Terry Wogan. Rămâneţi o clipă ca să-mi spuneţi ce părere aveţi...

Nefiind prea grăbită, Lucinda se aşeză alături de ea pe sofa şi privi cu curiozitate la omul care anima una dintre emisiunile britanice cu mare popularitate.

„... şi acum, doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe invitata noastră... Ultima oară când a fost în acest platou, a fost cât pe ce să fiu tras de urechi, pentru că am emis ipoteza că valul de feminism este pe cale să se retragă. Iat-o pe... rivala englezoaică a lui Germaine Greer şi Gloria Steeinem... Georgia Garforth!"

Si în timp ce Wogan întindea braţele spre culise, mama Lucindei îşi făcu intrarea, primită cu un amestec de aplauze şi huiduieli.

Fata fu mai întâi prea uluită de această apariţie cel puţin neaşteptată ca să mai audă primele schimburi de replici dintre Wogan şi Georgia, în timp ce aceştia îşi strângeau mâinile. Georgia se aşeză apoi cu nonşalanţă în fotoliul rezervat invitaţilor. Era foarte elegantă şi nu făcuse niciodată parte dintre acelea care să-şi desconsidere feminitatea şi să considere că şi-ar trăda principiile dacă se machiază sau se îmbracă elegant. Dimpotrivă, Georgia credea că femeile trebuie să se folosească de toate armele de care dispun pentru a obţine putere şi autoritate, elemente care sunt de prea multă vreme apanajul sexului masculin. Nimeni nu putea s-o acuze pe Georgia că ar arăta rău sau ar fi îmbrăcată prea comun.

De fapt, tocmai graţie înfăţişării ei excepţionale devenise una dintre figurile cele mai controversate şi cele mai pregnante ale mişcării feministe. Numeroşi oameni care nu aveau nimic de-a face cu feminismul îi admirau frumuseţea, iar pe de altă parte, multe dintre feministele militante nu vedeau cu ochi buni faptul că tocmai ea era purtătoarea de cuvânt internaţională a mişcării lor.

- Ei bine, Georgia... eşti o plăcere pentru ochii noştri obosiţi,

zise Wogan făcând cu ochiul către cameră. Ce mai este nou în minunata lume nouă unde domneşte partea ce mai bună a umanităţii, bărbatul... iartă-mă... partea cea mai bună a speciei umane, am vrut să zic.

Ea râse, şi privirea îi deveni fermecătoare. Era îmbrăcată într-o rochie-furou din jerse de mătase care i se mula superb pe contururile trupului.

- Am să-ţi spun, Terry...

Vorbea cu un uşor accent irlandez, în loc să se exprime într-o engleză limpede şi vioaie. Avea darul imitaţiei şi ştia să facă lumea să râdă, partizanii ei din public ştiind ceva despre asta. Dar în clipa când ea urma să-i spună ce avea de spus, doamna Boston stinse televizorul.

- Cred că l-am auzit pe domnul Collingham strigând, îi explică ea întorcându-se spre Lucinda care nu închisese uşa când intrase.

Menajera vorbi apoi încet.

- ...Ar fi un început prost al serii dacă ne-ar găsi privind-o. Ştiţi, nu-i place prea mult emisiunea asta; iar pe Georgia Garforth, ştiu că n-o poate suprta. Dacă vreţi să ştiţi însă părerea mea, ea este mai puţin catastrofică decât multe altele. Dar pentru el, feministele astea sunt toate la fel. Le detestă în bloc; îl înnebunesc când le vede...

în clipa aceea, Diego apăru în pragul uşii.

- îmi pare rău că te deranjez, doamnă Boston, dar nu găsesc...

Se întrerupse brusc când îşi dădu seama de prezenţa Lucindei. Aceasta îl privea fix, gândindu-se în acelaşi timp la dificultatea pe care o va avea să-şi vadă mama, fără ştirea lui Diego, din moment ce aceasta era la Londra.

Apoi se ridică, uitând totul. Dintr-o dată nu se mai gândea decât la reacţia lui Diego când o va vedea atât de frumoasă, îmbrăcată în compleul de la Casa Laurian.

Capitolul 3

- *Estupendo!* exclamă Diego, văzând bluza foşnitoare din tafta şi pantalonii din crepdeşin negru.

în exclamaţia lui era o uşoară nuanţă de tachinare, dar în acelaşi timp, Lucinda percepu - sau i se păru că percepe - o licărire deosebită în privirea lui. Aceasta nu dură decât o clipă, dar inima îi tresări în piept.

- Ce aţi pierdut, domnule Collingham? întrebă doamna Boston.

-Poftim? Oh... căutam o batistă anume pentru buzunarul hainei şi n-o mai găsesc, dar probabil că n-am căutat-o bine. N-are importanţă.

-Toate batistele dumneavoastră de mătase trebuie să fie în sertarul de sus al comodei din dormitor. Am să mă duc eu să caut. Poate că le-am pus din greşeală în alt sertar.

- Ia te uită! Dar unde a dispărut Wogan? se miră el, văzând ecranul stins al televizorului. Astă-seară nu este emisiune?

- Ba da, dar toţi invitaţii lui sunt nişte plicticoşi, nu merită să-i privim... răspunse menajera.

Ieşiră toţi trei din cameră.

în ajun, Rosa o invitase pe Lucinda să viziteze casa, astfel că ea ştia acum că Diego dormea într-o cameră destul de mică de la capătul palierului, chiar alături de o încăpere mult mai mare care era camera de joacă a fetiţei.

Amintindu-şi de promisiunea ei, Lucinda se duse s-o consulte pe Rosa în privinţa cerceilor pe care şi-i va pune. în Spania, fetiţele poartă nişte cercei mici practic chiar de la naştere. în felul acesta, este mai uşor să ştii când trebuie să spui *Que guapo!* despre un băiat, şi *Que guapa!* despre o fată.

Când vizitase Granada împreună cu bunicul său, acesta îi dăruise ca amintire o pereche de cercei din aur, aşa-zisele „noduri de dragoste“. Mai târziu, când împlinise douăzeci şi unu de ani, îi

dăruise păunul de opal şi perlele pe care bunica ei le purtase, iar la Crăciunul următor, îi făcuse cadou o altă pereche de cercei care aparţinuseră de asemenea soţiei sale, de data asta cercei cu piatra-lunii.

- Cei cu piatra-lunii îmi plac mai mult, zise Rosa, după ce stătu pe gânduri o clipă. Dar de fapt, ar fi mai potrivit să porţi unii care să se asorteze cu păunul.

- Vrei să spui, nişte cercei de opal? Da, cred că ai dreptate. Va trebui să găsesc aşa ceva... atunci când îmi voi putea permite asemenea extravaganţe.

- Să ştii că eşti foarte frumoasă, mai zise Rosa pe un ton foarte solemn privind-o pe Lucinda în timp ce aceasta îşi punea cerceii cu piatra-lunii. Sper că şi eu voi fi frumoasă când mă voi face mare.

- Bineînţeles, draga mea. Tu eşti deja foarte drăguţă, semeni cu tatăl tău care este un bărbat frumos.

Câteva minute mai târziu, regretă un pic cele spuse. într-adevăr, când Diego intră să-şi ia la revedere de la fiica lui, aceasta se grăbi să-i spună că Lucinda îl găsea foarte frumos.

- *Muchas gracias, senorita,* zise el înclinându-se.

Expresia lui amuzată o făcu să roşească. Cu câteva clipe înainte, el purta un halat de casă din mătase purpurie peste cămaşă şi pantaloni. Acum, era complet îmbrăcat. Cravata cu dungi albastre şi verzi peste cămaşa de un alb imaculat se armoniza perfect cu costumul de o croială superbă; din buzunarul de la piept al hainei se răsfrângea ca o floare o batistă de mătase. Era de o eleganţă pur britanică.

- Astă-seară este o vreme frumoasă, şi nu trebuie să mergem prea departe. îţi propun să mergem pe jos, zise el. Poţi să mergi cu tocurile astea?

- Da, dacă n-o să mergeţi prea repede.

Ea observase atunci când fuseseră la Lyon că, pentru el, o plimbare însemna ceea ce pentru cei mai mulți era de fapt un mers atletic. Din fericire, în ziua aceea ea își pusese niște pantofi cu tocuri joase și în felul acesta putuse să-l urmeze, dar abia- abia!

în momentul când Lucinda se ridica să-și adune ceilalți cercei, Rosa întinse mâna spre ea ca să-i spună la revedere. Ea se simți mișcată și surprinsă în același timp de acest gest; n-o cunoștea pe Rosa decât de puțină vreme.

- Noapte bună, comoara mea. Somn ușor.

Lucinda se aplecă și o sărută pe fetiță care, la rândul ei, o sărută sonor pe obraz, ceea ce o emoționă enorm.

„Iată că sunt înnebunită și după fiica lui pe deasupra!" gândi ea întorcându-se în cameră ca să-și ia poșeta și un șal mare negru pe care Maria Roig îl croșetase pentru ea.

- Crezi că o să-ți fie destul de cald așa? întrebă Diego oarecum ezitând, când ea reveni în salon, cu șalul pe braț.

El tocmai turna în două pahare niște sherry.

- Ar trebui să știți că femeilor nu le este niciodată frig atunci când se îmbracă mai elegant, remarcă ea zâmbind.

„în orice caz, nu atunci când sunt îndrăgostite de bărbatul care le însoțește", își zise ea în continuarea comentariului.

- Laurian mi-a spus că multe femei poartă lenjerie călduroasă pe sub rochiile prea subțiri. Nu știu dacă această modă s-a lansat înainte ca dumneata să pleci în Spania dar, după câte știu, nu a ajuns încă la Barcelona! Acolo încă se mai poartă mantourile de blană... oricum mai mult decât aici.

- Când am plecat eu, deja aici blănurile nu prea mai erau agreate. Iar în ce privește lenjeria mai călduroasă, habar n-am; presupun că se poartă mai mult la sporturile de iarnă. Dumneavoastră schiați?

- Am schiat... dar demult. Dumneata?

Lucinda scutură din cap.

-Mi-ar fi plăcut, însă n-am avut niciodată ocazia. Se zice că pentru a fi un bun schior, trebuie să începi să înveți cam pe la vârsta Rosei, şi chiar mai înainte. O s-o învățați să schieze?

- Nu m-am gândit încă la asta. Ştii, după accidentul ei, orice activitate fizică i-a fost mult timp interzisă.

- Eu n-am văzut-o decât îmbrăcată, dar se pare că n-a fost marcată prea grav...

- Acum nu, slavă Domnului. I-au rămas nişte urme dar nimic prea grav încât s-o facă nefericită, sau să se simtă vreodată stânjenită. A operat-o cel mai bun chirurg, şi a făcut adevărate minuni cu ea.

îşi goli brusc paharul cu sherry pe care-l puse apoi pe consola şemineului.

- Cred că ar trebui să plecăm, zise el scurt.

Probabil că-şi amintise de mama Rosei, se gândi Lucinda cu tristețe. Oare de aceea îşi schimbase brusc atitudinea, devenind dintr-o dată încordat, când doar cu o clipă înainte fusese atât de relaxat?

îşi puse şi ea paharul pe consolă, în timp ce Diego îi lua şalul de pe fotoliu ca să i-l pună uşor pe umeri.

- Mulțumesc.

Lucinda era acum necăjită la gândul că această bruscă schimbare de atitudine era în întregime doar din vina ei. Din cauza remarcilor ei prosteşti el îşi amintise de lucruri pe care încerca probabil să le uite. îşi luă poşeta şi ieşi prima din salon.

*
* *

- Aşadar, locuieşti în Spania de mai multă vreme, domnişoară Radstone, zise Oliver Thornham.

Era un bărbat înalt şi foarte bronzat, mult mai tânăr decât se aştepta ea, şi care era inițiatorul proiectului de la Pobla de Cabres.

Lucinda fusese aşezată alături de el la una dintre cele patru mese rotunde de câte opt persoane. Diego se afla la altă masă, cea a lui Laurian, soția lui Thornham, creatoarea compleului pe care-l purta ea. Diego era cu spatele spre ea, dar soții Thornham erau față-n față. Lucinda observase deja, după felul în care aceştia se priveau - dar şi pentru că intuiția ei devenise mai ascuțită din cauza propriilor sentimente - că Laurian şi soțul ei erau profund îndrăgostiți unul de altul.

Si pe când în prezența lui Diego, ea simțise întotdeauna o tulburare cu greu ascunsă de o oarecare blândețe superficială, bărbatul aflat acum lângă ea îi făcea cu totul altă impresie. Ea simțea că în viața lui nu exista nici o falie, nici o problemă secretă. Era bogat, reuşise în viață, dar în afară de toate astea, recenta lui căsătorie cu această femeie frumoasă şi înzestrată cu talent, care şi ea reuşise pe plan profesional, era cu siguranță o căsătorie din dragoste. Fără îndoială, ei doi erau persoanele cele mai fericite din această încăpere, şi Lucinda îi invidia pentru asta.

- Doar de doi ani, îi răspunse ea la întrebare.

- Şi ce părere ai despre această țară?

- Mi-ar trebui pe puțin vreo zece minute ca să vă răspund, dar pe scurt, am învățat s-o iubesc, şi vreau să mă întorc acolo.

- Soția mea mi-a spus că îți cauți o slujbă acolo, aşa este?

- Exact.

Şi Lucinda îi explică de ce.

- Vorbeşti bine spaniola? întrebă el.

- Da, şi la fel de bine catalana. Mai vorbesc franceza şi puțină germană. Am talent la limbi străine; este de fapt singurul meu talent.

- Dar îți este foarte util, nu-i aşa? Vei găsi fără prea mare greutate o slujbă interesantă. Dacă proiectul de la Pobla de Cabres ar fi

mai avansat, poate că aş avea o slujbă pentru dumneata. Dar Collingham crede că vor trebui câțiva ani pentru ca afacerea să fie într-adevăr lansată. Şi până atunci, nu mă îndoiesc că dumneata vei fi deja angajată în altă parte! Cred că el cunoaşte multă lume la Barcelona. Dacă dumneata vrei cu adevărat să te întorci în Spania, sunt sigur că ar putea să-ți găsească de lucru acolo.

- La Barcelona este plin de fete care vorbesc curent cele două limbi principale din Spania, precum şi engleza, zise ea zâmbind.

- Da, aşa este... şi apoi, cred că problema şomajului acolo este mult mai gravă ca aici, după câte spune Collingham. Am fost surprins să aflu că acolo ajutorul pentru şomaj nu durează decât şase luni. Aşa că te-aş ruga să-mi explici în detaliu cum funcționează la ei sistemul social.

înainte ca Lucinda să-i poată răspunde, bărbatul aşezat de cealaltă parte a mesei, care auzise ultima remarcă a lui Thornham, se alătură discuției lor. Le spuse că, acolo, orice persoană care primeşte o alocație sau o subvenție de la stat trebuie în schimb să presteze diverse munci în folosul comunității, cum ar fi măturatul străzilor, pentru a aduce astfel un serviciu contribuabililor care cotizează cu impozite pentru a le permite lor să trăiască decent.

Thornham aprobă din toată inima această idee, şi cei doi bărbați, găsind astfel un subiect comun de discuție, se lansară în comentarea diverselor reforme sociale preconizate.

Gândul ei zbură la mama sa care în momentul acesta se afla undeva în Londra şi nu ştia de moartea lui Constantin - fără îndoială că n-ar fi suferit prea mult dar trebuia totuşi să afle. Cum să dea însă de ea? Dacă ar telefona la BBC, cu siguranță că nu i-ar spune unde locuieşte. Cei de acolo ar ezita să dea adresa cuiva, era de înțeles, chiar dacă cineva pretindea că este fiica ei.

Si, presupunând că Lucinda le-ar lăsa numărul ei de telefon pentru a-i fi comunicat Georgiei, exista o şansă din zece ca ei s-o

facă şi, chiar dacă ar face-o, la apelul Georgiei ar răspunde Diego... Ar suna cam aşa: „Alo, sunt Georgia Garforth. Aş putea să vorbesc cu fiica mea, vă rog?“ Lucinda îşi imagină ce şanse i-ar mai rămâne după asta - şanse deja puține - de a deveni vreodată asistenta lui Diego.

- Mă tem că suntem o companie foarte plictisitoare pentru dumneata, domnişoară Radstone. Politica - la fel ca şi oamenii politici de altfel - este neinteresantă.

- Oh, dar nu mă plictiseam deloc, zise ea, şi de fapt aşa şi era, din moment ce nu ascultase discuția lor. Faptul că n-am intervenit în discuție nu înseamnă că mă plictisesc, domnule Thornham. Dar am avut ocazia deja să remarc faptul că, în general, bărbații preferă să-şi expună ideile decât să le asculte pe cele ale femeilor. Nu-i aşa?

El o privi cu o intensitate evidentă şi ea se întrebă dacă nu cumva îl şocase. Dar asta era oricum mai bine decât să fie catalogată ca o femeie frivolă şi fără creier, cu un rol predominant decorativ. După o scurtă ezitare, el începu să râdă.

- Oh, aşa este, recunoscu el curtenitor. Chiar şi cei dintre noi care suntem căsătoriți cu femei de o inteligență superioară...

Aruncă o privire admirativă spre soția lui.

- ...avem tendința să credem că femeile frumoase nu se interesează de probleme serioase. Este pentru a doua oară astăzi că aud acest reproş. Ai văzut emisiunea lui Wogan de astă-seară?

- Păi... nu.

- Eu mă uit rar la această emisiune, dar azi-dimineață, una dintre invitatele lui de astă-seară, Georgia Garforth, a năvălit în magazinul soției mele; căuta ceva cu ce să se îmbrace în emisiune. Fireşte, soția mea, Laurian, a fost curioasă să vadă cum arăta una dintre rochiile create de ea la televizor şi, în plus este şi un fan al doamnei Garforth. De fapt, şi mie îmi place. Este una dintre puținele feministe cunoscute ale cărei idei au un sens pentru mine.
*

* *

Abia mult mai târziu, după ce delicioasa cină se sfârşi şi invitaţii se retrăseseră în salonul situat la etajul superior, Lucinda putu să vorbească mai îndelung cu gazda lor.

Ca o gazdă perfectă ce era, Laurian îl introduse pe unul dintre invitaţii săi un pic mai singuratic în cercul de prieteni care conversau plăcut lângă şemineul înalt din secolul XVIII, sorbindu-şi cafelele întărite cu puţin coniac. Şi printr-o frază abilă, reuşi în schimb s-o extragă pe Lucinda din micul grup pentru a o conduce mai la o parte.

-Am văzut multă lume purtând genul ăsta de compleu, draga mea, dar numai pe dumneata are într-adevăr clasă, îi zise ea. Imaginează-ţi că muream de curiozitate să văd pandantivul acesta mai de aproape. Este superb. L-ai luat cumva de la *Edition Graphique?* Mi-am petrecut ore întregi admirându-le splendidele obiecte de artă. Când eram nemăritată, nu-mi puteam permite să mi le ofer, dar acum Oliver îmi oferă tot ce-mi doresc. Vino cu mine sus, am să-ţi arăt cadoul pe care mi l-a adus de la Paris de ziua mea. Este o nebunie, dar e magnific!

Lucinda îşi bănui gazda că, sub pretextul de a-i arăta o bijuterie, voia de fapt s-o testeze fără să pară că face asta.

Când ajunse la ultimul etaj, observă că şi casa familiei Thornham avea un fel de pod mansardat care însă de data asta era chiar dormitorul lor. încăperea de sub acoperiş, foarte vastă, era aranjată remarcabil.

-Ia loc.

Laurian îi arătă o sofa acoperită cu o ţesătură multicoloră cu fir de aur, apoi se îndreptă spre o măsuţă de toaletă, veche şi foarte frumoasă.

-înainte să mă căsătoresc, piesa aceasta de mobilier era albă cu albastru... ştii, stilul acela îngrozitor din camerele tinerelor fete! A

trebuit s-o transform, şi cum în luna de miere am fost în Bali, şi am înnebunit după sarongurile acelea frumoase din *batik* ce se poartă acolo, am hotărât să refac decorarea acestei încăperi cu țesături din astea. Sunt destul de mulțumită de rezultat. Ca ambianță, este foarte bună pentru Oliver, care este mai degrabă un *macho,* ți-ai putut da seama probabil de asta, şi mi se potriveşte şi mie!

- Este într-adevăr de un efect impresionant, zise Lucinda admirând culorile blânde ale țesăturilor, unele puse pe pereți, altele drapate pe patul imens, sau acoperind canapeaua şi un fotoliu Biedermeier. Se folosiseră mai multe motive, dar armonia era perfectă şi reflecta acel gust care o făcuse pe Laurian Thornham o creatoare celebră înainte chiar să împlinească treizeci de ani.

Veni şi se aşeză lângă invitata ei ca să-i arate cadoul pe care-l primise de ziua sa. Era un pandantiv, un înger cu plete lungi de aur şi aripi din acelaşi metal, lucrat de mână, ținând o stea cu briliante. Cămaşa îngerului, din email argintiu, era şi ea stropită cu briliante.

Lucinda admiră bijuteria, o adevărată capodoperă de maestru.

- James mi-a spus că-ți cauți de lucru, şi un apartament, zise Laurian, se pare că este o treabă urgentă. Eu poate că aş putea să fac ceva în acest sens, dar mai întâi, vorbeşte-mi puțin despre dumneata.

Abia se cunoscuseră, şi totuşi Lucinda nu simțea nici cea mai mică reținere în a se confesa. După câteva clipe, Laurian îi promise că ar avea ceva să-i propună dacă îi lăsa un răgaz de câteva zile. Văzând că întrevederea lor era pe sfârşite, Lucinda nu se putu abține s-o întrebe pe noua ei prietenă ceva care-i stătea pe suflet:

- Ați cunoscut-o pe soția lui James?

Când pronunță „James“, Lucinda descoperi că, pentru ea, acesta era un nume de împrumut; în mintea şi în inima ei, James se numea Diego.

- Nu, noi ne cunoaştem de puțină vreme, şi ea a fost ucisă acum

mai bine de doi ani.

- Ucisă?

- A fost prinsă în incendiul unui hotel din America. Au existat puţini oameni arşi, dar mulţi au murit asfixiaţi. Bietul James... Pe lângă asta, a fost şi micuţa Rosa opărită cumplit. Cred că a avut parte de cele mai crunte nenorociri, pe care nu le-ai dori nimănui. Noroc că, din punct de vedere profesional, a reuşit foarte bine. Este evident că reprezintă persoana ideală care să se ocupe de proiectul lui Oliver, datorită relaţiilor pe care el le are în Spania.

- Da, zise Lucinda, distrată şi încă sub impresia şocului.

Nu şi-ar fi putut imagina niciodată felul în care a murit soţia lui Diego.

- ...Şi cum se face că el a scăpat şi ea nu?

- El nu era cu ea în America. Altfel, cu siguranţă că ar fi scos-o din flăcări, sau poate ar fi murit amândoi asfixiaţi.

Era evident că şi Laurian gândea la fel ca ea.

- Deşi poate să pară absurd, el încă îşi reproşească că n-a fost acolo, continuă Laurian. Oliver crede că în privinţa asta, James n-o să-şi revină niciodată. Dar noi doi suntem căsătoriţi de prea puţin timp încât să ne putem doar imagina ce ar însemna viaţa unuia fără celălalt. Dar tragediile trebuie depăşite. Trebuie neapărat. Viaţa merge înainte, iar timpul vindecă până la urmă rănile.

Lucinda rămase tăcută. Suferea aproape fizic la gândul a ceea ce putuse el îndura când aflase vestea. Draga lui Katie pe care o adora... moartă... în împrejurări atât de îngrozitoare... dincolo de Atlantic.

în clipa aceea, Oliver intră în încăpere.

- Laurian, mă bucur să văd că tu şi cu domnişoara Radstone aveţi multe să vă spuneţi, dar cred că nu este momentul pentru aşa ceva. Tom Bedworth trebuie să plece şi vrea să te vadă mai întâi. Mâine are mult de lucru, şi tu ştii cât de mult ţine să se culce devreme înaintea unei lungi zile pe scenă.

Soţia sa se ridică.

- îmi pare rău, dragul meu, n-am văzut cum trece timpul! Tocmai îi arătam Lucindei îngerul pe care mi l-ai luat de la Paris. Cobor imediat. Lucinda, dacă ai nevoie de baie, este acolo.

-Am să mă fardez un pic.

-Bine, atunci te lăsăm şi ne întoarcem la îndatoririle noastre de gazde. Pe curând.

Şi strecurându-şi mâna în cea a soţului ei, Laurian şi Oliver dispărură.

„M-am trădat, oare? se întrebă Lucinda rămasă singură. A bănuit că sunt îndrăgostită de Diego?"

îşi aminti de ceea ce spusese Laurian, apropo de timpul care vindecă până la urmă toate rănile. Era oare posibil ca şi ea să fi avut parte odinioară de vreo dragoste nefericită? Altfel, ce altă suferinţă ar fi putut da cuvintelor ei accentul experienţei?

Lucinda îşi dădu seama cu plăcere că simţea afecţiune pentru această femeie bună şi sensibilă, şi care avea darul să înţeleagă totul foarte repede. îşi dorea din tot sufletul să devină prietene.

Câteva clipe mai târziu, traversând palierul care ducea la salon, îi auzi pe invitaţi şi gazdele lor în antreul de la etajul inferior. Probabil că era familia Bedworth care pleca.

Rămase o clipă în prag înainte de a intra în salonul plin de flori şi luminat discret; în mod ciudat, se simţea un pic intimidată printre toţi aceşti oameni mai în vârstă decât ea şi care deja reuşiseră în viaţă; era chiar un pic depăşită de evenimente.

Diego se desprinse dintr-un mig grup de persoane şi veni spre ea.

- *Hello!* Unde ai dispărut? Am să-ţi aduc ceva de băut. Aici şampania curge în valuri până la plecarea ultimului invitat - în general cu taxiul, se înţelege.

- Cred că pentru mine a fost de ajuns. Nu prea sunt obişnuită să beau. Nu există ceva nealcoolizat?

- Bineînțeles că există... suc de fructe, apă minerală?

- Un pic de suc de portocale, vă rog, ar fi perfect.

- Ai văzut portretul lui Laurian când era doar o copilă?

Diego îi arătă un tablou agățat într-o mică nișă cu o lumină subtilă.

- ...Oliver îl numeşte *Fiica lui Neptun.* O să înțelegi repede de ce-i spune aşa.

Se îndepărtă ca să-i aducă un pahar cu suc de la celălalt capăt al încăperii, unde se aflau băuturile.

Lucinda studie atent tabloul care o reprezenta pe Laurian la vârsta de vreo doisprezece ani, aşezată pe malul mării, cu părul lung căzându-i pe spate şi cu picioarele ascunse de o stâncă; părea într-adevăr o sirenă eşuată pe plajă.

- Este foarte frumos, nu crezi?

- Da, foarte frumos. Mulțumesc... Ar trebui să-i faceți şi Rosei un tablou. Poate un pastel, sau o schiță cu sanguină, aşa se numeşte, cred.

- Este o idee bună, într-adevăr. Dar mă tem că n-o să avem timp să-l facem până plecăm în Spania.

- Când plecați?

- Aş vrea să cred că luna viitoare. Depinde...

Plecarea aceasta depindea în parte de găsirea unei pesoane care să se ocupe de Rosa, Lucinda ştia asta. Nu era nevoie de o profesoară calificată; cu o fetiță de şapte ani, orice persoană adultă cultivată şi căreia să-i placă copiii ar putea să lucreze. Lucinda ştia că ea ar fi fost absolut în stare s-o facă, şi ar fi făcut-o cu plăcere. Dar nu folosea la nimic s-o mai spună o dată, Diego ştia deja că ea ar fi fost de acord, numai că el credea că nu este potrivită.

- Laurian crede că ar putea să mă ajute să-mi găsesc ceva de lucru, zise ea. Nu-i de mirare că Oliver s-a îndrăgostit de ea, se pricepe la toate şi este foarte simpatică, nu credeți?

- Este unică. Dacă îi eşti pe plac - ceea ce mi se pare că este cazul - ea va face totul ca să te ajute. Are un suflet de aur.

Vecinul de masă al Lucindei se apropie ca să i-o prezinte pe soția lui. Invitații erau numeroşi şi nu apucaseră încă să se cunoască toți.

Mai trecu vreo oră până ce majoritatea oaspeților plecară, rămânând doar vreo zece persoane. Aproape toți locuiau în cartierul Spitalfields şi plecaseră pe jos.

în momentul acela, petrecerea se transformă în ceea ce Laurian numea „statul la taclale“, bărbații într-un capăt al încăperii, femeile în celălalt. Domnii voiau într-adevăr să afle amănunte despre proiectul spaniol al lui Oliver, în timp ce doamnele preferau să vorbească cu Laurian despre modă şi despre diversele tendințe ale acesteia.

Era aproape ora două noaptea când în sfârşit oaspeții se despărțiră, în râsete şi glume. Această veselie târzie se explica în parte prin faptul că, cu o oră în urmă, văzând că bărbații erau cam într-un punct mort, Laurian adusese nişte gustări şi un platou imens cu brânzeturi. Chiar şi femeile se lăsaseră ispitite, iar soțul ei desfăcuse sticlele de vin vechi de Rioja aduse de Diego.

în momentul când îşi luară la revedere, Diego era atât de vesel şi bine dispus ca după cina pe care o luaseră la Bocuse. Lucinda bănui că într-o vreme, el fusese probabil mereu aşa. Acum însă, îi trebuiau mai multe pahare de vin ca să-şi adoarmă suferința. Abia atunci, sentimentul lui de vinovăție de a nu fi fost alături de Katie tocmai când ea avusese mai multă nevoie de el, se estompa...

Diego nu era totuşi beat, însă dacă ar fi fost în starea lui obişnuită, cu siguranță că, pe drumul spre casă, n-ar fi schițat un ritm de step fredonând vesel o melodie, şi nici nu i-ar fi zâmbit atât de radios fetei.

- Este o prostie, nu-i aşa, dar chiar m-aş vedea pe scenă, cu joben şi frac, la Ritz. Dar visul dumitale secret care ar fi, Lucinda?

-Să dansez vals într-o sală de bal imensă luminată doar de lună, îmbrăcată într-o rochie făcută din zeci de metri de tul.

îi răspunsese dintr-o răsuflare, fără să se gândească.

-Singură?

De data aceasta, ea ezită.

-Nu... poate cu Rafael Vera, care după părerea mea este cel mai frumos bărbat din Europa.

Diego ştia despre cine este vorba. Senor Vera, care avea abia patruzeci de ani, era ministrul de externe al Spaniei şi un bărbat strălucitor.

- El nu este aici, aşa că mulţumeşte-te cu mine. Să ne unim amândoi fanteziile!

Diego se înclină şi-i întinse braţele.

Era ceva absolut extravagant, dar Lucindei nu-i păsa. în lumina palidă a zorilor, merse spre el, Diego o cuprinse cu un braţ, şi-i luă mâna în mâna lui. Ea ridică privirea spre el zâmbind, aşteptând să înceapă să danseze. Dar el nu făcu nici un pas. Rămase nemişcat şi tăcut; doar mâinile lui exprimau ceva. îi cuprinse mai strâns talia şi degetele-i calde se închiseră ferm peste mâna ei mică.

Erau aici, în picioare, umbrele lor contopindu-se într-o formă alungită pe trotuar. Lucinda ştia că el o s-o sărute, şi tot corpul îi fremăta de aşteptare.

Diego îi simţi fiorul, dar se înşelă asupra înţelesului său.

-îţi este frig, zise el, sălbindu-şi strânsoarea. Ar fi trebuit să-mi spui.

-Nu, nu, nicidecum.

Prea târziu însă... elanul lui trecuse.

- Ştiam că o să-ţi fie frig doar cu şalul acesta. Este mult prea subţire pentru o noapte ca asta. Hai, să ne grăbim spre casă.

O luă de mână, ca şi cum ea ar fi fost de vârsta Rosei şi porni în

pas vioi, uitând de pantofii de seară ai Lucindei, fără să se gândească nici o clipă că ar fi putut să-şi scrântească glezna.

Noroc că nu se întâmplă nimic de felul ăsta. Ea ajunse acasă vie şi nevătămată, doar un pic obosită, şi regretând amarnic mai ales ocazia pierdută a acelui sărut, care poate nu se va mai ivi niciodată. Se simţea atât de bine lângă el!

Când intrară în casă, ea realiză că în curând se vor despărţi şi va urca fiecare în camera lui. Si atunci, vraja acestei seri va fi definitiv ruptă.

- Vreţi să bem ceva cald, o supă, un ceai? propuse ea ca să mai întârzie despărţirea.

El păru să ezite o clipă. Apoi, cu o voce joasă, şopti:

- Pregăteşte-ţi ceva, dacă vrei. Eu am să mă duc la culcare. Te-aş sfătui mai degrabă să intri repede în pat, ar fi mai plăcut decât să stai în bucătărie cu încălzirea oprită.

- Da, aveţi dreptate, recunoscu Lucinda, dezamăgită.

Urcară împreună scara. La etajul doi, Diego îi şopti „noapte bună". Ea îi urmări silueta înaltă până în pragul uşii, pe care el o închise încet în urma lui.

*

* *

A doua zi dimineaţa, când Lucinda coborî, încă somnoroasă, în sufragerie, Diego se apucase deja de treabă. în timp ce bea o ceaşcă de ceai, fata se cufundă în lectura ziarului *Times* la care Diego era abonat. în afara ofertelor de serviciu, Lucinda ţinea să se pună la curent cu diversele evenimente la ordinea zilei şi cu ce se mai întâmpla în Anglia, cât mai repede posibil. Lipsise atâta vreme de aici! De aceea citea şi ziarul doamnei Boston, *Daily Mail,* care era ceva mai amuzant. în rubrica mondenă a lui Nigel Dempster găsi câteva rânduri despre Georgia. Poate că în felul acesta, adresându-se cuiva de la ziar, va afla unde trăsese mama ei la Londra? Sau poate chiar numai citind articolul?

„Georgia Garforth, 39 de ani (vârsta reală necunoscută), unul dintre oracolele cele mai celebre ale feminismului, dar respinsă de extremiştii acestei mişcări (se cunosc superbele ei toalete la modă şi compromisurile amoroase cu unii membri ai sexului „bestial"), se află în prezent la Londra pentru a-şi lansa ediţia revăzută a marelui ei succes: *Jumătatea cea mai bună a umanităţii.*

Locuieşte la *Blakes* de când acest hotel de avangardă care-i aparţine lui Anushka Hempel (proprietară şi la *Ponds,* magazinul cel mai snob din Londra), şi-a deschis porţile. Ambianţa cosmopolită şi rafinată de la *Blakes* i se potriveşte admirabil Georgiei Garforth; s-a putut remarca de această dată că mai vechiul ei prieten, foarte tânărul şi seducătorul francez Guy Doancourt, n-a însoţit-o. Georgia ne-a declarat: „Guy este reţinut de nişte probleme familiale. Ne vom întâlni din nou la Paris, după ce voi pleca din Londra.

Dar un prieten care s-a aflat în acelaşi avion cu ei, între Los Angeles şi New York, mi-a dezvăluit că nici nu şi-au vorbit între decolarea şi aterizarea avionului. Este cam mult pentru doi călători care sunt - aşa cum ne-a spus ea - mai apropiaţi ca niciodată unul de altul".

*

* *

încântată de descoperirea ei, Lucinda se hotărî să meargă cât mai repede să-şi vadă mama. Ieşi deci destul de repede, pretextând că pleacă să-şi caute de lucru şi sună la hotel de la telefonul cel mai apropiat.

- Alo? Aş putea vorbi cu doamna Garforth, vă rog? Sunt Lucinda Radstone.

După o foarte lungă aşteptare, auzi vocea atât de deosebită a mamei sale.

- Sunt Georgia. Unde eşti? Ce s-a întâmplat, Lucinda?

Cu siguranţă că dormea când a sunat telefonul.

- Sunt la Londra. Te-am văzut aseară la emisiunea lui Wogan.

Aş putea să te văd?

- Astăzi sunt foarte ocupată. Dar... ce faci aici? N-ar trebui să fii în Spania?

- Am venit să-i aduc editorului manuscrisul lui Constantin.

- Aşadar, în sfârşit l-a terminat.

Georgia nu se interesa să afle cum se simte tatăl său.

- Bun, eu am prima întâlnire la ora unsprezece, aşa că ai face bine să vii imediat. Astăzi nu mai am alt moment liber, şi în timp ce o să vorbim, voi putea să mă pregătesc. în cât timp poţi ajunge aici?

- Nu ştiu... Habar n-am unde este *Blakes.* Mă aflu lângă Liverpool Street.

- Oh, este o zonă sinistră! Ce naiba cauţi în cartierul acela? în fine, n-are nici o importanţă, o să-mi explici totul când o să ne vedem. Toţi şoferii de taxi ştiu unde este *Blakes*. Pe curând.

Si-i închise telefonul.

Din fericire Lucinda avea suficient mărunţiş ca să sune din nou la hotel şi să întrebe care este cea mai apropiată staţie de metrou. Câteva clipe mai târziu, îşi cumpăra un bilet pentru South Kensington, şi se pregăti sufleteşte să înfrunte ora de vârf care pe liniile *Central* şi *Picadilly* îşi amintea că era îngrozitoare. Era încă devreme.

Schimbă metroul la Holborn; deja îmbulzeala începea să scadă, şi găsi chiar şi un loc. Era obosită, având în vedere că dormise doar vreo patru ore. Adormise destul de greu, într-atât era de emoţionată şi surescitată de faptul că pierduse ocazia unui sărut în lumina slabă a zorilor...

Fără îndoială anunţată de către una din recepţionere că Lucinda urca, Georgia o aştepta în faţa uşii apartamentului său, îmbrăcată într-un halat lung alb.

- Draga mea! Cât mă bucur să te văd! A trecut atâta vreme. Ce

mai faci?

Nu era nimic forțat în căldura cu care o primea.

- Bine. Dar tu?

- Surmenată! Cred că am un deficit de zeci de ore de somn, fără să mai vorbesc despre decalajele orare, dar m-am obişnuit. îmi pare rău că nu pot să te invit la dejun, draga mea, dar toată ziua am o întâlnire după alta. Toți ziariştii vor să vorbească cu mine. Probabil că este o lipsă de vedete săptămâna asta. Este infernal!

Niciodată Georgiei nu i se urcase la cap gloria. Ştia ce înseamnă vanitatea şi lua lucrurile aşa cum veneau, cu părțile lor bune şi rele.

- Vino cu mine în baie, continuă ea. Vrei o cafea, sau altceva?

- O cafea e perfect. Am mare nevoie.

Cu o notă de admirație, Lucinda îşi privi mama îndreptându-se spre telefon. Nu era încă machiată, şi se vedea bine că se culcase târziu, dar trăsăturile ei păstrau o tinerețe uimitoare. în ciuda vârstei, Georgia era încă foarte seducătoare.

„Ar fi bine, gândi ea privind-o pe Georgia care vorbea la telefon, să ai, în primii cincisprezece ani, o mamă caldă, iubitoare, în genul doamnei Boston, care apoi să se transforme ca prin minune într-o mamă ca Georgia, tolerantă, având simțul umorului şi o atitudine pozitivă față de viață".

- Unde este Guy? întrebă ea, după ce Georgia închise telefonul.

Se simțea oarecum vinovată să pună o întrebare la care în parte cunoştea răspunsul. în acelaşi timp însă era curioasă să vadă cum reacționează mama ei; cu fiica sa, nu era nevoită să trişeze.

Georgia se duse la oglindă şi-şi puse o bandă elastică pe cap ca să-i țină părul în timp ce se machia.

- Am hotărât să ne despărțim. Devenea plictisitor. Am stat prea mult timp împreună, ştii doar, aproape cinci ani. într-o vreme, mi-am zis că legătura noastră ar putea deveni permanentă, dar

presupun că nimic nu durează o veşnicie.

începu să-şi dea cu fond de ten.

- îmi pare rău, zise Lucinda calmă. Cred că cinci ani înseamnă ceva. îmi plăcea de Guy... în fine, atât cât am putut să-l văd.

- Şi mie... şi încă ţin la el! Ne-am despărţit absolut amical. Sper că aşa vom rămâne. Azi-dimineaţă era un articol în ziar în care se spunea că nu ne-am adresat nici o vorbă în avion. Ca de obicei, ziarele scriu orice! Imaginează-ţi un pic scena: după spusele lor, noi am fi traversat America de la un capăt la altul fără să schimbăm două vorbe! într-un anume sens, este adevărat, dar există şi motive. Eu eram epuizată, ca de obicei, şi atunci, la decolare, am luat un somnifer. Iar Guy m-a trezit când am ajuns pe aeroportul Kennedy.

- Şi de ce v-aţi despărţit, totuşi ?

- Ei bine, imaginează-ţi că el voia să ne instalăm undeva şi să încercăm să avem un copil.

- Chiar aşa?! exclamă Lucinda, fără să-şi ascundă uimirea.

- Cel puţin, zise Georgia oarecum sec, asta spunea el ca să salveze aparenţele. De fapt, ceea ce nu putea el să admită era faptul că nu suporta să joace roluri secundare când eram în public. înnebunea când citea comentariile din ziare care insinuau că el era un fel de gigolo. Bărbaţii nu sunt obişnuiţi să rămână în umbră atunci când nevestele sau prietenele lor sunt în lumina reflectoarelor. Pentru asta este nevoie de un bărbat excepţional - cineva foarte puternic - care să nu se formalizeze.

- Presupun că aşa este.

Lucinda se gândi la Oliver Thornham, aparent atât de încântat şi mândru de reuşita soţiei sale. Dar el însuşi era foarte puternic. Nu-i păsa că Laurian era ridicată în slăvi, se va bucura întotdeauna de succesele ei, şi nu va resimţi niciodată nici cea mai mică urmă de invidie.

Se surprinse întrebând dintr-o dată:

-Te gândeşti vreodată la tatăl meu?

Georgia o privi, descumpănită.

-De ce naiba mă întrebi asta?

-Pentru că, din când în când, eu mă gândesc la el.

-Pff... trebuie să fi murit... îşi petrecea timpul riscându-şi viața.

O bătaie în uşă anunță că sosise cafeaua Lucindei.

- Si bătrânul ce mai face? întrebă Georgia după ce chelnerul plecă.

-Doar voința lui de a-şi termina cartea l-a ținut în viață; şi când aceasta a fost terminată... a încetat să mai lupte. A murit acum două săptămâni. De aceea am venit să te văd, mamă, ca să-ți spun asta.

Preț de o clipă, Georgia încremeni, apoi îşi tamponă repede cu puful fruntea.

-Si... acum tu ce o să faci? întrebă ea după o clipă de tăcere.

-îmi caut de lucru la Londra.

-Constantin nu ți-a lăsat nimic?

-Ceva bani care sunt deja investiți. Nu-mi aduc mare lucru. Mă tem că nici ție nu ți-a lăsat nimic.

- Nici nu avea de ce. Eu n-am avut niciodată vreun pic de afecțiune pentru el. S-a purtat cu mama într-un mod scandalos. Tu nu l-ai cunoscut decât după ce a îmbătrânit. Dar când era tânăr, era egoistul perfect! Ea rămânea însărcinată şi el pleca în expediții... Nu era niciodată acolo când ea făcea vreun avort, nici chiar atunci când m-am născut eu. Si mama a trebuit să accepte toate astea, nu avea de ales; depindea financiar de el. Dar după ce am crescut şi mi-am dat seama cât era de exploatată, am hotărât că mie nu mi se va întâmpla niciodată aşa ceva. Aşa stau lucrurile.

-Dar ea nu i-a reproşat niciodată?

-Niciodată. I se părea normal să fie aşa. Mie însă nu mi se părea normal. Mă înnebunea situația asta.

- Şi totuşi, şi tu te-ai debarasat de mine încredințându-mă

bunicii. Poate că şi asta însemna egoism, nu?

- Ba da... şi să nu crezi că nu sunt conştientă de asta. Dar n-aveam altă soluție.

-Bine. Să nu mai vorbim despre asta; n-ai vrut niciodată să participi la creşterea mea, nu-i aşa?

Georgia tăcu o clipă, prea concentrată să-şi traseze conturul sprâncenelor. în sfârşit spuse:

- Am fost o mamă dezastruoasă, dacă ne luăm după tradiție, dar eu am vrut să te am, fata mea. Este o experiență fantastică să ai un copil. N-aş fi vrut pentru nimic în lume să pierd asta. Şi atenție! Nu m-am debarasat de tine înainte să împlineşti trei ani. Eu am avut parte de toate acele nopți nedormite, de schimbat scutece şi toate astea, nu trebuie să uiți!

- Da, mi-a povestit bunica. îți lua întotdeauna apărarea când bunicul se înfuria cumplit când auzea de vreo trăsnaie de-a ta, dacă-mi pot permite să spun aşa.

- Ce ipocrit bătrân! Te asigur că el a produs multă suferință altora, poți să mă crezi, zise cu cinism Georgia. Cei mai mulți bărbați din generația lui n-au avut vreodată scrupule față de nevestele lor. într-un fel nu era vina lor, era un lucru bine înrădăcinat în moravurile de atunci... Când erau între ei, ştiau să trăiască, ştiau să se poarte... dar cu femeile, au fost de-a dreptul odioşi! Iar pentru ei, aşa era normal! Nu-ți face iluzii, draga mea. Constantin s-a apucat să studieze păsările la bătrânețe, dar înainte...

îşi dădu ochii peste cap şi păru că-şi aminteşte deodată:

- ...Şi cartea lui, cum este? Valorează ceva? Ți-a lăsat drepturile de autor?

- Da... dar nu ştiu dacă va fi publicată. Câți oameni vor citi o carte despre viața păsărilor din ținutul Deltebre?

Georgia încuviință din cap.

-Pe mine mă interesează doar oamenii. Aşa că nu este cazul să

te prezint editorului meu, nu sunt genul lui astfel de publicații. Dar el o să-mi spună unde te poți duce. Am să-l întreb, dacă vrei.

-Mulțumesc, ești amabilă, dar Constantin a lăsat o listă cu casele de editură la care voia să mă adresez.

- Biata de tine, dacă ai ști, poți aștepta mult timp până ce ei se vor hotărî. Ce urmează să faci? Unde locuiești?

- La niște prieteni. Provizoriu. Dar tu, unde pleci după Londra?

- Mai întâi în Australia pentru un turneu de conferințe despre noua ediție a cărții mele. Apoi voi vizita Asia de Sud-Est așteptând să se termine iarna în Europa și în America de Nord. Stii bine că mă feresc de frig de câte ori pot. Vreau să văd dacă condiția femeii s-a schimbat în locuri precum Indonezia. Poate că am să mă întorc în Europa de Crăciun. Editorul meu tocmai și-a cumpărat o cabană la munte, și se gândește să-și invite prietenii. Ar fi amuzant. Dar mai aștept înainte să mă hotărăsc.

Tăcu și-și examină cu un ochi critic culoarea cu care se dăduse pe pleoape.

- Cunosc câteva persoane la *Beeb.* Cred că este cam târziu să te prezint ca pe fiica mea, și cum nu semănăm practic deloc, o să spun că ești o prietenă de-a mea. Vrei să-ți dau niște nume?

- Da, ești drăguță, mi-ar putea fi de folos, chiar dacă ieri am cunoscut-o pe Laurian Thornham la un dineu; ea crede că poate să-mi găsească o slujbă. De la ea ai cumpărat rochia pe care o purtai la emisiunea lui Wogan, se pare? Nu i-am spus că te cunosc.

- Ia te uită, nu știam că este măritată. Probabil că s-a întâmplat recent. Era încă nemăritată când a câștigat premiul de cea mai bună creatoare de modă a anului. Am citit totuși de curând un articol despre ea, și nu se vorbește deloc despre soțul ei. Cum arată?

- Destul de impresionant... Le stă bine împreună.

- Ei, să sperăm că o să dureze! Laurian este o vrăjitoare... întotdeauna mi-a plăcut de ea. Cunoaște o mulțime de lume. Dacă ea ți-a

zis asta, nu-mi fac nici o grijă, poți să fii sigură că-ți va găsi ceva ca lumea. Dar până atunci, spune-mi, n-ai nevoie de bani? Pot să-ți împrumut câteva sute de lire, dacă ai nevoie.

- îți mulțumesc, dar cred că o să mă descurc.

-Ai şi haine corespunzătoare? Eu am o grămadă pe care nu le mai port; voiam să le vând, dar ia tu tot ce vrei, fără probleme. Du-te şi scotoceşte în garderoba mea. Pe cele pe care voiam să le dau le-am aşezat în dreapta; erau gata să plece la vechituri.

*

* *

Când Lucinda se întoarse la Spitalfields, avu impresia că revine după o zi de cheltuieli nebuneşti.

- Ți-ai cumpărat rochii noi? Oh, pot să le văd şi eu? o întrebă Rosa de pe scară cu aviditate.

Era greu să spună nu.

- Bine, de acord, dar află un lucru: nu le-am cumpărat; mi-au fost dăruite de cineva.

Ajunsă în camera ei, despachetă sacoşele, spre marea bucurie a fetiței care scotea strigăte entuziaste.

- Tata a plecat în provincie ca să supravegheze lucrările la un turn pe care-l restaurează, îi zise Rosa. L-am auzit spunându-i doamnei Boston că va cina pe drumul de întoarcere. Este departe de aici.

După ce o culcară pe Rosa, doamna Boston şi Lucinda cinară împreună.

- După cum spun cei de la meteo, este multă ceață astă-seară, zise menajera. Nu-mi place să-l ştiu pe domnul Collingham pe autostradă pe o vreme ca asta. Oamenii conduc atât de repede!

Lucinda îi împărtăşea îngrijorarea; toată seara se gândi la el şi spera să nu fie prea obosit după o noapte scurtă; ar fi preferat să nu ştie că este o ceață deasă prin împrejurimile Londrei.

Nehotărâtă, ezitând să se ducă la culcare înainte să fie sigură că el se întorsese cu bine, se aşeză în faţa focului din şemineul din salon, cu un roman bun, hotărâtă să rămână trează până la întoarcerea lui.

Dar probabil că adormise cu cartea în mână, pentru că deodată auzi zgomotul unui buştean pus pe foc, şi se trezi tresărind, văzându-l pe Diego în picioare, în faţa şemineului, privind-o.

- Oh, mă bucur că v-aţi întors cu bine! exclamă ea fără să-şi ascundă uşurarea. Cred că aţi avut un drum îngrozitor.

- Ceaţa era de nepăstruns pe alocuri, într-adevăr. Dar... credeam că o să te culci devreme după petrecerea de aseară.

-M-am... m-am gândit că o să vă întoarceţi flămând, şi că poate aţi vrea să mâncaţi ceva cald.

Fusese cât pe ce să-şi mărturisească îngrijorarea.

-Vrei să insinuezi că n-aş fi în stare să-mi fierb un ou? întrebă el, sincer surprins.

-în general, spaniolii nu prea au asemenea virtuţi domestice, în orice caz nici unul dintre cei pe care eu îi cunosc.

- Uiţi că... eu sunt pe jumătate englez! Aici bărbaţii sunt mai puţin cocoloşiţi. învaţă foarte devreme să-şi facă sandvişuri sau ouă prăjite cu şuncă, sau cartofi la cuptor, sau un grătar!

Lucinda percepu în vocea lui o asprime care o lăsă perplexă. Simţea că era furios pe ea, dar de ce? Ce putuse să facă încât să merite o asemenea dizgraţie? Acum nu mai îndrăznea să-i pună întrebări despre cum îşi petrecuse ziua, sau dacă lucrările la turn decurgeau satisfăcător.

-în cazul acesta, mă duc la culcare, zise ea, supusă. Noapte bună.

Aproape că ajunsese la uşă când el o opri brusc.

-Tot mai vrei să mergi la Pobla de Cabres? S-au te-ai răzgândit

de când eşti aici?

Ea se întoarse dintr-o dată, cu chipul radiind de speranţă.

- Nu, nu m-am răzgândit. Trebuie să înţeleg cumva că aţi revenit asupra refuzului de a mă angaja?

- Da, zise el dând din cap. Am hotărât asta pe drumul de întoarcere.

- Oh, este minunat! Nici nu-mi vine să cred. Nu... nu îndrăzneam să sper. Ce anume v-a determinat să mă angajaţi?

Răspunsul o făcu să regrete că pusese această întrebare.

-Oliver Thornham m-a convins s-o fac. M-a sunat azi-dimineaţă foarte devreme, ca să-mi spună că ai putea să fii de folos când va demara proiectul. Dacă te iau cu mine, te ţin oarecum în rezervă până când el te va angaja. Se pare că şi Laurian se gândeşte că i-ai putea fi într-un fel de folos. Bănuiesc că are de gând ca, pe viitor, să-şi petreacă mult timp pe acolo.

-înţeleg.

Bucuria ei se topise brusc, astfel că adăugă pe un ton amărât:

-Aşadar, îmi oferiţi acest post fără voia dumneavoastră?

El îi aruncă o privire indescifrabilă.

- Ei, n-aş merge chiar până acolo. Este adevărat însă că tot mai am rezervele mele. Dar Oliver este părintele proiectului de la Pobla de Cabres; dacă el crede că ai putea avea un viitor acolo, eu n-am să mă cert în nici un caz cu el în privinţa asta. Dar s-a făcut târziu, şi eşti epuizată. Du-te la culcare, Lucinda. O să mai vorbim despre asta şi mâine. *Buenas noches.*

Capitolul 4

- Lucinda! Văd Pirineii!

Rosa, care nu încetase să scoată exclamaţii încă de când decolaseră, o apucă pe fată de braţ, insistând să privească şi ea primele privelişti cu crestele acoperite de zăpadă pe care urmau să le survoleze.

Aveau norocul să călătorească pe o zi de toamnă rece dar însorită, fără nici un nor care să-şi proiecteze umbra peste tabla de şah a câmpurilor şi satelor ce se întindeau între Londra şi coasta de sud a Angliei, peste întinderea ca de mătase cenuşie a Canalului Mânecii, a fluviilor şi pădurilor Franţei, iar acum, peste somptuoasa panoramă pe care o ofereau munţii golaşi ce se întindeau de la Mediterana la Atlantic, formând o frontieră naturală.

Diego nu călătorea împreună cu ele, ratând astfel ocazia de a împărtăşi emoţiile şi bucuria Rosei pentru botezul aerului pe care-l primea acum. Pe fetiţă o încântase fiecare secundă a drumului: călătoria cu trenul de la Victoria Station la Gatwick, imaginea de pe ecran a bagajului său trecut prin controlul cu raze X, verificarea paşaportului ei nou-nouţ la vamă, magazinul duty-free de unde cumpăraseră cadouri pentru bunicii ei şi nişte bomboane delicioase, aşteptarea febrilă a anunţării zborului şi, peste toate, minunea decolării spre cerul limpede.

Lucinda, pentru care era de asemenea primul zbor, era în sinea ei la fel de emoţionată; totuşi fu mai puţin încântată decât fetiţa atunci când li se aduse micul dejun cu toată hrana perfect ambalată, aseptizată şi mai puţin apetisantă.

- Bietul tata, să rateze el toate astea! Pot să păstrez sticluţa asta frumoasă ca amintire? întrebă ea, contemplând cu poftă sticluţa cu vin de Bordeaux pe care Lucinda o începuse.

Diego plecase cu maşina, cu două zile mai devreme, luând cu el

bagajele care ar fi fost incomod de transportat cu avionul. Urma să le aştepte la aeroport. Prima lor noapte în Spania o vor petrece în casa părinţilor lui, în plin centrul Barcelonei.

Rosa părea extrem de emoţionată la gândul că-şi va întâlni bunicii. Aceştia veniseră adeseori s-o vadă când ea se afla în spital pentru grefele de piele, venise mai ales bunica ei. Lucinda în schimb, se temea puţin de această întâlnire. într-adevăr, aflase de curând că tatăl lui Diego era marchizul de Montfalco y Campassos; nu prea voia să recunoască, dar se simţea foarte intimidată de acest titlu.

Doamna Boston, care-i dăduse această informaţie, îi mai spusese şi că Don Jorge era un om amabil şi fermecător, dar că dona Julia, sub înfăţişarea ei amabilă, era foarte dificilă şi nu ezita, dacă era cazul, să formuleze critici dacă lucrurile nu mergeau aşa cum dorea ea.

Lucinda simţise că menajera se exprimase cu blândeţe. Adevărul era că marchiza, de origine engleză, era cea mai bună dintre femei dacă ştiai să te porţi cu ea, dar putea să se dovedească un adversar redutabil în caz contrar.

în sfârşit, când ieşiră în holul principal al aeroportului, Diego, care le aştepta, se repezi să le întâmpine. Purta un bluzon de piele foarte fin şi uşor, sub care se vedea un tricou de lână de culoare deschisă şi un fular de mătase roşu. în ciuda ţinutei foarte lejere, era de o extraordinară distincţie - *hidalgo-ul* perfect din cap până-n picioare - şi inima Lucindei se topi când îl zări.

Rosa alergă să se arunce în braţele tatălui său. Când ajunse şi Lucinda cu căruciorul plin de bagaje, el îi zâmbi şi-i strânse mâna; atingerea aceasta îi aminti fetei de seara când el fusese cât pe ce s-o sărute. Cu inima bătându-i nebuneşte, îl urmă fără să scoată un cuvânt până la maşină, în timp ce Rosa, emoţionată, îi povestea cu

lux de amănunte toate detaliile minunatei lor călătorii.

Aeroportul se afla la doisprezece kilometri sud de Barcelona, şi nu le trebui prea mult timp ca să ajungă în oraş. Era ora la care toate magazinele şi birourile erau închise, şi străzile erau aproape goale. Oraşul urma să se animeze din nou spre sfârşitul după- amiezii, şi va rămâne aşa până la o oră târzie din noapte.

Se întrebă dacă va avea posibilitatea să scape puțin şi să se plimbe vreo oră. Voia neapărat să viziteze Barrio Gotico, cartierul istoric al Barcelonei, dar poate că acesta se afla prea departe de locuința marchizului.

- Când vom ajunge, Abuelita tocmai îşi va face siesta, aşa că o vei putea vedea mai târziu, îi explică Diego fiicei sale, aşezată pe bancheta din spate.

Se întoarse apoi spre Lucinda şi continuă:

- ...mama obişnuieşte să-şi facă siesta de când a venit în Spania, imediat după căsătorie, prin anii cincizeci. La prima vedere o să ți se pară asemeni tuturor femeilor spaniole din generația ei, dar în adâncul ei păstrază ceva englezesc care iese la suprafață din când în când.

-Va trebui să ne odihnim si noi? întrebă Rosa. O să am voie să mă culc mai târziu diseară, asa cum fac copiii spanioli?

-Astă-seară, da. Dar la Pobla de Cabres, va depinde de Lucinda, draga mea; de acum încolo, ea va hotărî cum este mai bine să-ți petreci timpul. Când locuiai cu bunicul dumitale, întrebă el privind-o pe Lucinda, trăiai după ora si obiceiurile spaniole?

- Trăiam după ora si obiceiurile păsărilor. Ne trezeam de dimineață.. ne culcam devreme. Când am fost în Granada, mâncam după obiceiul spaniol pentru că luam prânzul la restaurante, dar acasă mâncam întotdeauna devreme la prânz si cinam la ora sapte. în ce priveşte Pobla de Cabres, cred că va trebui să aşteptăm să vedem cum stau lucrurile acolo. Este evident că factorul determi-

nant va fi programul dumneavoastră.

El îi aruncă din nou una din acele priviri indescifrabile, dar nu răspunse nimic.

Lucinda remarcase deja în orăşelele din deltă că, adeseori, faţadele vechilor case spaniole ascund în spatele porţilor interioare incredibil de bogate si spaţioase. Uneori, o casă despărţită de sosea doar printr-un metru de trotuar, avea în interior o scară monumentală si o grădină interioară mare, frumos amenajată.

Cu toate astea, când intrară pe o stradă mărginită de copaci în inima Barcelonei, nu se astepta să vadă în faţă lor, câteva clipe mai târziu o poartă atât de maiestuoasă. Aceasta avea o arcadă înaltă si dădea într-o imensă curte interioară înconjurată de grajduri si hangare în care se aflau trăsurile. în casă se intra printr-o scară largă de piatră.

-Am intrat prin spate, îi explică Diego. De cealaltă parte, casa dă spre o stradă pietonală foarte îngustă.

în timp ce vorbeau, doi oameni veniră să le deschidă portierele.

-Buenas tardes. Gracias.

Lucinda îi zâmbi unui bătrân care astepta, impasibil, ca ea să coboare. îi răspunse curtenitor la salut, dar nu-i zâmbi, la fel, de altfel, ca şi celălalt coleg al lui pe care Diego îl prezentă. Juan şi Manolo erau doi bătrâni servitori ai familiei. Chipurile lor se luminară însă când apăru fetiţa.

- Este întruchiparea dumneavoastră, don Diego! exclamă Manolo.

- *Si, es verdad,* încuviinţă şi Juan. Ai zice că este sora geamănă a băieţelului de odinioară... şi pariez că este la fel de ştrengăriţă.

înveseliţi de prezenţa fetiţei, începură să se ocupe de bagaje. Lucinda simţise o evidentă rezervă din partea lor în privinţa ei, dar păreau atât de încântaţi s-o vadă pe fetiţa lui don Diego în casa în care acesta se născuse şi unde ei lucrau dintotdeauna, încât ea nu se

mai formaliză.

Descoperi că această casă veche era un adevărat palat. Niciodată până acum nu mai intrase într-un imobil particular de o asemenea grandoare; nu se aşteptase la o asemenea minunăție.

Saloanele Casei Montfalco prin care trecură erau pline de splendide mobile vechi datând din diverse epoci.

Când micul lor grup ajunse în camerele care le fuseseră atribuite, Lucinda descoperi cu uşurare că binefacerile confortului modern erau prezente.

Rosa şi ea împărțeau un apartament format din două camere, fiecare cu propria baie, legate printr-un salonaş. Acesta se deschidea spre o terasă amenajată ca grădină, care dădea spre acoperişurile atât de frumoase în culori calde, ale oraşului.

- Abuelita a creat o grădină pe acoperişul casei. Ai să vezi, de acolo se vede statuia lui Cristofor Columb care domină portul, îi spuse Diego fiicei sale.

Se întoarse spre Lucinda şi adăugă:

- ...Ne aflăm în inima lui *Barrio Gotico,* cartierul gotic, care constituie partea cea mai veche a Barcelonei. Când eram mic, e o minune că nu mi-am rupt oasele făcând escalade pe acoperişuri! Dar pe tine să nu te prind, Rosa, altfel o să ai de-a face cu mine, ai înțeles?

La fel ca Lucinda, şi el întrebuința din ce în ce mai des cuvintele spaniole care erau mai uşor de înțeles atunci când vorbea cu fiica lui, iar aceasta asimila cu repeziciune.

- Cameristele se vor ocupa de bagaje, continuă el. De fapt, în casa asta se vorbeşte castiliana. Tata crede că decât să învețe catalana, pe lângă limba lor oficială, copiii ar trebui să învețe engleza, pentru a o putea vorbi curent. în sfârşit, mă duc să văd dacă mama s-a trezit. în caz că da, am să vin să vă iau. Altfel, riscați să vă

rătăciți în casa asta mare, noilor-veniți le trebuie un timp ca să se orienteze. O să vezi, i se adresă el doar Lucindei, din cauza construcțiilor succesive din diverse epoci, te-ai putea crede într-un labirint.

- Ce este acela un labirint? întrebă Rosa, după plecarea lui.

Lucinda îi explică, răbdătoare, şi o trimise să se spele pe mâini şi să se pieptene. Trebuia oare ca ele să se schimbe pentru a se prezenta înaintea marchizei? Ea habar n-avea ce trebuia să facă. în acest *palacio* aristocratic, trebuie să fi domnit un oarecare formalism.

îşi făcură apariția, la un moment dat, două cameriste: Amparo, care trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani, şi Nieves care era încă o fetişcană.

Lucinda se hotărî s-o întrebe pe Amparo dacă trebuia ca Rosa să se schimbe înainte de a-şi vedea bunica.

- Nu acum, domnişoară, dar mai târziu da, pentru cină. Arătați-mi care este cea mai frumoasă rochie a ei ca s-o calc. Si-o va pune astă- seară, pentru că se va întâlni cu mătuşile şi verişorii ei. Din păcate, don Mateo şi soția sa nu pot să vină, au o obligație importantă la Madrid astă-seară.

- Cine este don Mateo? întrebă Lucinda.

- Fratele cel mare al lui don Diego... moştenitorul lui don Jorge.

Amparo părea surprinsă că Lucinda nu ştie asta.

- ...Este diplomat, aşa cum a fost şi marchizul. Când a fost în post la Londra, domnul marchiz a cunoscut-o pe dona Julia, care este englezoaică prin naştere - dar cine ar mai bănui asta acum?

Pe moment, Lucinda simți o oarecare uşurare aflând că Diego este fratele mai mic, şi nu dădu nici o atenție atitudinii cameristei față de ea. Abia mai târziu îşi dădu seama de acest amestec de curi-

ozitate şi ostilitate voalată. Dintr-un motiv sau altul, Amparo nu prea îndrăgea englezii, chiar dacă stăpână ei era, precum şi mama Rosei.

- Abuelita şi-a terminat siesta şi vrea să te vadă imediat, veni s-o anunțe Diego pe fiica sa. Si pe dumneata, Lucinda.

Apartamentele marchizei se aflau într-o altă aripă a casei; pe coridoare, mobilierul din lemn deschis la culoare, chiar dacă era foarte vechi, părea mai degrabă în stil franțuzesc decât spaniol.

Diego bătu la o uşă dublă, înaltă.

- *Adelante!* se auzi dinăuntru.

El deschise încet uşa şi o împinse în față pe Rosa.

- Copila mea dragă! Cât sunt de fericită să te văd! Vino să mă îmbrățişezi.

Vocea aceasta, cu tonalități englezeşti, plină de căldură şi atât de primitoare, avu asupra Lucindei un efect încurajator în timp ce se pregătea şi ea să intre. O văzu pe mama lui Diego îmbrățişându-şi nepoata.

Preț de câteva clipe, atenția bunicii fu în întregime acaparată de Rosa. în sfârşit, bătrâna doamnă îşi aminti că prețioasa progenitură era însoțită; îşi întoarse privirea spre Lucinda.

- Bunză ziua, domnişoară Radstone.

Continuând s-o țină pe fetiță cu mâna stângă, îi întinse Lucindei o mână albă şi fină, perfect îngrijită, cu degetele încărcate de inele superbe.

- Fiul meu mi-a vorbit mult despre dumneata. Eram nerăbdătoare să te cunosc.

Primirea ei era cât se poate de amabilă, şi totuşi, în timp ce-i strângea mâna, Lucinda percepu în adâncul privirii ei - era aproape sigură de asta - ceva ce semăna cu o anumită rezervă, cu o oarecare neîncredere bine ascunsă. Aceeaşi expresie în priviri o întâlnise şi la

servitorii casei.

- Bună ziua, doamnă.

Nu găsi nimic altceva mai bun de zis. Totuşi, era atât de dornică să facă o impresie bună, dar parcă îşi pierduse toată siguranţa de sine.

- Ia loc, te rog. Ceaiul va fi servit în curând. Aţi avut un zbor plăcut? întrebă marchiza pentru a o face să se simtă ceva mai în largul ei.

Lucinda îşi reveni.

-A fost o călătorie foarte interesantă pentru amândouă. Nici eu nu mai zburasem până acum. Priveliştea Pirineilor din avion este spectaculoasă, nu-i aşa, Rosa?

începând din acest moment, lucrurile intrară pe un făgaş normal. Conversaţia dintre cei patru se derulă fără probleme, iar bătrâna doamnă se purtă atât de amabil cu ea încât Lucinda se întrebă dacă de fapt nu era chiar binevenită în această casă.

Doi servitori veniră să întindă o faţă de masă brodată peste o măsuţă joasă, pe care apoi aşezară serviciul de ceai din argint masiv. în clipa aceea, apăru un alt servitor care anunţă că senorita Coscollosa era aici.

- Spune-i, te rog, să intre, Enrico.

Dona Julia se întoarse spre fiul său.

- Sabina s-a întors din străinătate. Nu ştiam că tocmai a venit. Va fi surprinsă să te găsească aici!

Apoi o privi pe nepoata ei şi spuse:

- O să primim vizita surorii lui Juan Coscollosa, care era prietenul cel mai bun al tatălui tău atunci când el era mic. O să-ţi placă de ea; este foarte nostimă şi călăreşte foarte bine. Chiar a reprezentat Spania la concursuri hipice internaţionale. Dacă vrei, o să te înveţe şi pe tine. Dumneata călăreşti, domnişoară Radstone?

- Nu.

- Ce păcat! Asta v-ar fi dat o ocupație amândurora, la Pobla de Cabres. Este un lucru excelent ca un copil să învețe să se ocupe de un ponei... mai ales atunci când este mic.

- Lucinda şi Rosa pot să facă şi excursii pe jos acolo, interveni Diego. După părerea mea, mersul pe jos este un exercițiu mult mai bun decât călăria.

în clipa când uşa se deschise, el se ridică. Intră o tânără de vreo treizeci de ani; chipul i se lumină când îl zări.

- Diego! Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

întinse spre el brațele şi-l sărută cu înflăcărare. Se făcură apoi prezentările. Era evident că Sabina se simțea ca acasă în sânul familiei Montfalco.

- Pentru cât timp eşti aici, Diego?

Când îi spusese bun-venit Rosei, ea trecuse automat de la spaniolă la engleză pe care o vorbea cu un puternic accent.

- Doar pentru o noapte. Mâine pornim toți trei spre Tortosa. Ne oprim la Parador, unde o să ne instalăm până când va fi gata de locuit prima casă din Pobla de Cabres.

- Juan se întoarce vineri seara. Săptămâna asta este la Bruxelles. Ar trebui să-ți petreci aici weekendul şi să plecați luni. Sunt sigură că şi el ar fi încântat să te vadă. De atâta vreme nu v-ați mai întâlnit!

- Stiu, şi mie mi-ar face plăcere să-l revăd, Sabina, dar nu pot să zăbovesc aici. Poate într-un alt weekend, când proiectul va fi mai avansat.

- Astă-seară am invitat toată familia la cină, zise dona Julia. Vrei să vii şi tu, Sabina? Doar faci parte aproape din familie, ca să zic aşa.

- Mulțumesc, voi veni cu mare plăcere. Presupun că petrecerea este dată în cinstea Rosei, fireşte.

Sabina îi zâmbi fetiței.

- ...Tatăl tău a avut timp să-ți arate uşa secretă?

Rosa scutură din cap.

- Nu mi-ai spus că există o uşă secretă, tată!

- Când eram mică, oh, chiar mai mică decât tine acum, zise Sabina, fratele meu şi tatăl tău m-au încuiat într-o zi într-o încăpere din această casă, zicându-mi că voi rămâne acolo dacă nu voi găsi uşa secretă. Am căutat, am căutat... fără succes. Până la urmă, un servitor m-a auzit plângând şi m-a scos de acolo pe uşa obişnuită.

- Fără să fi dezvăluit însă isprava băieților, pentru că altfel ar fi fost straşnic pedepsiți că s-au purtat atât de rău cu tine! adăugă dona Julia.

- Oh, nu cred că au făcut asta din răutate, zise Sabina, privindu-l zâmbitoare pe Diego. După aceea, tatăl tău mi-a spus că-i pare rău de ce făcuse, şi drept recompensă mi-a arătat uşa secretă.

- Unde este? Vreau şi eu să încerc s-o găsesc! exclamă Rosa, nerăbdătoare.

- Bineînțeles. Tatăl tău şi Sabina te vor conduce acolo în timp ce domnişoara Radstone se va odihni după ce s-a ocupat de tine toată ziua, zise marchiza. Mai vrei o ceaşcă de ceai, domnişoară Radstone?

- Mulțumesc.

După ce ceilalți ieşiră, Lucinda întrebă:

- Uşa secretă se deschide cumva spre o încăpere secretă? Rosei îi va plăcea la nebunie asta.

- Mă tem că nu este nimic misterios. Se deschide pur şi simplu spre un culoar. Uşa aceasta aşa-zis secretă este de fapt o falsă uşă pe care s-au pictat cărți, astfel încât nu-ți dai seama şi o confunzi cu rafturile bibliotecii. O persoană adultă nu s-ar putea înşela, dar Sabina nu avea decât cinci ani când băieții au încuiat-o acolo. Cu siguranță că ideea a fost a lui Juan. Diego avea şi el tendința de a fi neascultător, dar rareori era răutăcios. Când au crescut, toți trei au rămas buni prieteni. La un moment dat, am crezut că asta se va termina printr-o căsătorie. Don Jorge şi cu mine, precum şi părinții ei,

am fi fost încântați, dar n-a fost să fie. Diego a cunoscut-o pe Kate şi s-a căsătorit cu ea aproape imediat. Iar Sabina nu s-a căsătorit niciodată, după cum ți-ai putut da seama, chiar dacă a avut mulți admiratori şi este o fată fermecătoare.

Dona Julia îi întinse Lucindei o altă ceaşcă de ceai şi schimbă subiectul, rugând-o să-i vorbească despre cartea lui Constantin, despre care era evident că fiul ei îi povestise.

Cu toate acestea, era limpede că Sabina încă mai ardea de dragoste pentru Diego, şi că spera ca răbdarea să-i fie răsplătită într-o bună zi.

Cucerită şi ea de Sabina, Lucinda nu se putea abține să resimtă simpatie față de această tânără care-l pierduse pe Diego cu ani în urmă şi ale cărei speranțe reînviaseră o dată cu văduvia lui. înțelegea foarte bine ce trebuie să fi simțit acum Sabina.

-Si părinții dumitale? Unde locuiesc? întrebă la un moment dat dona Julia.

-Mama locuieşte în America. Iar tata... nu ştiu unde locuieşte... Din păcate, ei s-au despărțit înainte ca... eu să-l cunosc.

Marchiza o privi îngândurată.

- Ce păcat! îmi pare rău. Este foarte important să creşti într-o familie armonioasă, şi sub influența ambilor părinți, dar în zilele noastre se pare că asta se întâmplă din ce în ce mai rar. Cu toate acestea, în Spania familia este încă o celulă foarte unită, şi se ține mai puțin ca în altă parte la viața profesională care îndepărtează femeile de căminul lor şi...

Se întrerupse pentru că tocmai se deschisese uşa şi intra un bărbat înalt, cu tâmplele argintii. în ciuda diferenței de vârstă, era portretul viu al lui Diego.

- Ah, Jorge... soseşti la timp pentru ceai. Ți-o prezint pe domnişoara Radstone care ne-a adus-o pe Rosa de la Londra.

Lucinda se simți obligată să se ridice şi să-i strângă mâna. în timp ce-i zâmbea, fu surprinsă să nu observe în salutul lui nici o

reticență.

- Sunt încântat să te cunosc, domnişoară Radstone. Dar de ce ne formalizăm atâta? Ia loc, te rog. Fiul meu îți spune Lucinda... ce prenume fermecător. Pot să-ți spun şi eu astfel? Lucinda?

- Bineînțeles, zise ea continuând să zâmbească, uşurată să-l vadă atât de prietenos.

Marchizul se aşeză pe canapea, lângă soția lui.

- Si unde sunt Diego şi fetița?

- Sunt cu Sabina; s-au dus să-i arate Rosei „uşa secretă" din bibliotecă, îi răspunse ea.

- Sabina? Nu ştiam că s-a întors.

- Si eu am aflat abia acum o jumătate de oră, când ea a venit aici. S-a întors aseară, se pare.

Diego moştenise de la tatăl său felul de a ridica o sprânceană când îşi manifesta o nemulțumire, îşi dădu seama Lucinda, observându-l pe bătrânul domn.

- N-a pierdut prea mult timp până să vină să te vadă. Stia cu siguranță că va fi şi Diego aici, remarcă el, nu fără un oarecare sarcasm.

Soția lui îi aruncă o privire scurtă, dar oricât de scurtă ar fi fost, era încărcată de semnificații. Ce voia oare să-i spună?

- Dacă nu vă supărați, zise cu timiditate Lucinda, eu m-aş duce să mă plimb puțin. Astăzi nu m-am prea mişcat, şi sunt foarte nerăbdătoare să văd *Barrio Gotico.* Poate că nu voi avea altă ocazie.

- Bineînțeles, zise dona Julia. Poți să pleci imediat, dacă vrei. Dar ia-ți un mantou, astăzi este destul de răcoare. O să ştii să-ți găseşti camera?

- Cred că da, mulțumesc. Vă rog să mă scuzați...

Cu uşurința unui bărbat încă vioi, don Jorge se ridică repede ca să-i deschidă, galant, uşa.

- Cred că am înțeles bine: dumneata vorbeşti perfect spaniola şi

catalana; dacă te rătăceşti prin străduțele înguste ale cartierului, n-o să-ți fie greu să întrebi care este drumul corect, îi zise el zâmbindu-i larg.

Avea un farmec extraordinar, în ciuda vârstei.

- Vă mulțumesc, nu cred că o să am probleme.

în sfârşit, Lucinda îşi luă la revedere de la gazdele sale. îşi găsi cu uşurință camera, în schimb îi fu destul de greu să găsească uşa de la intrare. Pe când rătăcea pe un culoar lung, Diego apăru la capătul palierului.

- Se pare că vrei să te duci să te plimbi... cu condiția să găseşti ieşirea!

El îi zâmbea, şi Lucindei i se păru mult mai tânăr şi mai senin decât la Londra. Trase concluzia că acesta era efectul întâlnirii cu Sabina.

- Dacă îmi dai voie, o să-ți arăt drumul, altfel rişti să te trezeşti pe la spălătorie, sau în pivniță! Din fericire, linişteşte-te, nu există chilii ascunse, secrete, de unde să nu mai poți ieşi... cel puțin, după câte ştiu eu.

- Rosa a găsit uşa secretă?

- Da, aproape imediat. în schimb, nu a descoperit combinația care deschide acea uşă. Eram pe punctul de a i-o dezvălui, dar ea n-a vrut. Vrea să încerci şi dumneata. Si ştii de ce? Pentru că este convinsă că persoana care posedă ca moştenire o bijuterie miraculoasă trebuie să ştie să deschidă o uşă secretă.

îi zâmbi din nou.

- ...Ar trebui poate să te pun la curent cu ceva. Mie mi-ar plăcea ca ea să continue să mai creadă un pic în miracole.

Expresia feței i se schimbă.

- ...Biata micuță nu prea a avut ocazia să-şi dea seama dacă o zână bună s-a aplecat asupra ei la botez...

- Dar acum este bine, zise Lucinda, cu blândețe în glas. Este cu

tatăl ei... şi vă adoră... în plus are şi un bunic marchiz care are, dacă nu chiar un castel în Spania, cel puţin ceva foarte apropiat de asta. Sunt sigură că-i va plăcea să vină aici când va fi mare, iar mama dumneavoastră, se vede bine că este nebună după ea. Stiu din experienţă cât contează în viaţa unui copil o bunică afectuoasă.

- Da, dar e şi mai bine să ai o mamă care să te iubească.

Era greu de spus dacă Diego se gândea la mama Rosei pe care aceasta o pierduse, sau la mama vitregă pe care ar fi putut s-o aibă într-o bună zi.

în timp ce Lucinda îşi punea aceste întrebări, el reluă pe un alt ton:

- Tatăl meu are şi un castel adevărat, castelul Montfalco, dar acesta se ruinează de mai multe secole. Ceea ce a mai rămas din el se află cocoţat pe o colină, la mulţi kilometri distanţă de orice localitate. Când eram tânăr, visul meu era să-l reconstruiesc. Bineînţeles, mi-am dat seama repede că era un vis irealizabil, dar datorită acestui castel s-a născut în mine pasiunea pentru pietrele vechi.

- Copilăria pe care aţi petrecut-o în aceste locuri trebuie să vă fi influenţat şi ea foarte mult, nu?

- Fără îndoială, dar nu în aceeaşi măsură. Trăiam aici, pur şi simplu... şi nu-mi puneam întrebări. Dar atunci când tata m-a dus să văd, împreună cu Mateo, fortăreaţa aceea dărăpănată, imaginaţia mea s-a înflăcărat imediat. îmi amintesc bine, era în ziua când împlinisem şapte ani. Bunicul meu englez avea şi el o clădire veche pe care voia să mi-o lase moştenire la majorat, pentru că n-avea nici un fiu. De altfel, acesta este unul dintre motivele pentru care am fost educat în Anglia. Mama nu voia defel ca vechea casă familială să fie vândută doar pentru că ea era fată, şi nu băiat; şi cum Mateo era îndreptăţit să primească succesiunea de aici, tata a acceptat ca eu să fiu crescut după modelul britanic, în ideea că voi moşteni

Collingham Palace. Dar n-a fost aşa.

- Ce s-a întâmplat?

- Bunicul a murit prea devreme... cu mulţi ani înainte ca eu să-i pot lua locul. Proprietatea era într-o stare foarte proastă şi, când fondurile s-au epuizat, nu a mai existat nici o soluţie. Tata nu era destul de bogat ca să întreţină o asemenea clădire. Acest gen de proprietăţi devin foarte repede adevărate abisuri în care arunci banii. A trebuit să ne hotărâm s-o vindem. într-un fel, este păcat. Dar, pe de altă parte, Rosa va avea cel puţin o zestre ca lumea, şi asta nu este un lucru rău.

-în Spania fetele mai au încă nevoie de zestre? întrebă Lucinda, surprinsă. Credeam că nu se mai obişnuieşte de multă vreme!

-Ai dreptate, dar nu strică cu nimic când o fată are venituri proprii. în felul acesta, dacă se mărită cu un bărbat care n-are mijloacele cu care să-i asigure o viaţă îndestulată aşa cum i-ar plăcea ei, poate să contribuie şi ea, fără să fie nevoie să muncească.

- Dar multor femei le place să muncească! Le place mai mult decât să stea doar acasă, nu credeţi?

- în acest caz, ele nici n-ar trebui să se mai mărite, zise el pe un ton ferm. Prima datorie a unei femei este să se consacre soţului şi copiilor ei. Nu poţi să le faci pe toate. Trebuie să alegi. Aşa-i viaţa.

Era evident că, în această privinţă, el avea nişte idei foarte înapoiate. Lucinda consideră însă că nu este cazul să comenteze, în orice caz nu acum, mulţumindu-se să se întrebe dacă această atitudine mai degrabă retrogradă se datora educaţiei lui spaniole.

- Domnişoara Coscollosa lucrează? întrebă ea.

- Nu. Sabina are multe de făcut pentru a o ajuta pe mama ei la diverse colecte de binefacere, şi să crească mulţi cai de curse. Ea duce viaţa obişnuită a fetelor spaniole de familie bună, ceea ce nu înseamnă că activităţile ei sunt lipsite de interes, dimpotrivă. Mama ei a învăţat-o cum se ţine o casă mare, cum trebuie asistate per-

soanele singure, sau cum să îngrijească bolnavii. Operele de binefacere, cum sunt numite aceste lucruri, mai au încă un sens în această lume... Ai avut şi dumneata experienţa asta: ultimii ani ai bunicului dumitale au fost cu siguranţă mai fericiţi fiindcă cât ai fost dispusă să vii să te ocupi de el.

- Este adevărat... însă a fost un concurs de împrejurăriri fericite. Dacă aş fi avut pe vremea aceea o activitate profesională intensă, sincer vorbind, nu cred că aş fi plecat din Anglia lăsând totul baltă. De fapt, nu am nici un merit pentru felul cum au decurs lucrurile.

Ajunseseră în faţa uşii. Diego se opri înainte s-o deschidă.

- Eşti prea modestă. Aşa cum te cunosc eu, sunt sigur că niciodată nu ţi-ai fi pus înainte interesul personal, zise el.

- Mă măguliţi! exclamă ea râzând. A fost o ocazie excelentă de a-mi perfecţiona limba spaniolă, şi de asemenea să învăţ catalana. Asta mi-a permis să-mi îmbogăţesc cunoştinţele şi să mai aştept câţiva ani înainte să mă lansez în cursa nebunească a vieţii de la oraş. Am trăit vremuri bune; ştiţi, n-am avut niciodată o pasiune pentru săptămâna de lucru de patruzeci de ore şi pentru rutină!

Diego deschise uşa din fier forjat, şi se treziră în curtea principală a casei. Aceasta fusese probabil la origine sub cerul liber; acum însă era acoperită cu un tavan de sticlă şi transformată într-o imensă grădină interioară, cu pardoseala din dale de marmură, cu un bazin central decorat în stil maur, cu arbuşti de seră, palmieri, smochini.

- în fond, te asemeni cu Sabina, zise Diego, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare: simţi instinctiv că pentru dumneata, cariera este căsătoria.

Sabina! Iar şi iar Sabina!

- Poate, zise Lucinda fără convingere.

*
* *

- Senorita, de îndată ce vă veţi îmbrăca, marchiza doreşte să vă vadă, împreună cu fetiţa, o anunţă Amparo, după ce-i pregăti baia

Lucindei. Dacă aveți nevoie de mine, pentru orice, vă rog să sunați.

- Mulțumesc, Amparo.

Puțin obişnuită cu serviciile unei cameriste, Lucinda nu era sigură dacă-i plăcea ideea ca lucrurile ei să fie aranjate de altcineva decât de ea însăşi. Se întreba dacă nu cumva Amparo le va povesti celorlalte cameriste că, dacă englezoaica avea câteva haine frumoase, desuurile în schimb erau din cele ieftine.

Probabil că dona Julia, Sabina şi surorile lui Diego pe care urma să le întâlnească purtau lenjerie rafinată, de mătase şi dantelă, lucrată de mână de călugărițele spaniole.

Lucinda se hotărâse să se îmbrace în ceva cât mai simplu dintre lucrurile oferite de Georgia. Nici una dintre toaletele extravagante pe care le adusese cu ea nu se potrivea cu statutul ei. De altfel, de ce ar trebui să arate nemaipomenit? Până acum, mai avusese câte un motiv să nutrească speranța că Diego s-ar putea interesa de ea. Acum însă, când ştia totul despre Sabina, cum ar putea să rivalizeze cu o fată pe care el o iubea de ani de zile, şi i se potrivea din toate punctele de vedere mai bine decât ea? Ar fi fost o atitudine egoistă şi răutăcioasă. Or, dacă-l iubea într-adevăr pe Diego, va trebui să pună fericirea lui şi a Rosei înaintea fericirii ei. Aşa că îmbrăcă un taior foarte sobru din jerse bleumarin, împodobit doar cu un şirag de perle.

Lucinda şi Rosa ajunseră în budoarul donei Julia, şi o găsiră îmbrăcată pentru seară într-o elegantă rochie din crepdeşin de culoarea şampaniei, lucrând la o tapiserie. După o privire aprobatoare adresată Rosei, ea observă taiorul Lucindei.

- Dar acesta pare să fie de la casa Jean Muir! zise ea pe un ton surprins.

- într-adevăr, doamnă.

- Cine este Jean Muir? întrebă Rosa, foarte curioasă.

- Unul dintre cei mai buni creatori de modă din întreg Regatul

Unit, draga mea, îi răspunse bunica. Am şi eu în dulap câteva lucruri de acolo. Astea nu se demodează niciodată, şi rezistă bine la drum.

îşi puse deoparte broderia.

- ...Să coborâm, vreţi? Ceilalţi nu vor întârzia să apară.

Sora cea mare a lui Diego, Cristina, avea doi copii adolescenţi, şi aştepta un altul, în ianuarie. Sora cea mică, Isabel, tocmai născuse cel de al doilea copil. La fel ca şi soţii lor, amândouă se pur- tară amabil cu Lucinda totuşi, fata simţi că ei ar fi preferat să fie doar în familie. Chiar şi Diego părea distant. Doar marchizul părea să se bucure de prezenţa ei, străduindu-se pe cât posibil s-o introducă în conversaţie, făcând totul pentru ca ea să nu se simtă stânjenită.

După cină, întoarsă în camera ei, Lucinda se gândi că fusese absolut nedreaptă şi acum regreta. într-adevăr, şi altcineva în afara marchizului fusese absolut fermecătoare cu ea, şi aceasta era Sabina Coscollosa.

De ce ea? Dintre toţi aceşti oameni, doar tatăl lui Diego şi fata aceasta pe care el o iubea fuseseră singurii care o acceptaseră fără rezerve, pe când mama lui, surorile şi cumnaţii erau oarecum distanţi, dacă nu chiar reci... Ce aveau împotriva ei? Era limpede că exista ceva. Dar ce?

* *

A doua zi, după micul dejun, Diego, Rosa şi Lucinda porniră spre Tortosa, unde ajunseră la timp pentru a lua masa de prânz la un hotel-restaurant cocoţat pe o creastă a muntelui care domina oraşul şi valea fertilă a Ebrului.

Spre sfârşitul după-amiezii, obosită după seara precedentă când se culcase mai târziu, Rosa era morocănoasă, îi era somn. Lucinda o duse imediat la culcare şi se schimbă liniştită înainte de a cina cu Diego.

în ciuda tuturor hotărârilor ei, murea de nerăbdare să se afle

singură doar cu el. în timp ce se machia uşor, se strădui totuşi să-şi mai înfrâneze elanul. Trebuia cu orice preț să-l considere doar patronul ei, şi atât. în sfârşit, clipa cea mare sosi.

- Cred că familia mea ți s-a părut mai degrabă intimidantă, nu? M-am uitat mult la dumneata aseară, şi în unele momente păreai să-ți doreşti să dispari şi să-ți găseşti un refugiu liniştit, zise Diego, când ea i se alătură în barul spațios al hotelului.

Ea fu surprinsă că el îi acordase ceva mai mult decât o atenție superficială. Nici o clipă, nu observase că el o privea.

- Nicidecum. Probabil că v-ați înşelat asupra expresiei mele. Dimpotrivă, era un contact pasionant cu viața unei adevărate familii spaniole. Nu cred că prea mulți oameni au norocul să aibă o familie armonioasă ca a dumneavoastră şi probabil că simt invidie văzând cât de fericiți sunteți.

- Ei, viața de familie nu decurge întotdeauna atât de lin, să ştii. Când eram adolescenți, Mateo, Juan şi cu mine, ne consideram bărbați de lume; nici nu ştii cât de proaste ni se păreau fetele, cu gângurelile lor! Acum, presupun că ceea ce ne irita de fapt, era felul lor de a nu ne lua în serios aşa cum ne luam noi pe vremea aceea.

Amintirea aceasta îl făcu să zâmbească.

O dată în plus, Lucinda se lăsă fermecată de acest zâmbet atât de rar. Se aplecă să ia păhărelul cu sherry care-i fusese adus, dar era atât de emoționată încât mâna îi tremura foarte tare, şi fu cât pe ce să-l răstoarne.

- Excelent reflex, zise Diego, când ea reuşi să redreseze situația fără să facă pagube.

Remarca aceasta a lui avea ceva atât de britanic în ea, încât Lucinda îl întrebă:

- Faptul că ați fost educat într-o altă țară, nu v-a îndepărtat de ceilalți?

- Nu, nu chiar. Părinții mei au ținut întotdeauna să ne dea o

educație bilingvă. Cât îi priveşte pe ceilalți, de exemplu Sabina, pe care ai cunoscut-o, familia ei îşi petrecea o mare parte din vacanțe la Collingham, aşa cum şi eu îmi petreceam o parte aici.

-Dar atunci, de ce n-ați învățat-o şi pe Rosa spaniola?

De la bun început, pe Lucinda o frapase acest lucru.

-A fost dorința soției mele.

Diego spusese asta fără cea mai mică schimbare de ton.

-Era strălucitoare în toate, dar incredibil de netalentată la limbi străine. Niciodată nu a putut înțelege cum copiii le învață cu multă uşurință. Si apoi, lui Kate nu-i plăcea Spania. Trebuie să recunoaştem că aici sunt multe lucruri exasperante. întârzierile... birocrația administrativă... fatalismul cu care se acceptă ca lucrurile să nu fie făcute la timp. Lui Kate i se păreau toate astea absolut insuportabile şi nu voia ca Rosa să devină un amestec al acestor două culturi. Pentru ea, Rosa trebuia să fie englezoaică şi atât. Kate avea o deosebită stimă pentru educația pe care o primise şi, pe vremea aceea, îi împărtăşeam părerea. Nu cred că pe termen lung asta îi va dăuna Rosei. într-un an, cu siguranță că va vorbi la fel de bine spaniola ca şi engleza, de parcă ar fi crescut în Spania.

- Sunt sigură, încuviință Lucinda. Ați remarcat cum citea sloganurile de pe panourile publicitare de-a lungul drumului? Eu am învățat primele cuvinte în catalană de pe afişele de la pompele de benzină unde se oprea autobuzul să alimenteze.

El făcu un semn de salut unui cuplu de străini - fără îndoială nemți în drum spre sud - care tocmai intrase în bar.

în timp ce-i contempla profilul aristocartic, Lucinda se gândi că parcă Diego nu mai privea trecutul în acelaşi fel. Când îl cunoscuse, cea mai mică aluzie la căsnicia lui părea că-l face să sufere, în ciuda eforturilor lui de a ascunde asta. Acum, vorbise despre Kate cu detaşarea celui care vorbeşte despre cineva a cărui amintire nu-i

mai trezeşte suferința unei pierderi recente. Ea era sigură că faptul acesta se datorește Sabinei. Datorită ei, rana se închisese, lăsând locul speranței pentru o nouă viață.

-Nu vorbeşti niciodată despre dumneata, Lucinda, zise deodată Diego, rupând astfel tăcerea. Pui multe întrebări, dar spui puține lucruri. Sabina mi-a atras atenția astă-seară, când te-ai dus s-o culci pe Rosa.

-Ah, da?

Lucinda se întreba dacă nu cumva vorbiseră cu toții despre ea; era potrivită oare pentru dublul rol pe care urma să-l joace? Adică să fie în acelaşi timp *Vineri* de sex feminin pentru Diego, şi guvernanta Rosei?

-I-ar plăcea mult să vă împrieteniți; faptul că nu este căsătorită încă la vârsta ei, când cele mai multe fete din generația ei sunt acaparate de grija pentru copii, o face să se simtă oarecum stânjenită. Spune-mi sincer dacă o simpatizezi.

- Foarte mult. Dar nu cred că va mai rămâne mult timp nemăritată. Pare o fată foarte bună.

-Sabina este adorabilă, zise el cu căldură în glas, fără să-şi dea seama că o face să sufere.

Bineînțeles că Lucinda nu avea nimic cu fericirea viitoare a Sabinei. Si totuşi... Cât de minunat ar fi fost să fie iubită de Diego! Dar acesta era evident un vis inaccesibil.

- Ți-a spus cumva aseară ceva care să indice faptul că în sfârşit s-ar fi îndrăgostit? adăugă el.

în sfârșit?Oare el nu ştia că Sabina fusese *întotdeauna* îndrăgostită de el? Cât de orbi pot fi bărbații!

- Nu, dar cred că are o mulțime de admiratori. Cred că un bărbat îndrăgostit de ea ar fi nebun să nu-şi mărturisească cât mai repede dragostea, nu credeți? N-a împlinit încă treizeci de ani dacă

am înțeles eu bine, şi-şi doreşte să-şi întemeieze un cămin!

- Sunt sigur. Ea adoră copiii. Ceva îmi spune că se va logodi curând, zise el cu un zâmbet, un adevărat chin pentru Lucinda.

Poate că avea de gând s-o ceară în căsătorie pe Sabina când va veni la Pobla de Cabres? în weekendul următor?

„Dumnezeule! Voi putea suporta ca el să-mi anunțe asta?“, se întrebă ea, nefericită.

- Cred... cred că am să mă duc la culcare. Noapte bună.

- Eu o să mă mai plimb puțin. Noapte bună, Lucinda.

Si se despărțiră.

*

* *

A doua zi, Lucinda descoperi Pobla de Cabres - Satul Caprelor. Se ajungea la el pe un drum îngust care fusese totuşi asfaltat în timp, dar care acum era numai gropi. Satul era aşezat în jurul unei coline din mijlocul unui lanț muntos. Văzut de departe, semăna cu multe alte locuri din această regiune a Spaniei.

Ajunsă în interiorul satului abandonat, Lucinda îşi dădu seama că Pobla de Cabres nu era chiar atât de tipic pe cât crezuse. Mai întâi, numeroase case erau construite din piatră aparentă, în loc să fie văruite cum era obiceiul, şi cele mai multe dintre acoperişuri înaintau mult spre stradă, adăpostind uneori un balcon făcut din grinzi grosolane. Lucinda aprecie că aici iarna trebuie să fi fost mai aspră decât în deltă, şi că ninsoarea nu era un lucru rar.

- într-adevăr, iarna este frig, şi chiar foarte frig, dar vara nu te sufoci ca în alte părți. Aici este mai mult aer, zise Diego când ea îi împărtăşi impresiile. în general, casele spaniole nu sunt nici proiectate nici echipate ca să înfrunte un climat aspru. Mulți cumpărători neavizați au un şoc când îşi dau seama că încăperile cu pardoseala de marmură, atât de plăcute pe timp de vară, de îndată ce dă prima brumă, seamănă cu încăperile frigorifice ale măcelăriilor. Ceea ce

vrea Oliver Thornham să realizeze aici este un confort de nivel aproape american pe timp de iarnă - dar evident, este mult mai uşor de zis decât de făcut!

în timp ce mergeau pe străzi, Lucinda îi făcu fotografii Rosei, şi de asemenea, fără ca acesta să observe, lui Diego. Era uşor să se prefacă a fotografia case, şi să-l prindă atunci când el se oprea să examineze detaliul unei faţade.

Dinspre biserică se auzea un zgomot de ciocane şi discuţiile unor bărbaţi vorbind în catalană.

- Sunt muncitorii care tocmai termină lucrările la casa noastră, îi explică Diego.

„Ce mult mi-ar plăcea să fie într-adevăr casa „noastră", gândi Lucinda cu o uşoară amărăciune, în timp ce-l urma spre casa unde, pentru un timp cel puţin - totul depindea de data la care Sabina va dori să fixeze nunta - ei vor trăi toţi trei împreună.

* *

Vineri, în ajunul zilei când trebuia să vină Sabina, Lucinda se hotărî să se ducă la casa ei din deltă. Dar mai înainte, se duse la San Carlos de la Rapita să cumpere cadouri pentru Maria Roig.

Era o vreme superbă; după ce hoinări prin piaţă şi prin câteva magazine, Rosa şi cu ea se duseră în port. Aici, luară o Coca-Cola şi mâncară nişte calamari fripţi delicioşi pe terasa de la Clubul Nautic - denumire pretenţioasă pentru o cafenea din port frecventată de muncitori şi de pescari. Calamarii erau de fapt nişte rondele de sepie prăjite în unt, un pic cam tari dar gustoase, mai ales că soarele încălzea atât de plăcut.

- Este frumos aici, nu ţi se pare? zise Rosa legănându-şi veselă picioarele. Este mai bine decât la Londra.

Câteva zile de vreme frumoasă îi alungaseră paloarea nordică din obraji şi făcuseră ca buclele care-i împodobeau fruntea inteligentă să devină mai blonde.

- Mmm... foarte frumos, într-adevăr, încuviință Lucinda, închizând ochii si întorcându-şi fața spre soare.

Dar o rodea o suferință surdă, si nici măcar faptul de a se fi întors în Spania nu i-o putea alina.

Câtea clipe mai târziu, cum nu aveau nici o grabă să pornească spre Deltebre, se duseră să se mai plimbe puțin pe chei. Platformele petroliere nu mai erau în funcțiune, dar flotila de pescuit era încă activă, furnizând orăşelului o parte importantă din recolta lor.

Ajunseră într-o parte a portului unde erau ancorate vasele mari de agrement care făceau escală la San Carlos. Deodată, Lucinda avu şocul vieții ei.

Rosa, care rămăsese puțin mai în urmă ca să-şi lege un şiret de la adidaşi, nu-şi dădu seama de nimic. N-o văzu pe Lucinda pălind îngrozitor şi oprindu-se brusc, şocată de spectacolul care totuşi nu avea nimic extraordinar: un bărbat de la bordul unui iaht mare striga pe cineva aflat undeva în spate. Imediat apăru un bărbat, şi amândoi începură să vorbească în spaniolă. Aparent, nu era nimic neobişnuit... doar pentru Lucinda care crezu că o să i se oprească inima.

Unul dintre bărbați era spaniol. Celălalt era gol până la brâu, avea un piept robust şi musculos, dar părul care fusese odată negru începea să-i încărunțească. Probabil că avea în jur de cincizeci de ani. Ochii lui aveau ceva frapant: erau de un gri-verde, foarte deschişi la culoare.

Lucinda îl recunoscu imediat. Nu-l văzuse niciodată, nici în persoană, nici în fotografie. Dar ştia, instinctul ei îi spunea, că acest bărbat era tatăl ei.

Capitolul 5

Lucinda o trimisese pe Rosa cu câteva clipe mai devreme ca să-i spună tatălui ei că nu va coborî la cină pentru că avea o uşoară migrenă, când deodată se auzi o bătaie în uşă.

Crezând că era camerista care venea să facă paturile pentru noapte, se duse să deschidă. Avea de gând să-i spună acesteia că se va ocupa ea de asta, pentru că doar gândul că va trebui să schimbe câteva vorbe cu femeia i se părea a fi un efort prea mare în acest moment. Tot ceea ce-şi dorea Lucinda era să fie lăsată singură; să-şi poată ascunde capul în perne şi să lase frâu liber emoţiilor!

De dimineaţă o urmărea imaginea acelui necunoscut al cărui chip îi era ciudat de familiar. într-adevăr, sub înfăţişarea trăsăturilor masculine, acest chip semăna uimitor de mult cu cel pe care i-l reflecta în fiecare dimineaţă oglinda...

Nu era camerista, ci Diego.

- Rosa mi-a spus că nu te simţi prea bine.

- Oh, doar o mică migrenă. Nu era cazul să urcaţi.

Spre mirarea ei, el împinse uşa şi intră, obligând-o să se retragă.

- Rosa îşi face griji în privinţa dumitale; zice că toată ziua ai avut un comportament ciudat şi pretinde că este altceva decât o simplă migrenă. Dacă nu te simţi bine, Lucinda, spune-mi. Nu ezita.

Blândeţea acestor cuvinte, şocul de dimineaţă, orele interminabile în care se străduise să-şi ascundă tulburarea în faţa Rosei şi a Mariei Roig îi puseseră considerabil nervii la încercare. Trebuia neapărat ca Diego să plece cât mai repede; Lucinda simţea că-i vor ceda nervii.

- V-am spus, n-am nimic... doar o migrenă...

Dar, spre disperarea ei, îşi auzi vocea frângându-se, simţi cum îi tremurau buzele, şi izbucni în lacrimi. Diego se îndepărtă o clipă ca să închidă uşa.

- Biata fată... zise el încetişor apropiindu-se de ea, nu mai plânge, micuţo.

în clipa următoare, ea se trezi în braţele lui, iar el o ţinea strâns, lăsând-o să-şi verse lacrimile pe frumosul lui pulovăr de caşmir.

Lucinda era împărţită între ruşinea de a-şi fi pierdut astfel sângele rece, şi sentimentul cel mai frumos care putea să existe: fericirea de a se afla în braţele bărbatului pe care-l iubea.

Astfel, în timp ce hohotea de mama focului şi suspina ca un copil de zece ani, o parte a fiinţei sale rămânea foarte conştientă de prezenţa pieptului puternic al lui Diego, de neclintit sub căldura caşmirului fin, şi de forţa braţelor lui care o ţineau strâns.

Lucinda ar fi vrut ca această clipă să ţină o veşnicie, dar, la fel ca toate furtunile, oricât de puternice ar fi ele, şi aceasta sfârşi prin a se stinge. Atunci, Diego îi întinse o batistă mare ca să-şi şteargă lacrimile.

- îmi... îmi pare îngrozitor de rău, bâigui ea când îşi dădu seama că frumosul pulovăr de caşmir se udase.

- De ce? Din cauza asta? Nu face nimic, nu trebuie să-ţi pară rău. Acum spune-mi despre ce este vorba. Si te mai rog un lucru: spune-mi Diego.

Ea vru să se desprindă din braţele lui, dar el o reţinu. Atunci, Lucinda respiră adânc. El avea dreptate; la urma urmei, era mai bine să-i povestească totul.

- Eu... ei bine, Diego... cred că azi-dimineaţă l-am văzut pe tatăl meu. Era la bordul unui iaht, în portul San Carlos. Bineînţeles, nu sunt sigură că este el... dar semănăm atât de mult! A fost un şoc cum nu poţi să-ţi închipui; nici acum nu mi-am revenit.

Si atunci, cum Diego se hotărâse cu siguranţă să se căsătorească cu Sabina, puţin îi mai păsa Lucindei, de acum încolo, dacă va afla adevărul, şi anume acela că părinţii ei nu fuseseră căsătoriţi. îi spuse

aşadar totul. Totul în afară de identitatea mamei sale...

- înţeleg, zise Diego după ce ea termină.

îşi ţinu în continuare braţul pe după talia ei, în timp ce cu cealaltă mână îi îndepărta de pe frunte o şuviţă rebelă.

- Cred că a fost un şoc teribil. Si, dacă Rosa n-ar fi fost cu tine, i-ai fi vorbit?

- Cum aş fi putut? Fără îndoială că el nici nu ştie de existenţa mea. Poate că s-o fi căsătorit?... Asta cu siguranţă chiar... Nu ştiu cum ar reacţiona soţia lui când ar afla că el are un copil cu alta. Imaginează-ţi un pic! Nu... nu voi putea să mă duc niciodată să-i vorbesc. Si totuşi...

- Si totuşi eşti sigură că este tatăl tău, iar tu nu-ţi poţi reproşa faptul că vrei să-l cunoşti, că vrei să-ţi găseşti tatăl, continuă Diego calm, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Lucinda oftă adânc.

- Presupun că faptul de a vă fi văzut împreună, pe tine şi pe Rosa, m-a făcut să fiu mai conştientă de ceea ce-mi lipseşte. Dar eu nu mai sunt un copil. Sunt o femeie în toată firea, nu mai am nevoie de un tată. Este mai bine să nu-l cunosc niciodată... şi el să nu audă niciodată vorbindu-se despre mine. Si apoi, s-ar putea să mă fi înşelat! Poate că a fost o simplă coincidenţă.

- S-ar putea.

Diego îi ridică bărbia şi-i întoarse faţa spre el.

- Cred că acum ai face mai bine să te culci şi să dormi, să dormi... am să-ţi trimit sus ceva de mâncare. în camera mea sunt două paturi, aşa că Rosa va putea dormi cu mine, în felul acesta o să te odihneşti mai bine. N-a fost o idee prea bună să împarţi camera cu ea. N-ai şi tu un locşor al tău unde să te retragi.

- Nici n-aş fi avut nevoie dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Dar...

Lucinda se întrerupse, şi inima începu să-i bată mai repede.

Ridică ochii. Diego o privea, şi deodată ea avu impresia că se întoarce în urmă, pe strada Spitalfields. După dineul de la familia Thornham. Numai că acum nu mai erau sub clar de lună, iar chipul lui Diego nu mai era în întuneric. îi văzu expresia ochilor, îi simţi braţul strângând-o mai tare, şi dorinţa ce-l cuprindea.

Ceea ce s-ar fi putut întâmpla după aceea, ea nu va şti nicidoată. într-adevăr, chiar în clipa când, pentru a doua oară în ziua aceea, lumea părea să se fi oprit în loc, se auzi o bătaie uşoară în uşă, în timp ce de pe culoar ajunse până la ei o voce de copil:

- Tată, tată, eşti acolo?

Diego mormăi ceva şi o îndepărtă uşor pe Lucinda. Fără tragere de inimă, se duse să-i deschidă uşa fiicei sale.

- Ei bine, draga mea, ce se întâmplă?

Până la urmă, Rosa nu se culcă în camera tatălui ei. După ce-şi spălă faţa cu apă rece şi-şi refăcu machiajul, Lucinda coborâse la cină împreună cu tatăl şi fiica. Sfârşitul serii decurse ca de obicei; în orice caz, Rosa părea încântată şi uşurată că Lucinda era din nou într-o stare normală.

Dar pentru aceasta, şi poate şi pentru Diego, starea de calm aparent ascundea un adevărat vulcan de întrebări.

După ce se duseră la culcare, în timp ce Rosa dormea, Lucinda rămase ore întregi trează în lumina argintie a lunii care se strecura printre draperii, încercând să recapituleze şi să înţeleagă ce se întâmplase în acele clipe atât de intense înainte ca bătăile uşoare în uşă ale fetiţei să întrerupă brusc totul.

Un lucru era sigur: tentativa de a consola o fată care suferea se transformase într-o îmbrăţişare pătimaşă. Lucinda era stupefiată, dar ştia bine că nu visase. Preţ de câteva clipe, el o dorise, deşi o iubea pe Sabina!

Soarele nu răsărise încă atunci când ea se strecură jos din pat şi intră fără zgomot în baie, ca să-şi facă toaleta şi să se îmbrace fără s-

o trezească pe fetiță, care dormea dusă...

După zece minute ajunsese deja, în vârful picioarelor, pe culoar, gata să plece la o mică plimbare...

Trecând prin curte, remarcă faptul că, în afara BMW-ului şi Land-Rover-ului, mai erau doar trei maşini. Dar cu siguranță că, peste zi, vor veni mai multe, spaniolilor le plăcea să plece în week-end ca să schimbe aerul. Sabina va ajunge aici spre ora două şi jumătate-trei, tocmai la timp pentru dejun. Cu siguranță că şi ea se trezise devreme, prea nerăbdătoare să ajungă lângă Diego.

Lucinda merse repede până la baza colinei, apoi începu să urce încet. Se opri să mai răsufle şi să admire peisajul. Deodată recunoscu o voce familiară în spatele ei şi se întoarse, cu inima bătându-i puternic.

- Bună dimineața, eşti foarte matinală, îi zise Diego liniştit.

- Bună dimineața.

Ea se strădui să-i zâmbească şi continuă să admire peisajul.

- ...îmi place să mă plimb înainte de micul dejun.

- Si mie, mai ales după o noapte agitată.

- N-ai dormit bine? Poate din cauza lunii? Cred că era lună plină, pentru că era lumină ca ziua.

El se apropie de ea.

- Nu. Alta a fost cauza, Lucinda...

înainte ca el să poată continua, ea îl întrerupse:

- Ca să fiu sinceră, nici eu n-am prea dormit. N-am încetat să mă tot gândesc la... ceea ce s-a petrecut aseară.

- Si eu m-am gândit.

Fără să-l privească, ea spuse foarte repede, ca şi cum ar fi vrut să scape de o obsesie:

- Ti-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai uita asta. Eu... eu eram tulburată. Nu obişnuiesc să mă port astfel. Mă simt îngrozitor de stânjenită. M-aş simți mult mai în largul meu dacă am putea să

spunem că nu s-a întâmplat nimic...

Urmă un moment de tăcere. Apoi, Diego zise:

- De acord. Să uităm totul. Să ne alungăm amândoi povestea asta din minte. Pe curând.

Cu aceste cuvinte, el se îndepărtă repede, lăsând-o pe Lucinda împărțită între o senzație de uşurare şi un imens sentiment de regret.

*
* *

Puțin mai târziu, în timp ce luau micul dejun, Diego o trimise pe Rosa în camera lui ca să-i aducă un carnețel negru pe care-l lăsase pe noptieră. Aşteptă până ce fetița ieşi din încăpere, apoi spuse:

- în legătură cu bărbatul acela care crezi că este tatăl tău...

Lucinda roși.

- Credeam că am hotărât să uităm toate astea... începu ea.

- Da, dar *tu* n-ai să poți uita. Te va urmări gândul mereu. Aşadar, ai spus că se afla împreună cu un spaniol la bordul unui vas. Ai reținut numele?

- Nu. Nu m-am uitat decât la el, la nimic altceva.

- Eşti sigură că înainte să-l vezi, n-ai remarcat numele vasului, sau al portului din care vine? Uneori memoria îți face surprize ciudate. încearcă să-ți aminteşti.

Lucinda se concentră, dar în zadar.

- Iartă-mă, dar eu n-am navigat niciodată, şi nu prea dau atenție navelor. Pot să-ți spun doar că era un iaht mare, dar în privința provenienței sale, n-am nici cea mai mică idee. Ce mai contează? Dacă ieri ar fi fost o zi posomorâtă, nu ne-am fi dus în port... şi nu l-aş fi văzut, nici pe el nici vasul. Si poate că aşa ar fi fost mai bine.

- Da, cu siguranță. Dar cum totuşi l-ai văzut, situația este cu totul alta. Trebuie să încercăm să aflăm cine este acest om. Tu poate nu ai reuşi să afli, dar eu pot să încerc. Am navigat şi eu, pe vremuri... Dacă acest iaht se mai află aici - şi s-ar putea să nu mai fie

- eu aş putea să mă duc să dau o raită pe acolo, să vorbesc cu omul şi, poate, să aflu multe lucruri despre el. Poate chiar îmi va spune că nu poate să fie tatăl tău pentru că, de exemplu, făcea o corazieră în Caraibe la vremea când ai fost concepută, de ce nu? Crezi că nu merită să încerc, măcar pentru a-ți risipi îndoielile?

Un timp, Lucinda nu spuse nimic, cuprinsă de sentimente contradictorii. Pe de altă parte, ar fi vrut să afle mai multe despre bărbatul de pe iaht, iar pe de alt parte, ezita să-l lanseze pe Diego în investigații privind originile ei oarecum nelegitime.

- Nu, zise ea în sfârşit, nu pot să te fac să pierzi o dimineață cu o cercetare atât de extravagantă. Este amabil din partea ta să te oferi, dar...

-Această extravaganță, cum îi zici tu, este orice numai pierdere de timp nu; întreab-o pe Rosa. Ea este mult mai fericită că te ocupi tu de ea decât dacă ar avea două femei mai în vârstă. Deci, trebuie să fii bine dispusă.

-Mulțumesc. Cu siguranță că exagerezi, dar mă bucur că mi-o spui. Oricum, nu pot totuşi să te las să anchetezi în locul meu!

El îşi puse mâna peste cea a Lucindei.

- Lucinda, te stânjeneşte faptul că părinții tăi n-au fost căsătoriți? o întrebă el cu blândețe. Nu ai nici un motiv. Ei ar trebui să se simtă stânjeniți. Ei au fost iresponsabili, dar tu n-ai nici o vină!

El zâmbi cu o oarecare amărăciune.

-...Cu toții suntem puțin iresponsabili când suntem tineri, continuă el. Nu este vina ta dacă părinții tăi au fost amândoi inconştienți. Nu te frământa pentru asta. în orice caz, pot să spun că tu nu le-ai moştenit defectele. în tine se poate avea încredere.

Atingera mâinii lui şi laudele acestea neaşteptate o emoționară profund. Totuşi, pentru a-şi ascunde emoția, Lucinda îşi retrase mâna şi se sprijini de speteaza scaunului înainte să spună cu toată detaşarea de care era în stare:

-Astăzi eşti pus pe complimente! Am impresia că eu întruchipez

toate virtuțile. Te asigur însă că nu mă stânjenește deloc faptul că sunt născută în afara căsătoriei. în zilele noastre, se întâmplă destul de des, nu-i aşa? Chiar şi când cei doi se iubesc, aleg uneori să nu se mai ducă la Primărie. Ah, iat-o pe Rosa, ți-a adus carnețelul.

întoarcerea fetiței puse capăt discuției lor şi începură să vorbească de cu totul altceva.

- Ne ducem să căutăm cărți ca să pot începe să învăț spaniola, anunță cu mândrie Rosa la sfârşitul mesei. Vii cu noi, tată?... vreau să zic: *Padre*.

- Bravo! Dar îmi pare rău. Imposibil să vin cu voi în dimineața asta. Mă duc să mai caut nişte gresie pentru pardoseala din bucătărie. Există la Aldea o fabrică şi o expoziție de gresie. Este mai înțelept să mă duc să arunc o privire acolo, nu se ştie niciodată.

Ia te uită! Era oare deschis şi sâmbăta? Ciudat... în ciuda prezenței Rosei, Lucinda se crezu obligată să întrebe:

- Te duci într-adevăr la Aldea? N-aş vrea să mergi în altă parte...

El îi aruncă o privire indescifrabilă şi spuse, de data asta în franceză:

- Ți-o încredințez pe Rosa. Ai încredere în mine.

Se aplecă şi-şi sărută fiica.

- Pe curând, draga mea.

Si se îndepărtă, zăngănindu-şi cheile maşinii.

*
* *

Tortosa era un oraş mai mare decât San Carlos sau Amposta, şi mult mai bogat. Hoinărind prin labirintul de străduțe cu magazine elegante, Lucinda nu putu să reziste ispitei de a-şi cumpăra o pereche de cizme din piele şi o poşetă asortată. La urma urmei, dat fiind salariul său, putea să-şi permită din când în când câte o nebunie.

Se întoarseră la hotel pe la ora unu după prânz. Diego sosi şi el

câteva minute mai târziu, iar Sabina probabil că nu va întâzia prea mult.

-Ai găsit gresie, tată? întrebă Rosa când tatăl ei li se alătură la bar.

-Nu, din păcate. Va trebui să mă reped săptămâna viitoare până la Valencia. Voi v-ați comandat ceva de băut?

- Da, zise Lucinda văzându-l pe chelner venind cu o tavă spre ele.

Diego comandă şi el o bere şi se aşeză comod într-un fotoliu.

-Am mai băut o bere azi-dimineață... la Clubul Nautic din San Carlos.

Lucinda îl privi cu intensitate; el continuă ca şi cum n-ar fi observat-o:

- ...Chiar în fața clubului, se mai află încă un vas pescăresc în construcție pe şantier. Mi-ar plăcea să asist la lansarea lui. Interesant însă că astăzi nu prea erau iahturi în port... Cel pe care l-ați văzut ieri plecase.

Intrigată deja de remarca pe care Diego o făcuse de dimineață în franceză, Rosa înțelese perfect că se petrecea ceva între cei doi adulți şi că ea nu trebuia să ştie.

-Ce vas, Lucinda? întrebă ea.

Dar în clipa aceea, în bar apăru, radioasă, Sabina.

-Bună ziua tuturor! Am venit. Voi ce mai faceți?

Când Diego se ridică s-o întâmpine, ea se repezi să-l îmbrățişeze cu o înflăcărare tipic meridională.

în urma ei apăru un bărbat. Nu era prea înalt, da foarte seducător, cu înfățişarea uşor maură.

Probabil că şi el era foarte gelos în această clipă, gândi imediat Lucinda, văzându-i o licărire de surprindere în ochii negri, în timp ce Sabina îl strângea în brațe pe Diego, atât de seducător şi el - şi cam de aceeaşi vârstă.

De ce venise bărbatul acesta la Tortosa? Era oare o manevră a Sabinei ca să-l facă gelos pe Diego? Se săturase oare să mai aştepte şi se hotărâse să vadă cum mai stăteau lucrurile cu Diego? Dacă era aşa, atunci însemna că-i aplică un tratament foarte crud însoţitorului ei.

în sfârşit, Sabina se întoarse spre ea.

- Lucinda... cât mă bucur să te revăd!

O sărută pe amândoi obrajii.

- Ti-l prezint pe Esteban Sanchez, un prieten.

- Sunt încântat să vă cunosc, senorita.

Salutul lui era doar amabil şi atât; nu-i acordă Lucindei decât o atenţie distrată.

- Si eu, senor.

Sabina termină prezentările.

- Si iată-l pe foarte vechiul meu prieten, Diego Montfalco. Ne cunoaştem dintotdeauna... şi fiica lui, Rosa.

Când Esteban înţelese că Diego, chiar dacă nu purta verighetă ca toţi soţii spanioli, era tatăl acestei fetiţe, deci nu reprezenta un pericol, imediat surprinderea din ochi îi dispăru. îşi strânseră viguros mâna.

- Ce vreţi să beţi? întrebă Diego făcându-i semn chelnerului.

Sabina comandă un pahar de vin alb. Esteban ceru apă minerală.

- Esteban este jocheu, îi explică Sabina Lucindei. El trebuie să aibă grijă întotdeauna de greutatea lui. Nu prea are voie să mănânce bine, să bea vin, bietul de el.

- Există şi alte plăceri în viaţă, o asigură el cu o privire de jar care aproape că o făcu pe Sabina să izbucnească în râs.

- Ce este atât de nostim? întrebă Rosa.

Ei vorbiseră în spaniolă, şi fetiţa nu înţelesese.

- Este intraductibil, îngeraşule, îi spuse Sabina. Mă tem că Esteban nu prea vorbeşte englezeşte, sau foarte puţin.

-Bine, atunci eu o să continuu să-mi colorez cărțile, zise Rosa, care niciodată nu se considera centrul lumii, ceea ce Lucinda constatase cu satisfacție mai de mult.

Fetița începu să-şi ascută un creion, punând cu grijă resturile într-o scrumieră.

Adulții continuară o conversație amicală până ce urcară în sala restaurantului, unde îi aştepta o sticlă de şampanie, într-o frapieră strălucitoare de lângă masă.

- Ce sărbătorim, Diego? întrebă Sabina. Aniversarea ta?

Se întorsese spre Lucinda cu această ultimă întrebare, dar aceasta scutură din cap.

- Mă gândeam că mai degrabă tu ai avea ceva de stropit, zise Diego în timp ce-i oferea Lucindei un scaun.

Sabina schimbă o privire cu Esteban. Apoi, respirând adânc, spuse:

- Este adevărat, noi avem ceva de stropit cu şampanie. Ne vom căsători. Eşti primul care află, Diego... dar probabil că bănuiai deja.

- Da, bănuiam, zise Diego zâmbind. Felicitări, Esteban. Eşti un norocos... Sabina este o fată excepțională. Va trebui s-o faci fericită.

- Mulțumesc, don Diego, zise Esteban strângându-i viguros mâna întinsă.

- Te rog, lasă baltă „don“... practic vom fi ca nişte cumnați; Sabina este ca o soră pentru mine. îți doresc numai fericire, Sabina.

O sărută din nou pe amândoi obrajii, dar de data asta Esteban nu mai văzu roşu în fața ochilor.

Apoi veni rândul Lucindei să-şi formuleze urările. Era uluită şi departe de a se fi aşteptat la o asemenea lovitură de teatru. îi fu puțin ruşine că se înşelase astfel.

în timpul prânzului rafinat, aflară toată povestea: Sabina şi Esteban se iubeau de multă vreme, dar cum el era jocheu şi fiu de rândaş, părinții fetei consideraseră că nu era potrivit pentru fiica lor.

- Nici faptul că este un jocheu de prima mână, că a câştigat - şi

pus deoparte - mulți bani, că printre altele are o mulțime de calități, nimic nu i-a putut convinge, le explică Sabina. N-au vrut niciodată să se răzgândească. Cum în curând vor fi trei ani de când aşteptăm răbdători, şi cum în curând eu voi împlini treizeci de ani, nu mai vreau să aşteptăm. Dacă părinții mei mă condamnă, asta mă va face să sufăr - dar mult mai puțin decât dacă ar trebui să renunț la un soț ca Esteban.

- Sunt sigur că nu se va pune problema să te repudieze, Sabi, zise Diego. Desigur, la început vor fi furioşi, dar se vor linişti când vor vedea că e ceva serios. Mama ta este, într-adevăr, puțin snoabă, dar tatăl tău nu. Ideile ei sunt complet retrograde, chiar şi pentru Spania.

- Exact, încuviință Esteban. Asta îi spun eu Sabinei de luni de zile. Dar ea nu suportă să se certe cu părinții... şi, în orice caz, la început o să fie o poveste teribilă...

Lucinda rămase tăcută, în timp ce ei discutau situația. îşi întorcea pe toate fețele în minte consecințele acestei încurcături în privința relației sale cu Diego.

Dacă ar fi ştiut, nu i-ar mai fi spus că voia să uite îmbrățişarea lor întreruptă din ajun. Si azi-dimineață, la micul dejun, nu şi-ar mai fi retras mâna. Acum, probabil că el îşi imagina că ei nu-i place s-o atingă! Ah, dacă ar fi ştiut...

După prânz, Sabina şi Esteban hotărâră să meargă să se plimbe pe malul fluviului. Diego se scuză spunând că are de dat nişte telefoane, ceea ce-i păru destul de ciudat Lucindei, într-o sâmbătă după-amiază. Rosa și cu ea rămaseră la soare, ea citindu-i fetiței *Grădina secretă,* în timp ce aceasta tricota un fular, care avea deja vreo doi metri, pentru ursulețul ei Orson.

Seara, în timp ce Rosa îşi lua cina în cameră, Lucinda se îmbrăcă pentru dineul care urma să se prelungească într-o discotecă - dacă vor găsi totuşi una mai puțin zgomotoasă.

- Ce frumoasă, zise Rosa, aprobatoare, văzând-o pe Lucinda punându-şi o rochie subţire, transparentă, cu buline mici, lucrată la casa Diane Freis, şi pe care Georgia o cupărase la Hong Kong.

Poate că era cam prea elegantă pentru un orăşel spaniol de provincie la sfârşit de noiembrie, dar Lucinda era pregătită să-şi asume riscurile, după ce, la Casa Montfalco, se îmbrăcase prea simplu la petrecere.

Când ajunse la bar, nu venise încă nimeni. Barmanul păru un pic surprins de eleganţa ei strălucitoare, dar îi arătă mai multă consideraţie ca înainte. Ea se aşeză pe un taburet înalt şi trăncăni o vreme cu el, întrebându-se între timp care va fi reacţia lui Diego când o va vedea.

Dar ceilalţi coborâră înaintea lui. Când apăru şi el, nu păru să-i remarce toaleta. Părea cu gândul în altă parte.

în timpul cinei - fructe de mare, urmate de o somptuoasă paella - el vorbi mai ales cu Esteban despre curse de cai, lăsându-le pe femei să-i asculte, sau să vorbească între ele. Apoi, când sosi cafeaua, se întoarse spre Lucinda.

- Dacă nu vrei neapărat să vezi cum arată discotecile locale, eu m-aş duce la culcare imediat, şi i-aş lăsa doar pe cei doi îndrăgostiţi ai noştri să investigheze viaţa de noapte din Tortosa.

Lucinda nu mai avea de ales decât să spună că nici ea nu-şi dorea neapărat să iasă.

Pentru a doua noapte succesivă, rămase trează până spre zori...

* *

A doua zi, duminică, era o vreme superbă. Cerul era de un albastru pur. îşi luară un coş de picnic să mănânce în sat şi acolo îşi petrecură aproape toată ziua. în sfârşit, se duseră să cineze la un renumit restaurant din San Carlos; seara fu foarte veselă. încurajaţi de acceptarea lui Diego, Sabina şi Esteban plecară luni dimineaţa

devreme spre Barcelona să înfrunte „furia părintească", cum zicea Sabina râzând. Ziua trecu repede.

în seara aceea, Lucinda era singură în cameră când sună telefonul; se duse să răspundă. Cine putea să fie?

- *Senorita* Radstone? Vă sună de la Londra, o anunță centralista. Rămâneți la telefon.

Se auziră nişte paraziți, apoi:

-Lucinda? La telefon este Laurian Thornham. Ce mai faceți voi acolo?

- Oh... foarte bine! zise Lucinda, spurprinsă. în principiu, urmează să ne instalăm la Pobla de Cabres, miercuri. Vrei să vorbeşti cu Diego - pardon, cu James - fără îndoială? Cred că încă mai este afară jucându-se cu mingea cu Rosa, de aceea ți-au dat legătura în camera mea.

- Nu, nu, cu tine voiam să vorbesc. Am plănuit să petrecem Crăciunul în Spania, este o idee bună, nu-i aşa? Si ne-ar plăcea să aducem cu noi şi nişte prieteni ca să petrecem împreună sărbătorile. O să fie amuzant. Dar o să locuim la Castillio de la Zuda, hotelul în care stați voi acum. Ceea ce aş vrea eu, dacă nu te deranjează, este să-l rogi pe directorul hotelului să-ți arate cele mai frumoase camere, şi tu să le alegi şi să le reții pe cele care-ți plac. Dacă ai putea să-mi faci acest imens serviciu, ar fi minunat.

- Bineînțeles! Chiar mâine o să mă ocup de asta. Când credeți că o să veniți?

- Pe douăzeci şi trei seara. O să luăm avionul până la Barcelona şi de acolo venim ori cu trenul ori închiriem un microbus, sau chiar un mic avion. Oliver zice că există un aerodrom lângă San Carlos şi nu mai ştiu cum.

- Există un eliport. Dar Diego trebuie să ştie toate astea.

- în sfârşit, nu ăsta este lucrul cel mai urgent. în primul rând vreau să aflu dacă putem fi bine găzduiți. Am să te sun mâine la aceeaşi oră, de acord? Ia spune-mi, Rosei îi place Spania?

- Până acum, foarte mult.

- Dar tu... te bucuri că te-ai întors?

Ceva în felul în care Laurian îi pusese întrebarea îi reaminti Lucindei că Oliver Thornham fusese cel care-l obligase mai mult sau mai puțin pe Diego s-o ia cu el.

- Oh da, foarte mult, mulțumesc, zise ea.

Mai vorbiră câteva minute. Apoi Laurian închise, lăsând-o pe Lucinda emoționată la gândul că ea va veni cu un întreg grup de prieteni de la Londra până la Tortosa pentru a petrece Crăciunul. I se părea că toți acești oameni cu care avea de-a face acum - familia Thornham, familia Montfalco - trăiau pe niște culmi la care ea nici nu avea voie să aspire. Se simțea mai apropiată de Esteban, chiar dacă și el în domeniul lui reușise excepțional. Dar ea, Lucinda, avea ea ceva excepțional? Nimic, absolut nimic! gândi ea, necăjită.

* *

Marți, Diego o anunță că nu vor pleca a doua zi spre Pobla de Cabres așa cum prevăzuseră, pentru că urmau să plece la Barcelona.

Gândindu-se că el are probabil cine știe ce afaceri urgente de rezolvat acolo, Lucinda îi propuse ca ea și Rosa să rămână în casa ei din deltă până la întoarcerea lui, dar el nici nu vru să audă. Va fi nevoie de ea la Barcelona. Putea să-și lase aici la hotel cea mai mare parte din bagaje, dar trebuia să-și ia cu ea ceva elegant pentru un cocteil la care erau invitați chiar în seara aceea.

- De ce ar trebui să merg și eu? Te rog să nu te simți nicidecum obligat să mă incluzi în aceste întâlniri mondene.

-Eu țin în mod deosebit ca tu să fii acolo, insistă cu fermitate Diego.

în tonul lui era ceva dur și tăios. Fără îndoială că, fără să recunoască, era supărat pe ea că-l respinsese. Dar cum să-i explice? Nu acum, în nici un caz, asta n-ar face decât să înrăutățească

lucrurile. Trebuia să aştepte momentul potrivit pentru a încerca o apropiere.

*

* *

Plecaţi devreme de la hotel, ajunseră la Casa Montfalco exact la timp pentru a bea cafeaua de ora unsprezece dimineaţa cu dona Julia. Lucinda avu impresia că de data acesta, atitudinea ei faţă de ea era mai amicală.

- Acum vreo jumătate de oră te-a căutat aici cineva la telefon, Lucinda. De la Londra. Un oarecare domn John Sidmouth, de la Editura Sidmouth-Grimston. A încercat să te găsească azi-dimineaţă la hotel, dar tocmai plecaserăţi şi i s-a dat numărul nostru de telefon. Tu le-ai lăsat numărul, Diego?

El încuviinţă din cap.

- I-am spus lui Sidmouth că vei sosi spre prânz, continuă marchiza; o să revină. Probabil că este vorba despre cartea bunicului tău. Diego mi-a vorbit despre ea.

- Este un semn bun, zise Diego. în general, editorii nu telefonează ca să refuze o carte; înseamnă că este interesat.

- Oh, e pasionant, zise mama sa, adresându-i pentru prima oară un zâmbet cald Lucindei.

Puţin înainte de prânz, dona Julia o conduse în mica bibliotecă în care se afla uşa secretă.

- în felul acesta, vei putea vorbi liniştită cu domnul Sidmouth, de aici. Până atunci, distrează-te căutând sistemul de deschidere a uşii!

La ora douăsprezece şi zece minute domnul Sidmouth sună; douăzeci de minute mai târziu, Lucinda se alătură celorlalţi, cu privirea strălucind de emoţie.

- îl interesează! Atât de mult încât mâine va lua avionul ca să vină să discute cu mine. Vă daţi seama? Sper să nu te superi, Diego. Dar bineînţeles, dacă vrei să pleci mai devreme, nu-i nimic, eu pot

să mă întorc cu trenul. Domnul Sidmouth m-a invitat la prânz la *Ritz.* Nu-mi vine să cred! Este fantastic!

- Minunat... Felicitările mele.

- Nu sunt grăbit să mă întorc, Lucinda. Suntem cu toții curioşi şi nerăbdători să aflăm ce are să-ți spună. La telefon, ți-a dat vreo speranță?

- Ei bine, am impresia că vrea într-adevăr să publice această carte. Dar vrea să facă unele schimbări.

- Cât timp rămâne la Barcelona? Dacă trebuie să înnopteze aici, am putea să-l găzduim, sugeră dona Julia, ce zici?

- Oh, sunteți foarte amabilă, zise Lucinda cu recunoştință, dar cred că vrea să rămână mai multe zile. Dacă am înțeles eu bine, are mai multe întâlniri de afaceri. Doar nu numai cartea bunicului l-a adus atât de departe! Dar... presupun că restaurantul *Ritz* este un loc foarte şic? Aş putea să vă cer o favoare, dona Julia?

- Chiar te rog.

-Ați putea să-mi spuneți părerea dumneavoastră în legătură cu ce toaletă să-mi pun?

- Bineînțeles, draga mea... cu plăcere.

Mai târziu, Lucinda trebui să recurgă din nou la sfaturile ei în privința rochiei pentru cocteilul din seara aceea. Dona Julia veni în camera ei.

-Ai un gust excelent, draga mea. Constat că spre deosebire de cele mai multe dintre fetele de vârsta ta, nu-ți cheltuieşti banii cumpărându-ți haine ieftine care n-au nici un fason. Preferi să ai mai puține lucruri, dar de bună calitate. Asta-i bine.

Lucinda preferă să-i spună, în parte, adevărul.

- Dat fiind că nu mi-am câştigat niciodată singură existența înainte să fiu angajată de Diego, n-am putut să-mi cumpăr nici puține haine de bună calitate, nici mai multe dar ieftine, recunoscu

ea cu sinceritate. Toate astea mi-au fost dăruite de către cineva care are şi bani şi gust.

- Eşti norocoasă.

Chiar dacă marchiza ar fi fost curioasă să afle cine era această binefăcătoare necunoscută, avea totuşi prea multă educaţie ca să întrebe. O sfătui pe Lucinda să-şi pună compleul de la Casa Laurian.

- Cred că după cocteil veţi fi invitaţi la cină, zise ea. Iar pentru prânzul cu domnul Sidmouth, cred că taiorul acesta de Ralf Lauren se va potrivi perfect. Catifeaua asta maro merge de minune cu tweed-ul, este foarte şic, şi absolut exact ce trebuie pentru un prânz la *Ritz*.

în sfârşit, sosi şi seara. Lucinda era aproape gata când, spre surprinderea ei, Diego intră în cameră.

- Trebuia să-ţi vorbesc, zise el.

Se întrerupse şi se întoarse către cameristă.

- Te rog să ne laşi singuri, Amparo.

Aceasta ieşi, cu un aer dojenitor.

- ...Pe vremea când Amparo era tânără, nu se făcea ca o fată să rămână singură în încăpere cu un bărbat - doar dacă nu era cumva tatăl sau fratele ei - şi mai ales într-un dormitor, îi explică Diego. Dar, spune-mi, nu te deranjează s-o ai mereu în preajma ta? Dacă este aşa, nu ezita şi spune-i că n-ai nevoie de ea.

- Ar fi o jignire pentru ea! Nu, nu-ţi face griji, nu mă deranjează. Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

El începu să se joace cu nişte chei pe care le avea în buzunar; părea tulburat. Dar de ce?

- Probabil că o să te superi pe mine, dar promite-mi că o să mă asculţi până la capăt înainte să spui ceva. Promite-mi.

- De acord, îţi promit. Dar spune-mi repede, despre ce este vorba?

- îţi aminteşti că ţi-am spus că iahtul din San Carlos, la bordul

căruia l-ai văzut pe bărbatul care bănuieşti că ar fi tatăl tău, plecase când m-am dus eu acolo a doua zi?

- Da, îmi amintesc foarte bine.

- Ceea ce nu ți-am spus este că m-am informat despre el. Autoritățile portului au putut să-mi dea numele vasului, şi înmatricularea lui din Barcelona. După aceea, mi-a fost uşor să aflu numele proprietarului şi mai multe lucruri despre el şi despre echipaj, mulțumită prietenilor mei de la Yaht Club. Acum ştiu destule lucruri despre omul tău. Se numeşte Roderick Tresillian. Este un aventurier - dar în sensul bun al cuvântului. Nu este căsătorit, n-a fost nicidoată. Am putut afla chiar că, înainte cu şase luni de naşterea ta, el a plecat să facă înconjurul lumii într-un vas cu pânze. Cu şase luni înainte de asta, se afla în Anglia şi-şi pregătea călătoria.

Lucinda rămase nemişcată, aşezată în fața oglinzii. îşi amintea de răspunsul Georgiei când o întrebase dacă se mai gândea vreodată la tatăl fiicei sale. „Cu siguranță că este mort; îşi petrecea timpul riscându-şi viața“, îi spusese ea.

- ...Asta nu-i tot, continuă Diego, după un moment de tăcere. Acest Tresillian se află la Barcelona şi va fi astă-seară la cocteil. Să nu crezi că este o pură întâmplare; eu am aranjat asta. După tot ce am aflat, m-am gândit că trebuie să vă întâlniți.

* *

Salonul cel mare era aproape plin când ajunseră ei. Erau vreo cincizeci de persoane, cu cupe de şampanie în mâini, gesticulând, vorbind, râzând. Hărmălaia era de nedescris.

Lucinda scrută cu o oarecare teamă chipurile. Poate că el încă nu venise, sau poate că era aici, undeva, ascuns în mulțime? O cuprinse un sentiment de panică la gândul că se va trezi față-n față cu cel care ea era sigură că era tatăl ei. Regreta acum că venise.

- Haide, curaj, îi şopti Diego la ureche.

Ea ridică ochii spre el.

-Te rog, nu mă lăsa singură.

-Bineînțeles că nu. Rămân cu tine... nu-ți fie teamă.

îi făcu discret cu ochiul.

După un timp, o femeie într-o rochie neagră elegantă se desprinse din mulțime şi veni zâmbind spre ei.

-Diego, dragul meu... ce plăcere... nu prea te mai vedem!

îl îmbrățişă cu înflăcărare, apoi continuă:

- ...Si iat-o şi pe prietena ta englezoaică. Mă bucur că ați putut veni! Cum, încă nu v-ați luat nimic de băut?... Juanito!

La apelul ei, se apropie imediat un chelner, cu o tavă plină de pahare în mână.

- Tu cunoşti pe toată lumea, Diego, nu mai este cazul să fac prezentări! Oh, vă rog să mă iertați...

Se îndepărtă ca sâ-i întâmpine pe noii-veniți.

-Sigur că eu cunosc pe toată lumea dar, înainte de toate, vreau să-ți arăt priveliştea, Lucinda. Vino.

O luă de mână şi o conduse printre grupurile de invitați spre un imens perete de sticlă. De aici se vedea întreg oraşul scânteind în noapte. Casa, o construcție foarte modenră, aşezată în vârful unei coline, se afla în apropierea muzeului de artă catalană. Jos, în depărtare, se vedea biserica Sacrada Familia, încă neterminată, dar bine luminată. Imediat în prim-plan, grădina imensă era feerică.

-Totul aici este de un lux impresionant, dar îmi place mai mult Casa Montfalco, murmură Lucinda în timp ce priveau, unul lângă altul, luminile Barcelonei şi ale împrejurimilor.

-Sper să fie aşa, zise Diego.

înainte ca ea să aibă timp să înțeleagă semnificația cuvintelor lui mai degrabă ciudate, o pereche destul de tânără veni spre ei. Se vedea bine că-l cunoşteau pe Diego, pe care nu-l văzuseră de multă vreme.

După ce se făcură prezentările, începură să-şi spună unii altora

noutăţile; Lucinda asculta fără prea mare atenţie, concentrată fiind pe mulţimea de invitaţi. Deodată, nu-şi putu stăpâni o uşoară tresărire: îl zărise pe Roderick Tresillian.

Acesta era îmbrăcat într-un blazer de o croială superbă, o cămaşă în dungi roz şi albe, şi o cravată verde. Arăta foarte bine, cu părul grizonant şi cu faţa bronzată. Era oare acesta bărbatul pe care Georgia îl iubise odinioară?

Cu siguranţă că şi Diego îl reperase. într-adevăr, curând, profitând de o pauză în conversaţie, se scuză politicos faţă de prietenii lui şi, luând-o pe Lucinda de mână, o conduse spre Roderick. Inima fetei începu să bată cu putere; se va afla în faţa bărbatului care era poate tatăl ei!

- Bună seara, îl salută Diego. Cred că acum câteva zile era cât pe ce să ne întâlnim la San Carlos; am aflat că aţi făcut escală acolo pentru o noapte, întorcându-vă de la Puerto Banus împreună cu Carlos Hernandez.

- Exact. Sunteţi un prieten de-al lui? întrebă englezul cu un zâmbet amical.

- Oarecum. Eu sunt Diego Montfalco. Sunt încântat să vă cunosc.

- Tresillian... Roderick Tresillian. Si eu sunt încântat.

Cu ochii lui gri-verzi strălucind de inteligenţă, îl observa pe Diego cu atenţia insistentă a celui care se străduieşte să-şi întipărească în minte chipurile oamenilor pe care-i întâlneşte.

- Iată una din compatrioatele dumneavoastră... Domnişoara Lucinda Radstone, zise Diego întorcându-se spre fată.

- încântat, domnişoară Radstone.

Pe moment, Tresillian o salută cu curtoazie. Dar după câteva secunde, avu o expresie absolut perplexă.

- Aţi... aţi spus... Radstone? Cu „R“. de la Robert?

Lucinda încuviinţă din cap; inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Am cunoscut pe cineva cu numele acesta, zise el strângându-i

mâna. Pe Constantin Radstone... exploratorul. Cred că acum este foarte bătrân.

-Ar fi avut optzeci de ani în ianuarie, dar a murit acum câteva luni. Este bunicul meu.

- Asta-i bună! Ce coincidență extraordinară! L-am cunsocut foarte bine... la fel ca şi pe bunica dumitale. îmi amintesc mai ales de bucătăria ei şi de mâncărurile bune pe care le făcea.

Ochii îi scânteiară la această amintire.

- ...Si am cunoscut-o şi pe mama dumitale, fireşte.

Pentru prima oară, Lucinda întrezări prăpastia care se deschidea în fața ei. Descumpănită, se întoarse spre Diego.

Cu un tact foarte britanic, acesta o întrebă imediat dacă nu dorea să bea ceva. înțelesese fără îndoială că fata voia să rămână singură cu presupusul său tată. Cum ea încuviință din cap recunoscătoare, el adăugă:

- Dă-mi voie să te scap de paharul ăsta gol. Dumneavoastră doriți ceva, domnule Tresillian?

-Cu plăcere, mulțumesc.

Tresillian îşi goli paharul şi i-l întinse lui Diego care se îndepărtă imediat. Atunci, Lucinda profită ca să-i spună repede interlocutorului său, aproape în şoaptă!

- Stiu că o să vi se pară foare bizar, dar v-aş fi recunoscătoare dacă nu ați rosti numele mamei mele. Deocamdată, nu pot să vă explic de ce, dar este foarte important.

Evident, aventurierii căliți ştiu să reacționeze imediat.

- Si ce mai face mama dumitale? zise el, ca si cum şi-ar fi continuat o idee, fără să-şi manifeste surprinderea față de cererea ei. De ani de zile nu am mai văzut-o.

-Este foarte bine. Stați aici mai mult timp, domnule Tresillian?

- Nu am planuri foarte precise. Dar dumneata? Te afli aici în vacanță?

- Nu. Lucrez... pentru domnul Montfalco. Iată-l că soseşte... Mulţumesc, Diego, zise ea zâmbind când el îi întinse un pahar de şampanie.

Îl servi de asemenea şi pe domnul Tresillian şi păru uşurat să vadă că totul era în regulă.

- Lucinda, am să te rog să mă scuzi, am văzut pe cineva cu care trebuie neapărat să vorbesc.

- Desigur.

Ea nu se lăsă înşelată şi înţelese că acesta era încă un pretext pentru a o lăsa singură cu tatăl ei... dacă era într-adevăr tatăl ei.

- „Patronul“ dumitale vorbeşte o engleză impecabilă... fără nici o urmă de accent, observă Tresillian.

- Mama lui este englezoaică, şi el şi-a făcut studiile în Anglia.

- Asta explică totul! Poate ar fi mai bine să ne aşezăm undeva? Probabil că din cauza vârstei, aceste mondenităţi, unde toţi vorbesc tare şi stau în picioare, mi se par după un timp mai degrabă obositoare.

- Să mergem pe terasă. Afară este foarte plăcut astă-seară.

- Excelentă idee.

Pe terasă nu mai era nimeni.

- Sunt puţin intrigat, zise el în timp ce se apropiau de balustradă. De ce nu vrei ca domnul Montfalco să afle numele mamei dumitale?

- Pentru că el nu poate suporta feministele militante şi ar putea crede că-i împărtăşesc ideile.

- Ceea ce nu este cazul, nu?

- De fapt, eu sunt o feministă moderată. Mama a fost o extremistă. Acum însă se pare că s-a mai potolit. Aţi cunoscut-o bine?

- Foarte bine, într-o vreme... Georgia a ales să poarte numele mamei sale, iar dumneata îl porţi pe cel al bunicului. De ce?

Lucinda sorbi o gură de şampanie ca să mai câştige timp înainte

să răspundă, şi de asemenea şi puţin curaj.

- Pentru că nu-l pot purta pe al tatălui meu. Părinţii mei nu au fost căsătoriţi. Iar eu habar n-am care este identitatea tatălui meu.

Urmă o lungă tăcere.

- Când te-ai născut? întrebă în sfârşit Tresillian.

Cu o voce limpede, ea îi spuse data naşterii.

Preţ de câteva clipe, Roderick Tresillian nu zise nimic, apoi îşi scoase blazerul.

- Este vreme frumoasă, dar o emoţie puternică poate să te înfrigureze, zise el.

Si, cu un gest părintesc, acoperi cu haina sa umerii fetei.

- Cred că sunt multe şanse ca eu să fiu tatăl tău, Lucinda.

Când ea îl privi, el adăugă:

- ...Ce-ar fi să mergem să cinăm undeva? Ce zici? Cu siguranţă că avem o mulţiume de lucruri să ne spunem. Ce o să zică Montfalco dacă-l abandonezi aici?

* *

Restaurantul era mic şi liniştit, chiar dacă era foarte devreme. Diego le recomandase să meargă acolo.

- ...Când, după doi ani, m-am întors în sfârşit în Anglia, îi explică Roderick, prima mea grijă a fost să mă întâlnesc cu Georgia. Cearta noastră m-a urmărit tot timpul cât am stat în străinătate. Voiam să mă împac cu ea... să-i cer, încă o dată, să se căsătorească cu mine. Dar a fost în zadar. Nu se răzgândise între timp... şi ea este încăpăţânată, ştii bine! Zicea că o exploatez şi eu la fel cum tatăl său, după părerea ei, o exploatase pe mama ei. Nu ştiam - nici nu-mi imaginam măcar că făcuse un copil în lipsa mea. Nici doamna Radstone nu mi-a spus când am întâlnit-o. Fără îndoială că Georgia o pusese să se jure că n-o să-mi spună, sau poate cine ştie ce grozăvii i-o fi povestit despre mine. Bunicul tău nu era acolo, şi-mi amintesc

că am găsit-o pe bunica ta foarte stânjenită. Si nu-i de mirare, având în vedere împrejurările!

Chelnerul aduse un platou magnific cu potârniche pe varză, dar nici unul dintre ei nu mâncă prea mult. Voiau doar să vorbească, să recupereze anii pierduți... întreaga viață a Lucindei.

Sticla de vin se goli curând, şi chelnerul veni imediat să le propună o alta. Roderick însă preferă pentru el o cafea şi un coniac. Avea un accent destul de ciudat, deoarece învățase spaniola în America de Sud.

Lucinda nu luă coniac, ci doar o cafea tare.

După două cupe de șampanie şi jumătate de sticlă de vin, se simțea un pic amețită - sau poate că era doar efectul acestei seri incredibile?

- Cred că este timpul să te duc acasă, îi zise după o vreme tatăl său. Pari obosită. Crezi că aş putea să-l rog pe Montfalco să-ți dea zi liberă mâine, ca să ne-o petrecem împreună?

Asta îi aminti Lucindei de întâlnirea pe care o avea cu Sidmouth. îi spuse imediat tatălui său de această obligație.

- Dar după prânz, cred că nu va fi nici o problemă. Am să vorbesc eu cu Diego. Dă-mi numărul tău de telefon şi am să te sun dimineața ca să-ți spun. Nu cred că o să-mi refuze această favoare.

Ezită să-i spună că tot ceea ce se întâmplase era opera lui.

- Locuiesc la părinții lui, în Barrio Gotico, îi spuse ea.

- Este foarte aproape de aici. Să mergem pe jos. Sper că nu ai pantofi cu tocuri înalte?

Chiar dacă el nu se însurase niciodată, Lucinda nu se îndoia de faptul că nu se ferise de compania femeilor. Era un bărbat seducător, si unele lucruri pe care i le spusese, unele aluzii îi dăduseră de înțeles Lucindei că dezastrul cu Georgia nu făcuse din el un misogin.

Merseră încet înspre Casa Montfalco, rememorând anii

pierduți. Aveau amândoi atâtea să-şi spună! Se simțeau deja legați printr-o anume complicitate. în fața catedralei se vindeau lumânări în nişte cutii stacojii, amintind de apropierea Crăciunului.

- Dumnezeule! Nu-mi spune că asta este poarta lor! exclamă tatăl Lucindei, când ajunseră în fața intrării maiestuoase a Casei Montfalco.

- Ba da, şi interiorul este la fel de feudal, îi zise ea în timp ce el trăgea de lanțul clopotului, al cărui sunet îl auziră înfundat în interior.

Stiind că Paco nu va întârzia să le deschidă poarta, Lucinda se întrebă cum să-şi ia la revedere de la bărbatul care o condusese, şi până la urmă îi întinse mâna.

- Noapte bună... tată.

El luă mâna întinsă cu o blândețe extremă.

- încă nu merit acest titlu, dar pe viitor voi face tot ce-mi va sta în putință ca să am dreptul la el. Noapte bună... copila mea dragă.

Apoi, aplecându-se spre ea, o sărută uşor pe obraz, după obiceiul spaniol.

în clipa aceea se auzi scârțâitul unui zăvor greu; în momentul când poarta se deschise, Roderick se îndepărtă repede.

- Bună seara, Paco. Mulțumesc. Don Diego s-a întors?

- Da, domnişoară. S-a întors mai de mult. Dar domnul şi doamna n-au venit încă de la o recepție. O să-l găsiți cu siguranță pe don Diego în bibliotecă, în general acolo îşi petrece serile. Vreți să vă conduc? Astă-seară nu va mai avea nimeni nevoie de mine ca să le deschid poarta asta. Mi-am terminat serviciul.

- Dumnezeule, dar... asta înseamnă că mă aşteptai?

-Este datoria mea, domnişoară. Domnul şi doamna mi-au oferit un televizor ca să-mi mai treacă timpul, dar eu prefer să citesc. Sunt un cititor pasionat!

Spusese asta nu fără o oarecare mândrie. Lucinda ştia că, în Spania, mulți oameni de o anumită vârstă mai semnau încă printr-o

cruce, şi trebuia să li se citească documentele oficiale.

-Veniţi, am să vă conduc în bibliotecă.

Marea bibliotecă, de zece ori mai spaţioasă decât micul salon de lectură unde se afla uşa secretă, era o încăpere superbă şi caldă; într-o vatră uriaşă ardea un foc mare. Diego îşi schimbase costumul elegant cu o jachetă şi pantaloni de velur, şi citea, aşezat comod într-un fotoliu adânc de piele, luminat de o veioză cu abajur verde.

-Domnişoara Radstone, senor, anunţă solemn Paco.

Se retrase apoi, lăsându-i singuri în imensa încăpere cu pereţi plini de cărţi ale căror coperţi aurii străluceau cald în lumina focului; în faţa enormului şemineu de piatră zăcea blana neagră a unui urs grizzli.

Diego se ridică imediat.

-Povesteşte-mi! Cum a fost? Te-a recunoscut? Te place? o bombardă el cu întrebări.

Radioasă, Lucinda veni spre el.

-Am deja impresia că-l ador! Mi se pare că este tot ceea ce trebuie să fie un tată. Nu este vina lui că n-a ştiut de mine; mama i-a ascuns în mod deliberat existenţa mea. Nu... nu înţeleg de ce.

De fapt, ea nu putea să spună motivele fără să fie nevoită să-i dezvăluie lui Diego că mama ei era o feministă convinsă.

- Dar sunt sigură că o iubea şi voia să se căsătorească cu ea.

- Nu-i acorda prea repede afecţiunea ta, Lucinda, zise el cu o mină gravă. Nu face din el un erou înainte să-l cunoşti mai bine. Viaţa nu te-a răsfăţat prea tare. N-aş vrea ca eu să port responsabilitatea altor suferinţe.

- Tatăl meu nu mă va face să sufăr... ştiu asta. Oh, Diego, cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată că ne-ai ajutat să ne întâlnim? Fără tine...

într-un elan de recunoştinţă, se apropie de el, îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se ridică în vârful picioarelor ca să-i dea o sărutare

afectuoasă.

- Mulțumesc... dragă Diego, murmură ea, înainte să-i atingă uşor cu buzele obrajii un pic aspri.

Apoi se depărtă şi continuă să-l mai privească zâmbind o clipă. Dar el nu-i lăsă timp să se îndepărteze prea mult; brațele lui o cuprinseră şi-şi aplecă încet capul spre ea. Si fără ca fata să-şi dea seama ce i se întâmplă, el o sărută pe buze, un sărut înflăcărat, pătimaş, aproape dureros.

Dacă Lucinda n-ar fi fost îndrăgostită nebuneşte, s-ar fi putut speria de senzualitatea acestor buze lacome. Dar visase atât de mult la acest moment! După ce clipa de surprindere trecu, ea îi răspunse cu aceeaşi ardoare sărutului, din toată ființa ei.

în timp ce el o strângea cu putere tot mai aproape, ea simți din nou cum îl cuprinde dorința; de data asta însă, nu mai era nimeni ca să-l întrerupă. Diego căzu în genunchi, trăgând-o după el pe blana de urs. Lucinda îşi încolăci brațele după gâtul lui în vreme ce Diego, cu o mână febrilă, îi explora rotunjimile trupului juvenil.

Tulburată, prinsă într-un adevărat vârtej de emoții, Lucinda îşi dădu capul pe spate în timp ce buzele fierbinți ale lui Diego se plimbau pe gâtul ei, devorându-i parcă pielea fină şi făcând să fie străbătută de fiori de fericire. Concentrată pe dorința pe care mângâierile lui i-o trezeau, simți vag cum el îi desfăcea bluza, dând la o parte mătasea foşnitoare pentru a-i dezveli sânii ce fremătau sub dantela transparentă. Cu un geamăt surd, el îşi ascunse fața între sânii calzi acoperindu-i cu sărutări din ce în ce mai pătimaşe şi murmurându-i mereu cât este de frumoasă.

Când el o culcă pe spate, Lucinda înțelese că venise momentul în care-i va fi dezvăluit un minunat secret. I se părea că în clipa acestei dezvăluiri, când Diego o va poseda, ea va muri fără îndoială de extaz.

în clipa aceea însă, în vatră căzu un buştean, ridicând jerbe de

scântei şi reaprinzând jarul.

Aceasta fu de ajuns ca să rupă vraja. Neliniştit, Diego se ridică într-un cot să se asigure că blana pe care erau culcați nu luase foc. Apoi îşi plecă privirea spre Lucinda, goală până la talie, şi-i văzu ochii strălucind de dorință.

în loc însă să se arunce din nou asupra ei şi să-i smulgă hainele rămase, aşa cum ar fi dorit ea, el se rostogoli mai departe de ea, şi rămase nemişcat câteva clipe, pe spate. în sfârşit, se ridică de jos cu o energie neaşteptată şi-i prinse mâinile ca s-o ajute să se ridice şi ea.

- Cred că mi-am pierdut capul, zise el cu o voce răgușită. Ieşi repede de aici, Lucinda, fetițo... ieşi, până mai este timp!

încă prea buimăcită ca să protesteze sau măcar să încerce să înțeleagă ce se întâmplase, ea se lăsă condusă în grabă până la uşă; el o înveli cu şalul şi o făcu să iasă din încăpere.

- Du-te şi te culcă... singură.

Acestea fură ultimele lui cuvinte, înainte să închidă şi să încuie uşa cu cheia, lăsând-o speriată şi zăpăcită pe culoarul întunecos.

Capitolul 6

- Lucinda, e timpul să te trezeşti.

Vocea pe care o auzise era a donei Julia. Simţind, încă somnoroasă, că existau motive destule ca să nu se trezească, Lucinda încercă s-o ignore. Dar brusc îşi aminti de Rosa. Deschise ochii şi se ridică, îngrijorată, în pat.

- Ce s-a întâmplat? A păţit ceva Rosa?

- Nu s-a întâmplat nimic, nu te îngrijora. Rosa a ieşit deja cu tatăl său, s-au dus la Zoo. Diego a dat instrucţiuni să nu fii deranjată pentru că aseară ai venit mai târziu. Dar eu sunt convinsă că ai prefera să ai destul timp să te pregăteşti pentru dejunul tău cu domnul Sidmouth, aşa că m-am gândit că este mai bine să nu te las să dormi prea mult.

- înţeleg... Sunteţi foarte amabilă, şi vă mulţumesc.

Lucinda îşi frecă pleoapele care erau uscate şi iritate. Plânsese atât de mult aseară! Oare dona Julia va observa?

Marchiza se dusese să se aşeze într-un fotoliu.

- Micul dejun îţi va fi adus în câteva minute. Ţi-am comandat ceva uşor, pentru că urmează să iei prânzul în mai puţin de două ore. Enrico, şoferul nostru, te va conduce la *Ritz.* Este doar la câteva minute de aici, pe Gran Via.

- Dar atunci, pot să merg pe jos, zise Lucinda, tot întrebându-se de ce venise dona Julia în persoană ca s-o trezească, în loc să-i încredinţeze această sarcină lui Amparo.

- Nu, astăzi bate vântul. N-ar trebui să ajungi acolo ciufulită. Te deranjează dacă-ţi vorbesc în timp ce-ţi vei lua micul dejun?

- Dimpotrivă! Vă rog doar să mă scuzaţi o clipă, până mă spăl pe dinţi.

în baie, Lucinda îşi puse mănuşa de prosop sub apa rece şi-şi făcu o compresă cu care-şi tamponă ochii. Când se întoarse în cameră, Amparo tocmai aranja pernele. Aceasta îi aduse un platou pe care se afla micul dejun, compus din suc de portocale, cafea, un bol cu salată de fructe, iaurt şi nuci.

Dona Julia aşteptă ca Amparo să plece, apoi spuse:

- Diego mi-a povestit despre întâlnirea cu tatăl tău. Când i-am spus şi lui Jorge, numele de Tresillian îi spunea ceva şi şi-a amintit că pe vremea când era ataşat la amabasada din Londra, a cunoscut pe cineva cu acest nume... Era sir Dominic Tresillian, un baron de Cornwall, destul de excentric. Am verificat în diverse surse, şi se dovedeşte că tatăl tău este fiul lui cel mai tânăr. Lui Jorge i-ar plăcea să-l întâlnească. Sper să nu vezi nici un inconvenient dacă-l invităm diseară la cină. Mi-am permis să-l invit când el a telefonat, acum câteva minute.

- Sunteți foarte drăguță, dona Julia.

- Te rog să-mi spui doar Julia. Când îmi spui dona Julia, am impresia că sunt bătrână şi scorțoasă, ceea ce încă nu este cazul, atunci când mă cunoşti! Ce impresie ți-am făcut când ne-am văzut prima oară?

Lucinda sorbi o gură de suc.

- Am avut impresia că aveți unele rezerve în privința mea.

- Exact, recunoscu marchiza. Dar soțul meu a înțeles imediat că eşti persoana ideală ca să te ocupi de Rosa, şi să-l ajuți pe Diego. Instinctul îl înşală rareori pe Jorge.

Se întrerupse o clipă, apoi continuă:

- Nu a iubit-o niciodată pe Kate... nora noastră englezoaică. Diego ți-a spus multe lucruri despre această nefericită poveste?

- Nimic, cel puțin nu direct. Eu am aflat de la altcineva ce i s-a întâmplat. Când l-am cunoscut pe Diego, mi-am dat seama că încă nu-şi revenise după acea nenorocire, dar în ultimul timp mi s-a părut mai puțin închis în el, mai puțin... bântuit de amintiri.

- Ai avut impresia că încă o mai plângea pe Kate?

- Da, aşa este.

- Să nu crezi că suferința a fost aceea care i-a întunecat viața! Dacă o să-l întrebi, cred că acum ar recunoaşte că fosta lui soție nu dragoste îi inspira, ci doar o pasiune de ordin fizic care-l mistuia. S-au căsătorit foarte tineri, amândoi... mult prea tineri, am zis noi. S-a

întâmplat foarte repede, înainte să poată să se cunoască mai bine. Au avut un an de fericire - un fel de lună de miere prelungită - înainte să-şi dea seama de greşeala lor; îşi legaseră două vieţi care nu erau conciliabile. Kate era ambiţioasă, voia să-şi facă o carieră; era una dintre discipolele Georgiei Garforth, ştii, acea feministă de şoc care-şi petrece timpul incitând femeile să urască în bloc bărbaţii.

- Eu nu cred că este chiar atât de înverşunată, zise Lucinda.

- Ah, nu? în fine, eu habar n-am, la drept vorbind. Tot ce ştiu este că Diego o detestă... şi o consideră răspunzătoare de cea mai mare parte a prostiilor lui Kate. Ar fi putut să fie o soţie bună dacă n-ar fi fost atât de obsedată de această idee: cariera ei! Din cauza ei, Rosa a suferit acele arsuri. în seara aceea era o întâlnire importantă, şi Kate considera că nu putea să lipsească. Fata care venea de obicei să aibă grijă de Rosa nu era disponibilă, şi atunci a încredinţat-o pe fetiţă unei femei complet idioate care a pus-o pe Rosa în baie împreună cu fiul ei de vreo cinci ani. I-a lăsat singuri în baie ca să se ducă să dea un telefon. Rosa se afla lângă robinete. Puştiul l-a deschis pe cel de apă caldă şi, înainte ca mama lui să-l poată închide, Rosa a avut tot spatele şi pieptul opărite cu apă aproape clocotită.

Lucinda gemu uşor, cu compasiune. Aproape că auzea urletele copilului, şi-i simţea durerea.

- Diego i-a reproşat atunci lui Kate că pusese munca înaintea responsabilităţilor ei de mamă, continuă dona Julia cu o voce sumbră. Sunt sigură că ea avea nişte remuşcări teribile, dar în loc să şi le exprime, s-a întors împotriva lui. Am asistat la câteva dintre certurile lor. Când Rosa era atât de bolnavă, noi ne petreceam mult timp în Anglia. Biata copilă. Si chiar şi atunci, Diego era cel care se ducea cel mai des la spital. După părerea mea, problema era că, de fapt, Kate nu-şi dorise şi nici nu-şi planificase să aibă un copil. Până la urmă s-au despărţit... A fost cu puţin timp înainte ca ea să moară.

în seara aceea, era un alt bărbat cu ea. Cu toate astea, sunt sigură că gândul la ea îl mai face pe Diego să sufere, imaginându-şi-o prinsă în capcana de flăcări. Instinctul lui de a proteja oamenii care sunt mai slabi decât el este foarte dezvoltat.

Lucinda îşi aminti vorbele lui din ajun: „Du-te cât mai este încă timp". Oare aceste cuvinte îi fuseseră dictate de instinctul lui de protecţie? Bănuise oare că ea încă nu cunoscuse dragostea?

- Este o poveste foarte tristă, conchise dona Julia. Dar cu timpul poate că lucrurile se vor aranja. Sperăm să întâlnească pe cineva care să-i facă fericiţi, pe el şi pe fetiţă.

- Ultima oară când am fost aici credeam că speraţi într-o căsătorie cu Sabina.

- Ah, da? Probabil că ţi-am spus că se iubeau mult când erau tineri, dar nu a fost niciodată mai mult de o idilă dintre un băiat şi o fată. Am înţeles că voi aţi fost primii, tu şi cu Diego, care aţi aflat de logodna Sabinei cu Esteban? Mama ei este încă foarte tulburată. Diego zice că-i place băiatul ăsta. Tu ce părere ai?

- Mi se pare şi mie că este un băiat bun, într-adevăr... şi probabil că este foarte îndrăgostit dacă a aşteptat atât de mult ca Sabina să îndrăznească să-şi înfrunte mama.

- Fără îndoială că Criselda Coscollosa este cel mai impresionant simbol pe care eu îl cunosc al matriarhatului de tip spaniol; are nişte idei atât de învechite! Dar cred că până la urmă se va obişnui. Cum zicea Shakespeare: drumul marii iubiri nu este presărat cu trandafiri.

Se ridică din fotoliu.

- Acum am să te las. Vino să mă vezi înainte să pleci. Sunt nerăbdătoare să te admir în acest compleu superb.

Iată deci de ce toată lumea - sau aproape - se purta atât de bănuitor cu ea la început, gândi Lucinda după ce rămase singură. Aşadar, totul se explica. Servitorii trebuie că ştiau că mariajul lui

Diego cu acea englezoaică se soldase cu un eşec, şi bineînţeles, asta îi făcuse să fie bănuitori faţă de următoarea englezoaică apărută în casă...

*

* *

Dacă n-ar fi fost incertitudinea în privinţa atitudinii lui Diego faţă de ea când se vor revedea, Lucinda ar fi fost într-o stare de euforie fără margini, când se întorcea la Casa Montfalco, după întâlnirea ei de la *Ritz*.

Faptul în sine de a lua prânzul acolo era o experienţă de neuitat, dar surpriza pe care John Sidmouth - un bărbat de vreo şaizeci de ani, blajin, cu ochi scânteind de bună dispoziţie - i-o rezervase era atât de incredibilă şi minunată încât nici acum nu reuşea să creadă că i se întâmplă cu adevărat.

Paco nu mai trebui să-i spună unde se află dona Julia. Din holul de la intrare, Lucinda putu să-i vadă pe stăpânii casei şi pe fiul lor aşezaţi în grădina de iarnă.

Cei doi bărbaţi se ridicară la apropierea ei, dar fata îşi păstră privirea aţintită doar asupra lui don Jorge. Spaima ei era că va roşi şi că marchizul şi soţia lui vor remarca. în ceea ce-l priveşte Diego, cu siguranţă că el va şti să-i interpreteze tulburarea. Amintirea sărutărilor de ieri şi a abandonului ei total era extrem de prezentă.

- Ei, Lucinda? Suntem cu toţii nerăbdători să aflăm cum a decurs întâlnirea! zise don Jorge. Diego trebuie să plece în câteva clipe, dar nu vrea s-o facă înainte de a afla rezultatul întrevederii tale cu domnul Sidmouth. Dă-mi voie însă să-ţi spun că eşti absolut fermecătoare astăzi. Cred că domnul Sidmouth s-a bucurat să ia masa cu o tânără atât de încântătoare! Vino, ia loc şi spune-ne ce fel de om este.

îi arătă fotoliul de răchită de lângă el. Dona Julia şi Diego şedeau pe o canapea, tot de răchită, din faţa lor.

- Este fermecător... şi foarte amabil.

Tot străduindu-se să evite privirea lui Diego, Lucinda le făcu portretul editorului, căruia îi spunea deja pe numele mic.

- Ți-a făcut o ofertă fermă pentru carte?

Diego fusese cel care-i pusese această întrebare, şi fata fu obligată să-l privească în față; spre marea ei uimire, Diego era incredibil de calm, ca şi cum nu se întâmplase nimic special între ei.

- Da...

îşi întoarse repede privirea spre dona Julia.

- ...Dar nu în termenii la care mă aşteptam eu; nu vrea să editeze cartea destinând-o exclusiv ornitologilor. El crede că poate să se adreseze unui public mai larg. De fapt, ceea ce nu ştiam eu, este că bunicul - care a ținut să ambaleze el însuşi manuscrisul o dată bătut la maşină - a inclus în cartea sa şi lucruri scrise de mine: poeme despre deltă şi pagini extrase din jurnalul pe care eu l-am ținut în primul an când am venit în Spania. John - domnul Sidmouth - vrea să angajeze un pictor care să deseneze casa mea din deltă, şi oameni de prin partea locului, cum ar fi bătrânul Tomas Roig, de exemplu. Doreşte ca această carte să fie formată în parte din ceea ce a scris bunicul, şi în rest din ceea ce am scris eu. Nu... nu ştiu ce să zic.

- Copila mea, domnul Sidmouth îşi cunoaşte meseria, şi casa lui de editură este renumită. Eu le comand adeseori cărți, zise Julia. Sugestiile lui sunt cu siguranță bine gândite. Stiai că Lucinda scrie poeme, Diego? Nu mi-ai spus niciodată.

- Dar nici mie nu mi-a spus niciodată, mamă.

- Păi... nu sunt într-adevăr poet, zise Lucinda. Scriu doar în versuri albe, pentru plăcerea mea.

- Probabil că versurile tale albe sunt al naibii de bune dacă domnul Sidmouth vrea să le publice! remarcă don Jorge cu un aer admirativ. Constat că ai o mulțime de talente ascunse, în afara celui pentru limbi străine. Nu eşti folosită la adevărata ta valoare dacă vei

lucra pentru fiul meu la Pobla de Cabres.

Expresia de pe chipul său şi tonul pe care vorbise dădea de înțeles că remarca lui nu trebuia luată în serios, ci mai degrabă ca un compliment făcut sub formă de glumă.

Motiv pentru care don Jorge şi soția lui fură surprinşi să-l audă pe Diego spunând:

- Este absolut exact. Si eu ajunsesem la aceeaşi concluzie înainte de ceea ce s-a întâmplat acum. M-am gândit la ce mi-ați spus: trebuie ca Rosa să mai vadă şi alți copii. Mamă, cred că ai dreptate. în loc s-o iau cu mine, la Tortosa, mă gândesc s-o las aici. Aşa că toate se aranjează cât se poate de bine: pe de o parte, Lucinda va putea astfel să continue să-i dea lecții până ce Rosa va şti suficientă spaniolă ca să meargă la şcoală; pe de altă parte, având şi alte persoane cu care să-şi împartă responsabilitățile, Lucinda va avea timp pentru ea ca să facă tot ce i-a cerut editorul. Iar eu, voi veni în weekend, cu maşina sau cu avionul. Ce ziceți? Mi se pare o organizare excelentă.

Pe moment, Lucinda fu prea uluită încât să poată scoate vreo vorbă.

- Sunt de acord, Diego, încuviință mama lui; este mult mai rezonabil aşa. Este chiar exact cum îmi doream eu, dar n-am vrut să insist, pentru că este întotdeauna delicat să intervii în astfel de lucruri. Tu nu crezi că este mai bine aşa, Jorge?

-Cu siguranță că asta i-ar lăsa mai mult timp Lucindei să lucreze la cartea ei, dar poate că ea nu vrea să rămână în mijlocul unui mare oraş, remarcă marchizul, zâmbindu-i. Am impresia că preferi viața la țară, nu-i aşa?

Ceva din ochii lui negri plini de experiență îi dădu Lucindei impresia că el ştia că tot ceea ce conta pentru ea era să fie lângă Diego.

-Aşa este, încuviință ea. Si mie mi se pare că viața la țară este

mai bună pentru copii.

Se întoarse spre dona Julia şi continuă:

- ... N-aş vrea deloc să vă supăr sau să vă contrazic, dar Rosa are mare nevoie să trăiască în aerul curat de la Pobla de Cabres. în timpul scurtei noastre şederi la Tortosa, a devenit deja un alt copil. Până când va vorbi destul de bine spaniola ca să meargă la şcoală, cred că trebuie să fie lângă tatăl său... pe care-l adoră. Nimeni nu-l poate înlocui pentru ea, nici chiar nişte bunici plini de afecţiune. Cred că tranziţia între Anglia şi Spania se va face mai uşor dacă ea îşi va petrece iarna în sat, în aerul bun şi curat, şi cu mult soare, cu Diego prezent în fiecare zi, nu numai în weekend.

Din partea ei, acesta era un discurs foarte lung pe care-l pronunţă însă cu o convingere care-i surprinse pe cei de faţă, şi care o uimi şi pe ea însăşi.

Diego nu reacţionă; expresia lui era impenetrabilă.

De teamă ca nu cumva să fi fost prea categorică, Lucinda continuă mai potolită:

- Sper că n-o să vă supăraţi pe mine că spun ce gândesc, dar mă simt foarte ataşată de Rosa şi cred că am început s-o cunosc...

- Se vede bine că şi ea s-a ataşat de tine, draga mea, zise Jorge. Am chiar impresia, Julia, că felul în care vedem noi lucrurile este influenţat de dorinţa noastră de a ne bucura de prezenţa Rosei în casă, cu veselia şi cu plăcerea pe care această prezenţă o reprezintă. Trebuie să recunosc faptul că fetiţa este absolut amuzantă.

- Poate că ai dreptate, zise soţia lui, nu fără oarecare reticenţă. Mărturisesc că ador s-o am pe Rosa aici. Dar nu pot să neg nici faptul că aerul de la Pobla de Cabres este cu siguranţă mai bun decât aici, în atmosfera poluată a oraşului nostru plin de fum - chiar dacă, fiind pe malul Mediteranei, Barcelona este fără îndoială mai puţin nesănătoasă decât Londra sau Madrid.

- Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ea rămâne aici.

Diego vorbise pe un ton care excludea orice discuție.

- ...Acum trebuie să plec. Regret că n-am să fiu aici ca să-ți cunosc mai bine tatăl, Lucinda, dar cu siguranță că va mai fi în Barcelona când mă voi întoarce, în weekendul următor. La revedere, mamă.

își îmbrățișă mama, apoi tatăl. Lucinda era deja în picioare când Diego se întoarse spre ea ca să-i strângă mâna.

- înainte să pleci, aş putea vorbi ceva în particular cu tine, te rog?

Strălucirea ochilor ei şi bărbia voluntară îi dădură de înțeles lui Diego că ar face mai bine s-o asculte, altfel ea va spune ce avea de spus în fața părinților lui.

- Rămâneți aici amândoi. Noi ne ducem s-o căutăm pe Rosa, interveni marchiza. De când a descoperit bucătăria şi l-a cunoscut pe bucătarul nostru, Gilbert, tot timpul stă acolo! Asta îmi aminteşte de Diego şi de fratele lui când erau de vârsta ei. Toți sunt la fel! Jorge, vii cu mine?

Ieşiră amândoi din grădină.

- Ieri, pe vremea asta, începu Lucinda, nu luaseşi încă hotărârea s-o laşi pe Rosa aici. Cred că este din cauza... a ceea ce s-a petrecut aseară.

Ea roşi, dar privirea îi rămase fermă. Se aştepta ca Diego să nege că incidentul din ajun ar fi avut cea mai mică legătură cu decizia lui de astăzi, şi fu deci surprinsă când el încuviință.

- Da, are o mare legătură, într-adevăr. Ceea ce s-a întâmplat mi-a dovedit că nu se va pune niciodată problema să locuim împreună la Pobla de Cabres, în aceeaşi casă, fără nimeni în preajmă. Si cred că şi pentru tine este clar. Dacă vrei să spun lucrurile mai limpede, nu-ți pot garanta că nu se va repeta. Stiu bine că nu ai avut nici o intenție să mă provoci aseară. Nu este nevoie să mi-o mai spui. Ceea ce tu nu înțelegi, se pare, este că... nu ştiu cum să-ți spun... ca să

vorbesc mai dur, află că n-am mai făcut dragoste de multă vreme... iar tu eşti o fată foarte frumoasă. N-am să-ţi cer scuze, dar sunt ferm hotărât ca acest lucru să nu se mai întâmple.

Lucinda rămase tăcută câteva clipe, încercând să clarifice ceea ce i se părea mai important, singurul lucru pe care el nu-l spusese limpede.

- Vrei să spui că asta s-ar fi întâmplat cu... oricine? Cu oricare fată pe care ai fi avut-o la îndemână? îl întrebă ea, calmă, ştiind că dacă el va spune da, îi va frânge inima.

Diego îşi feri privirea şi păru foarte încurcat, încât Lucinda simţi o vie uşurare.

- încă n-am ajuns să mă arunc pe orice femeie care trece pe lângă mine, zise el în sfârşit, pe un ton sarcastic. Eu cred că tu nu-ţi dai seama cât eşti de atrăgătoare... chiar seducătoare, fără să ştii.

Glasul i se schimbă, se făcu mai blând.

- Eşti foarte inocentă pentru vârsta ta, Lucinda. Ai trăit departe de lume timp de doi ani. N-ai întâlnit bărbaţi... şi nici nu ştii să eviţi situaţiile periculoase. Câteva luni petrecute la Barcelona vor schimba această situaţie. Părinţii mei vor avea grijă să întâlneşti tineri de vârsta ta... tineri cu care să te poţi distra fără grijă.

Privindu-l, ea avu impresia că această perspectivă nu-l bucura prea tare, şi-şi recăpătă speranţa.

- Te înşeli, zise ea încercând să-l convingă cu blândeţe. înainte să trăiesc în izolare, am ieşit şi eu cu tineri de vârsta mea. între şaptesprezece şi douăzeci de ani, am avut o mulţime de prieteni! Nu mi-a lipsit nimic din ceea ce se cheamă distracţie, Diego. Si apropo de aseară, dacă aş fi vrut să te resping, cred că aş fi reuşit. S-ar zice că te consideri un fel de satir înnebunit, dar adevărul este că am fost amândoi foarte fericiţi, până când tu ai avut un acces de scrupule.

Fu rândul lui Diego să roşească.

- Nu vreau să discut cu tine despre asta, zise el cu bruschețe. Hotărârea mea este luată: ne vedem în weekend. Până atunci, la revedere.

Se întorsese deja, fără ca măcar să-i strângă mâna, când Lucinda îi spuse:

- Uiți ceva: m-ai luat în Spania la insistențele lui Oliver Thornham. Ce-o să creadă el despre această schimbare?

- Nu-mi pasă ce-o să creadă. Nu sunt la ordinele lui.

- Si apoi, Laurian contează pe mine ca să organizeze Crăciunul la restaurant.

- Asta se poate face prin telefon. Ai să vii împreună cu ei de Crăciun. Până atunci, rămâi aici. Ai înțeles?

Si fără să mai aştepte răspuns, se îndepărtă cu paşi mari pe dalele de marmură şi dispăru în casă.

* *

Lucinda îşi petrecu toată ziua următoare împreună cu tatăl său.

în seara precedentă, avuseseră puține ocazii să-şi vorbească între patru ochi, atât în timpul cinei, cât şi după. Marchiza şi soțul său fuseseră cuceriți de manierele lui politicoase cât şi de poveştile atât de amuzante din călătorii. Acum, Lucinda ştia că măcar unul dintre părinții ei primise aprecierea lor - chiar dacă nu erau căsătoriți legitim.

Dar secretul identității mamei sale o apăsa mai greu chiar decât refuzul lui Diego. Comportamentul lui i se părea acum normal pentru un bărbat de vârsta lui atras de o femeie mai tânără, despre care el credea, şi pe bună dreptate, că nu avusese niciodată un iubit.

„Nu cred că-ți dai seama cât eşti de atrăgătoare, fără să ştii". Aceste cuvinte semănau cu o mărturisire că el o dorea şi, cu un bărbat ca Diego, pasiunea trebuia să fie legată necondiționat de o armonie între două spirite. Altfel, el nu s-ar fi privat de dragoste fizică atât de mult timp.

„Si când mă voi duce acolo de Crăciun, o să vadă el cât pot fi de seducătoare... şi am s-o fac special“, se gândise ea când se trezise dimineața, visând la cât de fericită ar fi fost dacă s-ar fi trezit în brațele lui după o lungă noapte de dragoste.

I-ar fi plăcut la nebunie să hoinărească prin Barcelona, condusă de el, dar şi plimbarea cu tatăl ei se dovedi a fi foarte plăcută. El insistă s-o ducă prin magazine.

- Am de recuperat douăzeci şi două de aniversări şi tot atâtea Crăciunuri! se justifică el.

Iar Lucinda, nu voia nici ea să aştepte ultima clipă pentru a cumpăra cadourile pentru Diego şi Rosa. Dar nici nu voia să se lase îngropată de cadourile lui Roderick.

- Tu ai vreo haină de blană? întrebă el. Aici poate să fie foarte frig, iarna. A şi nins, acum câțiva ani.

- Poate, dar este cu totul excepțional, iar eu nu sunt genul să port o haină de blană. Sunt chiar împotriva creşterii animalelor pentru blană, şi refuz să port blana unui animal care a fost prins în capcană.

-Atunci, poate vrei o haină de piele? insistă tatăl ei.

Lucinda râse scuturând din cap.

-Vrei să ştii ce mi-ar face plăcere?

-Da. Spune-mi.

- Lumânările astea stacojii. Nu sunt chiar roşii, decât atunci când sunt aprinse.

-Dar de ce naiba îți doreşti aceste lumânări?

- Le voi lua la Pobla de Cabres, ca să lumineze biserica, în ajunul Crăciunului. Am să aranjez şi o iesle, şi voi organiza un cor care să cânte colinde de Crăciun. Vreau să fie cel mai minunat Crăciun pe care Rosa l-a avut vreodată.

-Ții într-adevăr foarte mult la acest copil, nu-i aşa?

-Da. Nu crezi că este de-a dreptul irezistibilă? O comoară, nu alta...

Roderick încuviinţă din cap.

- Si poate că tu eşti şi puţin îndrăgostită de tatăl ei, nu?

Lucinda ezită câteva clipe apoi spuse râzând:

- Nu „un pic". Sunt îndrăgostită nebuneşte de el! Dar de ce faci mutra asta? Nu-ţi place de el? Ce părere ţi-a făcut când l-ai văzut?

- Mi s-a părut un om cumsecade, dar cred că e păcat că este mai în vârstă decât tine, şi văduv, pe deasupra.

- N-are decât zece ani mai mult decât mine, ceea ce nu mi se pare exagerat. Cât priveşte faptul că este văduv... sigur că mi-ar fi plăcut să fiu prima lui dragoste, şi singura, dar mă voi mulţumi să fiu ultima dragoste şi cea mai lungă. Nu sunt deloc sigură că el mă iubeşte... cred doar că este posibil... sper.

* *

Părinţii lui Diego hotărâseră să petreacă Crăciunul la Madrid, în compania fiului lor cel mare şi a soţiei acestuia. Urmau să se întoarcă la Barcelona de Anul Nou, şi toată familia, inclusiv cuscrii lor, se vor reuni la Bobotează, pe şase ianuarie. Cu această ocazie se dăruiau cadouri; atunci, în întreaga Spanie, cei trei Regi Magi călăreau pe străzile oraşelor şi satelor principale.

Lucinda voia să-i dăruiască Rosei lucruri care însemnaseră pentru ea magia Crăciunului atunci când fusese copil: un brad luminat, ciorapul de lână pus la picioarele patului, ieslea cu figurinele din lemn sculptat, cumpărate odinioară dintr-o piaţă din Germania.

- De ce nu eşti la Pobla de Cabres? întrebă Laurian Thornham, când Lucinda îi spuse că va aranja totul prin telefon cu hotelul-restaurant.

- De fapt, este mai uşor să organizez totul de aici, şi în acelaşi timp, mai plăcut pentru Rosa. Ne vom instala în sat la începutul Anului Nou, răspunse Lucinda, sperând că această ultimă afirmaţie, mai degrabă hazardată, se va adeveri.

Diego telefona în fiecare seară ca să vorbească doar câteva clipe

cu fiica lui, dar niciodată nu cerea să vorbească cu Lucinda. Totuşi, când veni în weekend, atitudinea lui fu amicală şi relaxată. Chiar dacă ar fi putut să rămână singur cu Rosa, el părea să dorească într-adevăr ca Lucinda să fie cu ei în orice împrejurare.

- Tatăl tău mai este aici? întrebă el sâmbătă seara, pe când contemplau oraşul de pe înălţimile Montjuich.

- Nu, a trebuit să plece la Londra pentru o întrunire la Royal Geographic Society. Dar i-ar plăcea să fie cu noi de Crăciun, la Tortosa, dacă nu ai nimic de obiectat.

- Este absolut bine-venit. Sunt nerăbdător să-l cunosc mai bine. Tata spune că este o figură foarte interesantă. Dar mama ta nu ţi-a dat nici o veste de Crăciun?

Rosa nu se afla prin preajmă şi, gândindu-se că ar putea profita ca să-i sugereze lui Diego că Georgia avea unele idei mai deosebite, Lucinda spuse:

- Mama este atee. Ea nu sărbătoreşte Crăciunul. I-am scris ca s-o pun la curent cu situaţia cărţii bunicului. Ar putea s-o intereseze. Poate voi primi vreo felicitare de Anul Nou.

Ea îi scrisese într-adevăr Georgiei, şi dăduse adresa cutiei poştale din Tortosa unde se aducea toată corespondenţa adresată oamenilor din Pobla de Cabres, pentru că în sat nu existau destui locuitori încât să justifice deplasarea unui poştaş.

în seara aceea veniră toţi membrii familiei ca să ia împreună un aperitiv în bibliotecă. Lucinda nu mai intrase aici din seara în care Diego o sărutase. Se întreba dacă el îşi amintea cu aceeaşi precizie ca şi ea de trupurile lor înlănţuite pe blana de urs, la lumina flăcărilor.

Când se hazardă să ridice ochii spre el, fu surprinsă să-l vadă că o privea cu un zâmbet vag pe buze. Acest zâmbet dispăru însă când privirile li se întâlniră dar, în loc să se întoarcă, el continuă s-o privească, până când cineva îl strigă. Lucinda percepu o imensă tandreţe în această privire...

*

* *

în seara de Crăciun, la ora când întunericul se lăsa peste Pobla de Cabres, lumânările aduse de Lucinda se aprinseră, una după alta, şi răspândiră progresiv o lumină caldă în biserica dărăpănată a satului, şi în piaţeta din faţă. Curând, răsună primul verset dintr-un cântec bisericesc, urmat de colinde de Crăciun cunoscute, cântate cu entuziasm şi căldură de Oliver Thornham şi invitaţii săi.

Ajunseseră la Pobla de Cabres spre sfârşitul după-amiezii, după ce mâncaseră de prânz undeva pe drum. Oliver îi dusese să viziteze satul, şi le explicase cum îl vedea el în viitor, după ce restaurările vor fi terminate.

Mai târziu, după ce li se servi vin şi savuroasele bucăţi de *turron,* o prăjitură tipic spaniolă, cei mai mulţi dintre invitaţi se înghesuiră într-un microbuz închiriat ca să se întoarcă la Tortosa. Sub conducerea lui Diego, care o avea pe Rosa cu el, în Land-Rover, în timp ce Oliver conducea microbuzul, iar Roderick BMW-ul care încheia convoiul, caravana porni la drum pe sub ulmii îngheţaţi.

Ceilalţi coborâseră deja la bar, când apăru şi ea. Aici se afla o societate absolut cosmopolită, compusă din două perechi venite din America, un francez, o italiancă, şi patru perechi de englezi, pentru că lista invitaţilor lui Laurian se tot lungise pe măsură ce se apropia Crăciunul. într-o vreme, Lucinda s-ar fi simţit fără îndoială intimidată de ei. Dar acum, după ce John Sidmouth îi făcuse atâtea complimente cu privire la versurile ei şi la extrasele din jurnal, simţea că poate să devină şi ea o persoană interesantă ca oricare dintre aceste personalităţi.

în momentul când intră în bar, Diego îi lăsă pe ceilalţi şi veni spre ea, ca şi cum ar fi aşteptat-o.

- Eşti un adevărat cameleon! exclamă el.

îi aprecie cu privirea părul pe care ea şi-l ridicase în creştetul capului, compleul de catifea mulat pe corp, decolteul adânc care-i dezvăluia mai mult decât de obicei pieptul.

- ...La grătarul de azi, cu un sandviş într-o mână şi cu o sticlă de

Coca Cola în cealaltă, păreai să ai doar cu vreo zece ani mai mare decât Rosa. Astă-seară eşti pur şi simplu strălucitoare.

-Mulţumesc.

Spus pe un alt ton, complimentul lui ar fi putut să pară o glumă. Lucinda însă înţelese instinctiv că Diego îşi amintea în această clipă chiar de seara în care se îmbrăţişaseră cu pasiune. Ea ştia că, dacă ar fi fost singuri acum, cu siguranţă că el ar fi luat-o în braţe.

-Am făcut o mică schimbare în planul mesei pe care l-ai stabilit împreună cu Laurian, îi zise el. M-am aşezat eu alături de tine. Sper că nu te deranjează.

-Dimpotrivă, sunt măgulită!

-Vino să bei ceva.

în timp ce mergeau spre bar, el se apropie şi-şi puse încet braţul pe după umerii ei într-un gest care, îşi zise fata cu speranţă, indica definitiv o luare în posesie.

Tocmai sorbea prima gură de şampanie, gândindu-se cât de seducător era Diego în smochingul său, când Oliver veni spre ei.

- Eşti splendidă, Lucinda. Pe Rosa ai culcat-o, sau este prea emoţionată aşteptându-l pe Moş Crăciun?

-Doarme. Dar mă tem că se va trezi mai devreme decât voi toţi mâine dimineaţă! zise ea râzând.

-Mi-a venit o idee pe care aş vrea să v-o împărtăşesc. Si mai ales ţie, Lucinda. Diego mi-a vorbit despre cartea bunicului tău şi despre contribuţia ta la ea. Ce ai zice să începi să scrii un *Jurnal al Poblei de Cabres?* Ai putea să consemnezi în el tot ce se va petrece în timpul restaurărilor, să schiţezi portretele oamenilor din echipa noastră. Cu nişte ilustraţii bune, ar putea ieşi o poveste interesantă, şi...

Se întrerupse şi păru dintr-o dată stupefiat: la uşă se petrecea ceva. Chiar dacă numeroase persoane din oraş îşi rezervaseră mese pentru a cina mai târziu, nimeni nu mai trăsese la hotel, în afară de

familia Thornham şi invitaţii lor.

Lucinda se aşteptă să vadă pe cineva din partea locului, şi se întoarse să privească şi ea. Dar femeia care tocmai intrase, şi a cărei apariţie extraordinară întrerupsese toate conversaţiile, nu era spaniolă, chiar dacă primele ei cuvinte către asistenţă fuseseră:

- Buenas noches!

înaintă în încăpere, crăpătura laterală a rochiei sale lungi lăsând să se vadă picioarele frumoase în ciorapi negri, iar decolteul ei făcea să pară de-a dreptul pudic cel al Lucindei.

- Bună seara, repetă Georgia Garforth. Este o petrecere privată sau se poate alătura şi un oaspete de o noapte, ca mine?

Urmă o tăcere de câteva secunde, înainte ca Laurian să facă vreo câţiva paşi spre ea, ospitalieră dar şi uimită în acelaşi timp.

- Georgia! Ce naiba cauţi aici? Eşti singură?

- Acum nu mai sunt... în urmă cu un minut eram. Mă bucur să te revăd, Laurian.

Georgia o îmbrăţişă călduros. Apoi se retrase.

- Mă şi vedeam singură la cina de Crăciun, culcându-mă devreme... n-ar fi fost prea vesel.

- Dar ce cauţi la Tortosa?

- Este o întrebare foarte bună. Azi-dimineaţă eram în Andorra unde o prietenă de-a mea are o cabană. Vă dau un sfat bun: să nu mergeţi niciodată acolo. Timp de trei zile n-am văzut soarele. Nici măcar n-am zărit munţii, care erau ascunşi de nori negri. Si în afara ploii care n-a contenit să cadă tot timpul cât am stat acolo, ceilalţi invitaţi erau absolut posomorâţi...

Se întrerupse şi aruncă o privire scurtă peste cei din jur, dar n-o remarcă pe Lucinda care era disperată.

- ...Nu se compară cu prietenii tăi care par mai veseli, continuă Georgia. Aşa că azi-dimineaţă am pornit spre Barcelona, de unde am

închiriat o maşină ca să vin aici. A fost un impuls.

- Dar de ce *aici?* întrebă Laurian.

- Pentru că cunosc pe cineva în zonă. Din păcate n-am decât numărul cutiei poştale drept adresă, iar poşta închisese deja când eu am găsit-o în sfârşit. Aşa că, nu mai era nimic de făcut decât să găsesc un hotel şi să am răbdare.

- Ce noroc pe tine că noi eram aici! zise Laurian. Hai să te prezint.

Se întoarse spre invitaţii săi:

- V-o prezint pe Georgia Garforth, una dintre clientele mele cele mai celebre. Cei mai mulţi dintre voi o cunoaşteţi din vedere sau din auzite. Georgia, el este Louis Thierry, de la Paris...

- încântat, doamnă.

- ...Peter şi Patty Rochester, din New York...

- Suntem încântaţi să te cunoaştem, Georgia.

- ...şi Roderick Tresillian, care...

- Dumnezeule!

Georgia era vizibil consternată.

- Georgia şi cu mine ne cunoaştem deja, zise Roderick calm, apoi deodată: Atenţie, o să...

Văzând-o pe Georgia clătinându-se, se repezi ca s-o împiedice să cadă. Cu prezenţa de spirit a unui om obişnuit cu situaţii critice, o susţinu până la fotoliul cel mai apropiat.

în asistenţă izbucniră exclamaţii nelinişţite. Cineva murmură în spatele Lucindei:

-Am trăit s-o văd şi pe asta: o feministă care leşină. Ce umilitor, nu ţi se pare?

Remarca, făcută poate fără vreo intenţie răuvoitoare, făcu s-o cuprindă pe Lucinda un val de furie. Să se trezească nas în nas, după o viaţă mai mult sau mai puţin ratată, cu tatăl copilului ei, pentru prima oară după mai bine de douăzeci de ani, ar fi fost de ajuns pentru oricine să fie tulburat astfel. Uitând de propriile ei

sentimente şi văzându-şi mama în starea asta, Lucinda se repezi spre părinţii săi.

- S-o urcăm în camera ei. Nu putem să rezolvăm totul aici, în faţa tuturor, îi şopti ea lui Roderick.

-Ai dreptate.

Se întoarse spre Laurian care se învârtea îngrijorată prin jurul lui.

- îmi pare rău. Nu ne mai aşteptaţi la cină. Poate că este mai bine ca Georgia să mănânce ceva în camera ei.

Laurian încuviinţă din cap; chipul ei frumos reflecta compasiune şi perplexitate.

Cu o uşurinţă care surprinse pe toată lumea în afară de Lucinda, care-l văzuse cu torsul gol şi ştia ce muşchi puternici se ascund sub haina lui de smoching, Roderick o ridică în braţe pe Georgia şi o scoase din bar, Oliver deschizându-i uşa, în timp ce Lucinda îl urma.

Georgia îşi reveni însă foarte repede, şi ceru s-o pună jos.

Cum el n-o ascultă, ea insistă:

-O să faci o criză de inimă. Nu sunt chiar atât de uşoară, iar tu eşti prea bătrân pentru astfel de exhibiţii gen macho.

-Este adevărat că te-ai cam îngrăşat, mi se pare.

-Nici un gram, îi zise ea pe un ton glacial. Cântăresc exact atât cât aveam ultima oară când te-ai manifestat aşa.

-Ai limba la fel de ascuţită ca odinioară. Noroc că fiica noastră nu ţi-a moştenit caracterul agresiv. Am fost plăcut surprins să văd cât e de dulce şi feminină. Fără îndoială este influenţa mamei tale.

-Fiica noastră? reluă Georgia pe un cu totul alt ton.

-Lucinda. Este chiar în spatele nostru.

Georgia privi peste umărul lui.

-Lucinda... Dumnezeule, simt că înnebunesc! Când ai... de cât timp vă cunoaşteţi?

- De destul timp ca să aflăm că nu ne-ai făcut nici un serviciu ținându-ne departe unul de altul, zise Roderick, destul de sec. Dar despre asta o să vorbim mai târziu. Deocamdată stai liniştită, te rog.

Cu o docilitate care i-ar fi uluit pe cititorii cărții ei *Jumătatea cea mai bună a lumii,* ea se supuse.

După ce o puse pe Georgia în picioare lângă pat, şi după ce o sfătui să se întindă, Roderick luă telefonul şi comandă cafea pentru trei persoane. Apoi îi dădu Lucindei cheile de la camera lui, rugându-o să se ducă să aducă o sticlă de coniac care se afla în dulap.

Când se întoarse, el îi spuse:

- Cred că ar trebui ca tu să te duci la ceilalți. Poate că şi eu cu Georgia vom coborî, dar nu este sigur. Mama ta şi cu mine avem multe să ne spunem.

Lucinda îşi privi mama, care-şi scosese pantofii şi acum stătea sprijinită de trei perne.

- Da, pentru ca venirea mea să nu le strice petrecerea, zise Georgia. După ce m-am acoperit de ridicol, o să am nevoie de timp ca să-mi recapăt demnitatea. Dar mâine dimineață voi fi în bună stare. Mă bucur că te-am găsit. Du-te, draga mea.

Roderick o prinse pe Lucinda de umeri şi o conduse spre uşă.

- Diego este un om perspicace. Până acum, cu siguranță că a înțeles totul... ştie ce am fost unul pentru celălalt. Nu va fi nevoie să-i mai explici. Nu-ți face griji, totul o să fie bine. După părerea mea, va fi foarte înțelegător. Du-te şi distrează-te. Crăciun fericit!

îi atinse tâmpla cu buzele, deschise uşa şi o împinse încetişor pe culoar.

în capul scării se afla Diego. Cu mâinile în buzunare, părea să fi aşteptat nerăbdător. Lucinda se îndreptă încet spre el, întrebându-se dacă într-adevăr el ghicise adevărul şi, dacă da, totul va fi bine aşa cum o asigurase Roderick.

- Se simte mai bine? întrebă el imediat.

- Este încă un pic slăbită. Se va ocupa Roderick de ea. Este mama mea... ai bănuit? Ai ghicit?

El încuviință din cap şi-şi scoase mâinile din buzunare.

- Totul se potrivea... faptul că ea a venit aici... că a avut un şoc văzându-l pe tatăl tău. Dar tu nu-i semeni deloc.

- Nu... absolut deloc.

El îi întinse mâinle; după o uşoară ezitare, neştiind dacă este vorba doar de un gest de încurajare după şocul prin care ea însăşi trecuse, Lucinda îşi puse mâinile în mâinile lui. El le primi cu căldură.

- Mă întrebam, aşteptându-te, dacă n-o să le facem şi noi o surpriză, ceva mai târziu.

- Ce fel de surpriză?

- Mi-ar plăcea să-i anunț că eu şi cu tine ne vom căsători... sau poate m-am grăbit?

Văzând că ea nu-i răspunde, pentru că atâta fericire o amuțise, el continuă:

- ...De mai mult timp voiam să-ți spun *Te iubesc,* dar am rezistat pentru că... ei bine, în principal pentru că eşti prea tânără. Tu ar trebui să ai timp mai mult ca să cântăreşti toate posibilitățile.

- Oh, Diego! Când iubeşti, nu există decât o posibilitate, ştii foarte bine. Restul trebuie să se învârtească în jurul lucrului cel mai important... care este acela de a-ți împărți viața cu persoana iubită.

Ea îşi eliberă mâinile, dar numai pentru a şi le pune în jurul gâtului lui.

- Ce pot să însemne gloria, reuşita, banii dacă trebuie să conduci sute de kilometri, ca mama mea, în căutarea unei fiice pe care nu o vede practic niciodată, şi nici nu avusese de la început intenția să vină s-o vadă? Este un noroc pentru ea că nu s-a trezit aici singură, având drept companie doar barmanul şi chelnerii. La vârsta ei este trist... jalnic chiar. Prioritățile mele sunteți tu şi Rosa. Restul trece pe un plan secundar.

Ea îi simţi braţele încordându-se, apoi se relaxându-se.

- Eu nu vorbeam numai despre asta, Lucinda. Există în lume sute de bărbaţi care te-ar putea face fericită. Am eu oare dreptul să te leg de mine, când de fapt ar trebui, dacă am fi rezonabili, să mai aşteptăm câţiva ani? Eu sunt de acum un bărbat matur, n-am să mă mai schimb. Tu eşti încă doar un mugure abia pe jumătate deschis. Ar putea fi o greşeală teribilă să te măriţi atât de tânără.

- Da, ştiu... aşa s-a întâmplat cu tine şi mama Rosei - mi-a povestit mama ta. Dar maturitatea nu este doar o chestiune de vârstă. Este ca şi înţelepciunea. Unele persoane nu vor fi niciodată înţelepte, chiar şi foarte bătrâne, iar altele nu se maturizează niciodată. Dragul meu Diego, eu nu te iubesc cum iubeşti la şaisprezece ani. Eu te iubesc... pentru toată viaţa.

La aceste cuvinte, el o strânse în braţe atât de puternic încât aproape că o sufocă. Apoi o sărută cu tandreţe.

*

* *

A doua zi, Lucinda se trezi din somn foarte devreme, din cauza Rosei care descoperise nu numai ciorapul de la patul ei ci şi pe cel care se afla la patul Lucindei.

Desfăcură împreună surprizele care le fuseseră oferite. Lucinda îl ajutase pe Diego să umple ciorapul Rosei cu mici lucruşoare amuzante. în al ei, găsi mici obiecte precum carnetele viu colorate, pe care probabil că tatăl său le adusese de la Londra, şi de asemenea un cadou somptuos care, era sigură, venea de la viitorul ei soţ.

Era un sipet de piele, pe al cărui interior de satin se afla numele celui mai celebru bijutier din Barcelona şi conţinea o superbă pereche de cercei împodobiţi cu opal şi perle, şi aleşi, evident, ca să se asorteze cu pandantivul ei. Erau minunaţi.

- Bijutierul mi-a pus deoparte şi un inel din aceeaşi epocă, îi spuse Diego câteva clipe mai târziu, când ea îi mulţumi. Cred că îţi va plăcea ca inel de logodnă. Mi s-a părut că ar fi fost nepotrivit să ţi-l aduc acum.

- Nu văd de ce... din moment ce sentimentele mele față de tine îți erau evidente din seara aceea în bibliotecă.

- Da... într-adevăr, purtarea ta de atunci mi s-a părut că trădează o oarecare înclinare...

O trase spre el şi o sărută. Apoi îi dădu drumul.

- Mi-a fost greu să aştept, când îmi aminteam de seara aceea. Haide, acum să mergem la micul dejun.

După ce-şi băură cafeaua, sunară la Madrid la fratele lui Diego ca să le anunțe vestea părinților săi, care telefonară imediat.

- Când am văzut-o prima oară pe Julia, îi spuse marchizul Lucindei, am ştiut că va fi soția mea. Acelaşi lucru s-a întâmpla când te-am văzut pe tine. Instinctul meu mi-a zis: „Este femeia de care are nevoie Diego". Mă bucur să constat că din nou instinctul nu m-a trădat; sunt sigur că veți fi şi voi la fel de fericiți ca şi noi. Suntem nerăbdători să vă vedem de Anul Nou, draga mea copilă.

Următorii care aflară vestea fură Oliver şi Laurian, care se arătară de asemenea încântați. Mai târziu, Laurian îi mărturisi Lucindei că ea îl convinsese pe soțul ei să se folosească de influența pe care o avea asupra lui Diego şi să-l facă pe acesta să-i ofere postul din Spania.

- Eram sigură, de la început, că eşti femeia ideală pentru Diego. Oliver nu voia să intervină, dar eu i-am forțat puțin mâna, zise ea, încântată că manevra îi reuşise.

Cei mai mulți dintre oaspeții familiei Thornham îşi luară micul dejun în pat, sau la soare, pe balcon. Spre prânz, se adunară cu toții pentru un picnic, de data aceasta pe plaja lungă şi pustie.

Aşa cum spusese, Georgia îşi revenise, şi acum îi cucerea atât pe bărbați cât şi pe femei cu farmecul ei, purtându-se ca şi cum n-ar fi ascuns niciodată nimănui că are o fiică la vârsta măritişului.

Nu se putea spune dacă ea şi Roderick se simțeau obligați, ca invitați, să se poarte amabil unul cu altul, sau dacă reînnodaseră o

oarecare prietenie.

- Ce părere ai? îl întrebă Lucinda pe Diego, în timp ce se îndreptau spre apă.

- Aseară, imediat după ce ne-am despărțit, am încercat să-mi imaginez ce as simți dacă as descoperi că mi-a fost ascuns faptul că am un copil, zise el. Este greu să ierți o asemenea faptă. Tu speri că ei se vor împăca? Eu nu mi-as face mari iluzii, dragostea mea.

- Nici nu-mi fac. într-o vreme, după moartea bunicului meu, m-am simțit abandonată. Iar acum, dintr-o dată, văd că am o familie si prieteni pe care oricine ar visa să-i aibă. Tu si Rosa... Roderick... părinții tăi... familia Thornham...

Diego privi spre plajă. Roderick tocmai se străduia să aprindă grătarele portabile, în timp ce Georgia stătea de vorbă cu Patty Rochester.

- Totusi, zise el îngândurat, sunt două ființe singure care într-o vreme s-au iubit. Poate că de data asta vor face în asa fel încât lucrurile să meargă?

- Poate, murmură Lucinda.

Degetele lor înlănțuite se strânseră puternic. îsi zâmbiră privindu-se în ochi. în privința viitorului lor, nu exista nici un „poate"...

Sfârşit

* * * * * * * * * * *